IX. évfolyam, 33. szám
1953. augusztus 13

Ára: 70 fillér

# Ludas Matyi

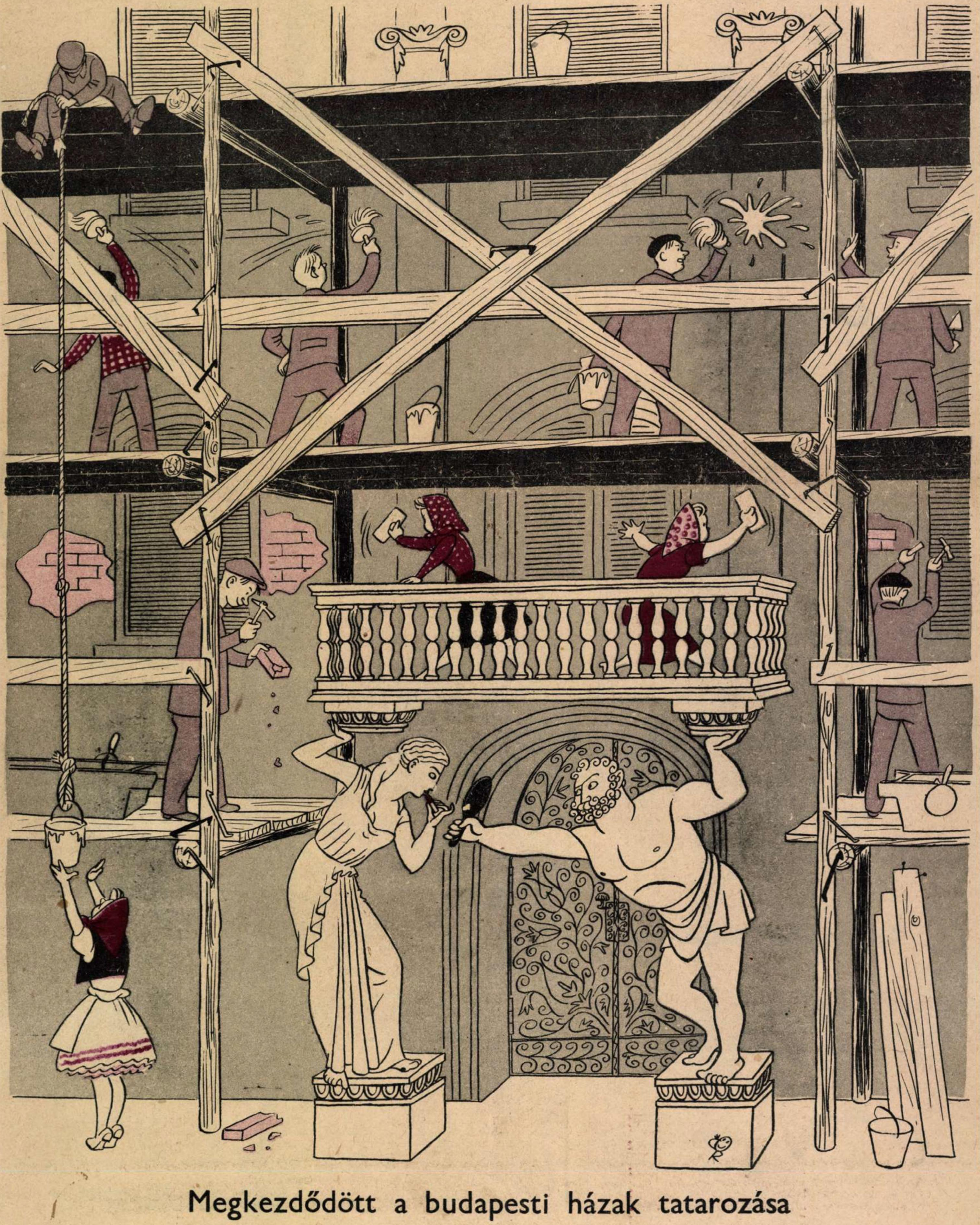

Megkezdődött a budapesti házak tatarozása

## A francia alkotmánymódosítás után

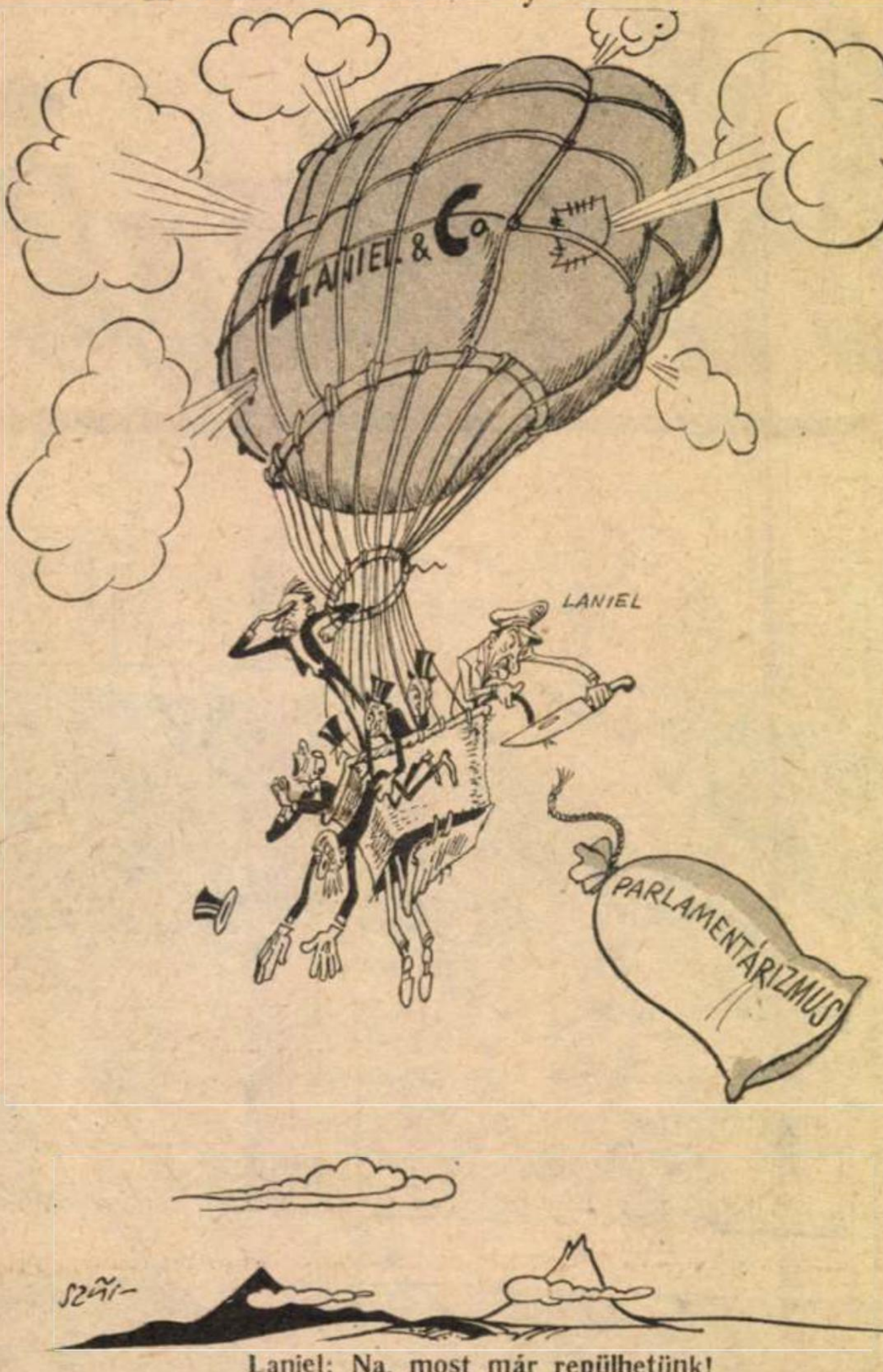

Laniel: Na, most már repülhetünk!

●

## *A megfélemlítés eredménye*

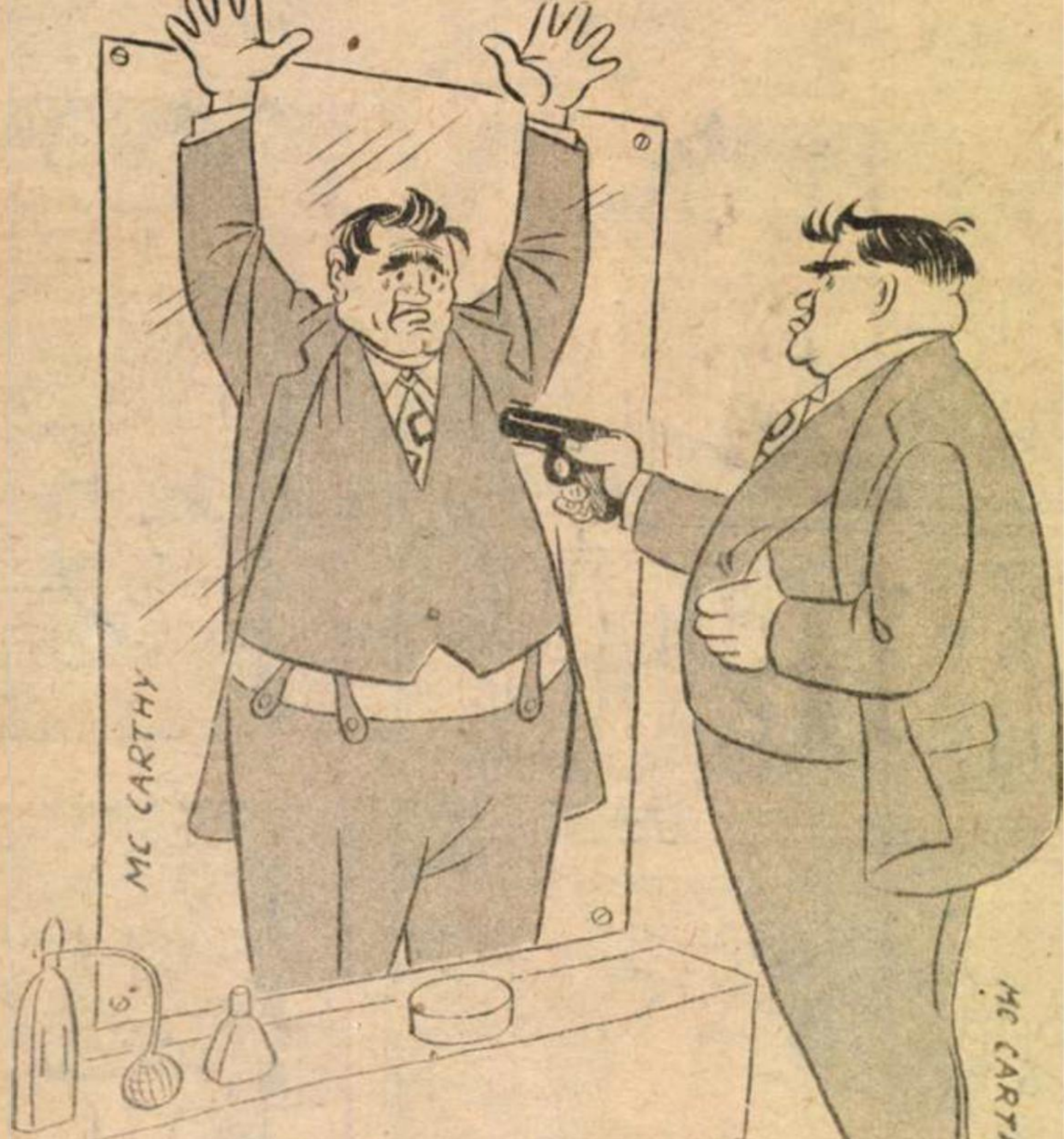

Mindenki gyanús, aki él!

●

## *Adenauer vikendje*

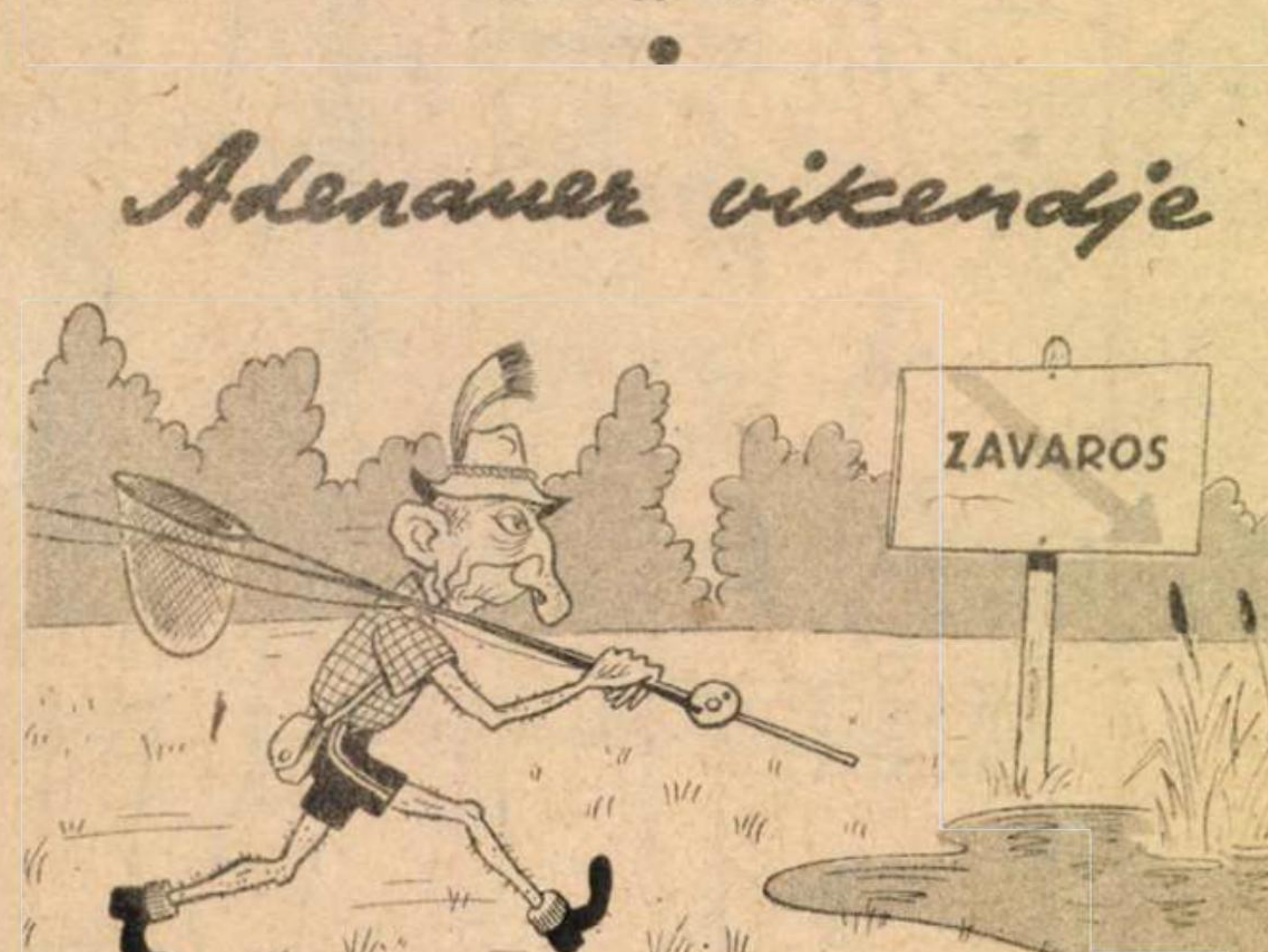

# *Hogyan írunk egy korszerű elbeszélést?*

IRTA: KAREL BRADÁCS

Egészen kellemes dolog volna az Írószövetség tagja lenni. Az ember nem áll szolgálati viszonyban, senki sem parancsol neki. Ha szép idő van, uszodába mégy, ha rossz az idő, beülsz egy eszpresszóba. Persze, hébe-hóba írnod is kell valamit, hogy lássák: író vagy. Felesleges egy hosszú regénnyel bibelődnöd, elegendő, ha egy rövidke kis elbeszélést írsz valamelyik folyóiratba. — Nézzék csak, milyen hűen tükrözi vissza ez a kis remekmű a mai életet — állapítják meg az irodalmi szakkörök. (Legalább is ez az én egyéni véleményem.) Mivel nagyon szeretnék az Írószövetség tagja lenni és tudom, ehhez valami jogcím kell, elhatároztam: írok egy kis elbeszélést, mely kitárja előttem az irodalmi berkek kapuit. Az elbeszélés természetesen építő tartalmú lesz, hiszen tisztában vagyok a korszellem követelményeivel. Egy ilyen novellát megírni nem is olyan nehéz. (Legalább is ez az én egyéni véleményem.) Egyébként minden elmélet szürke, csak az élet lombdús fája zöld. Ezért nyomban rá is térek magára az elbeszélésre, melynek témáját közvetlenül a körülöttünk zajló életből merítettem. Ítélkezzenek felőle az arra hivatottak!

•

Egy verőfényes, felhőtlen délelőtt, amikor egy tenyérnyi foltocska sem látszott az égen, Ördög Róbert, egy kellemes külsővel, de kevés öntudattal rendelkező fiatalember a park egyik padján üldögélt. Hétfő volt és teljesen felhőtlen égbolt borult a város fölé. Idehallatszott a gyárak gépeinek zúgása. A munka eme felemelő, ütemes zenéje jobban elbűvölte az embereket, mint a park madárkáinak egyhangú csiripelése. Ördög Róbert, a kellemes külsejű, de hiányos öntudatú fiatalember fülét azonban bántotta ez a zúgás. Hiszen neki tulajdonképpen a gyárban kellene lennie a vasesztergapad mellett. Az olvasó bizonyára kitalálta már, hogy Ördög Róbert vasesztergályos, aki most lényegében igazolatlan munkaóráit szaporítja. Éppen azon tűnődött, milyen újabb merényletet kövessen el másnap a termelés folytonossága ellen, amikor egy gyönyörű lány telepedett le melléje a padra és a „Vasipari Szemle" című folyóiratot kezdte olvasni. Ördög Róbert nyugtalanul fészkelődött a padon s a tökéletesen felhőtlen égre pillantva így szólt: — Mi újság van a „Vasipari Szemlében" elvtársnő? — Éppen egy kitűnő cikket olvasok az újítókról — válaszolt a lány. — Hiába ezek remek fiúk! — Hogy őszinte legyek, — jegyezte meg Róbert — én más véleményen vagyok. Ezek csak hencegni akarnak! — Hallja, hogy mondhat ilyet?! — kiáltotta felháborodva a lány — úgy látszik maga régimódian gondolkozik, sőt talán a reakció hálójába került! — Ebben a pillanatban, Ördög Róbert, az egyébként rendes, de öntudat nélküli ifjú, rádöbbent, hogy tényleg régimódiasan gondolkodik és a reakció hálójában vergődik. De még nem ébredt hibájának teljes tudatára, mert hiszen ilyen hirtelen lelki változásról csak a rossz regényekben olvashatunk. Ezért közömbös hangon így szólt: — Van valami abban, amit mond, de szavai nem győztek meg teljesen. — Az ég szerelmére! — kiáltott a lány — hát magában még nem tudatosult a munkához való viszonyunk döntő jelentősége, nem tudja, hogy az újítók példaképeink, akik előre visznek bennünket a szebb jövő felé vezető úton?

Róbert különös melegséget érzett szíve körül, jól estek neki a lány közvetlen, emberi szavai. Látta, érezte milyen sötétben botorkált eddig. — Igaza van — mondta halkan — belátom, magamnak és a köznek ártok, ha semmit sem újítok, elmaradok a munkából és ezzel a termelés folytonosságát veszélyeztetem. — Azért nem kell elkeserednie — vigasztalta bársonyos hangon a lány — még mindent jóvátehet, ha ezentúl jól dolgozik, újít, részt vesz a munkaversenyben és ... — itt hangja kissé megcsuklott — bekapcsolódik a tömegszervezetek munkájába ...

Némán fogták egymás kezét és együtt néztek fel az égre, ahol — mint már előbb említettem — egy fikarcnyi felhőcske sem látszott.

Nem telt bele sok idő és az üzemben egy új Ördög Róbertet ismertek meg. Sohasem hiányzott, első lett a munkaversenyben és egyszerre három tömegszervezetben is tevékenykedett. Jolán, így hívták a lányt, jó útra térítette és új perspektívákat tárt elé. Persze mindez nem egyedül a lány érdeme volt. Nagy hatást gyakorolt rá az „Útmutató a boldog jövőnk felé" és a „Gyorsvágás kézikönyve" című brosúrák elmélyült olvasása is. Megtérésének útja göröngyös volt és hosszú (majdnem két hétig tartott), de most nincs boldogabb ember a világon Ördög Róbertnél.

Azt hiszem felesleges elmondanom, hogy Jolán hamarosan Ördög Róbertné lett. Ha a fiatal házasok este munka után otthonukban találkoznak, még sokáig elbeszélgetnek a lépegető exkavátorokról, az empiriokriticizmusról és a fontosabb súlyponti kérdésekről.

•

Elbeszélésem ezzel véget is ért. Úgy érzem, sikerült meggyőznöm a szakköröket arról, hogy egy korszerű elbeszélést igazán nem nehéz megírni. Csak erősen oda kell szorítanunk kezünket a tömegek ütőeréhez. Tudom, ez a kis elbeszélés, ebben a formában még nem alkalmas a filmesítésre, kevés benne a cselekmény, de mint elbeszélés igazán megállja a helyét, sőt talán egy kissé túlságosan is mélyreható. (Legalább is ez az én egyéni véleményem.)

(Fordította: **Gerényi Tibor**)

## *Kellemetlen kérdések*

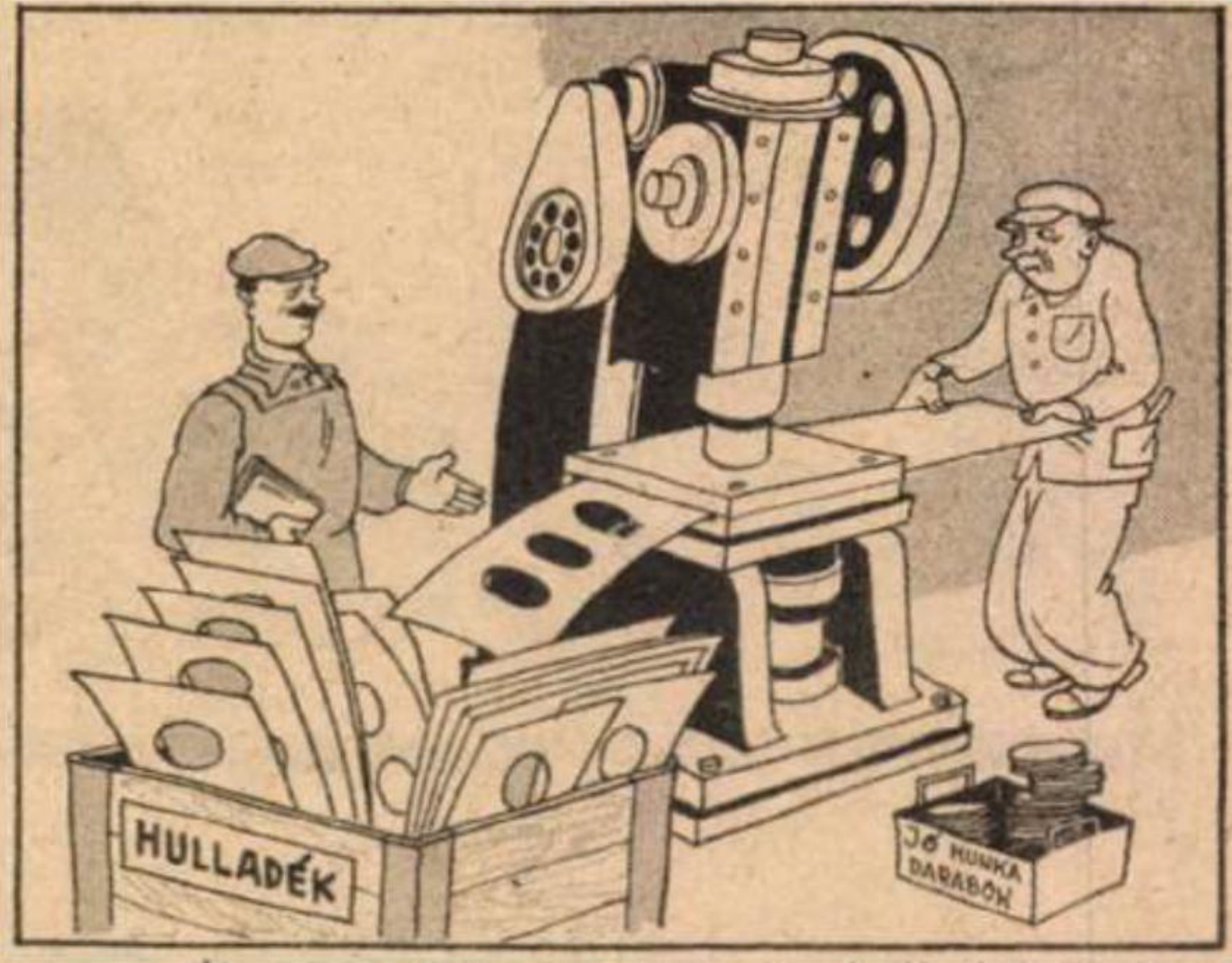

*— Mondja elvtárs, maga a hulladékon kívül gyárt jó munkadarabokat is?*

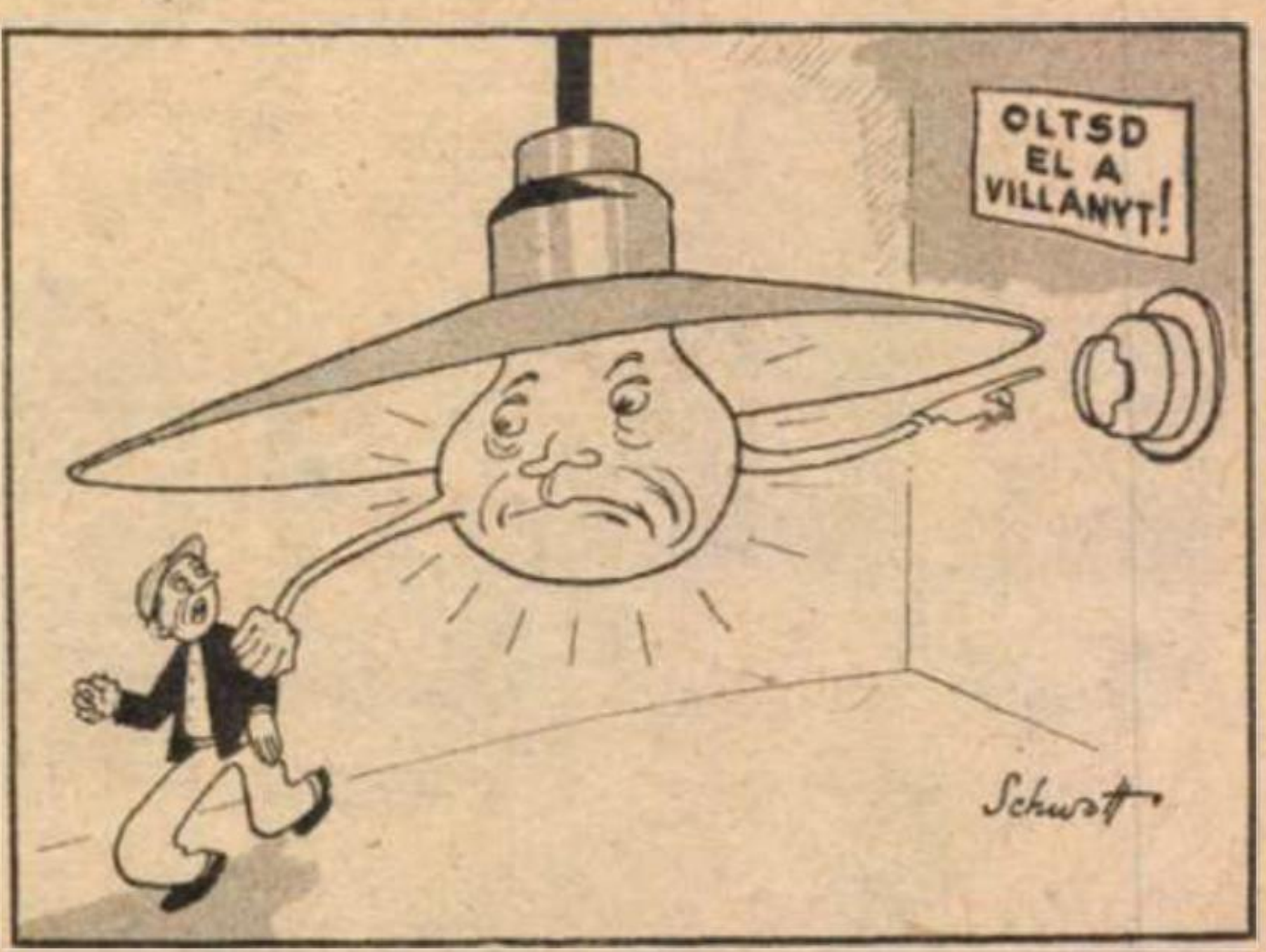

*— Mondja elvtárs, magának nem eléggé jól világítok, hogy elolvassa ezt a táblát?*

●

## Ez is megtörténhet?

**(Egyes népi tánccsoportok túlsokat rikkantanak — írja a „Szabad Művészet".)**

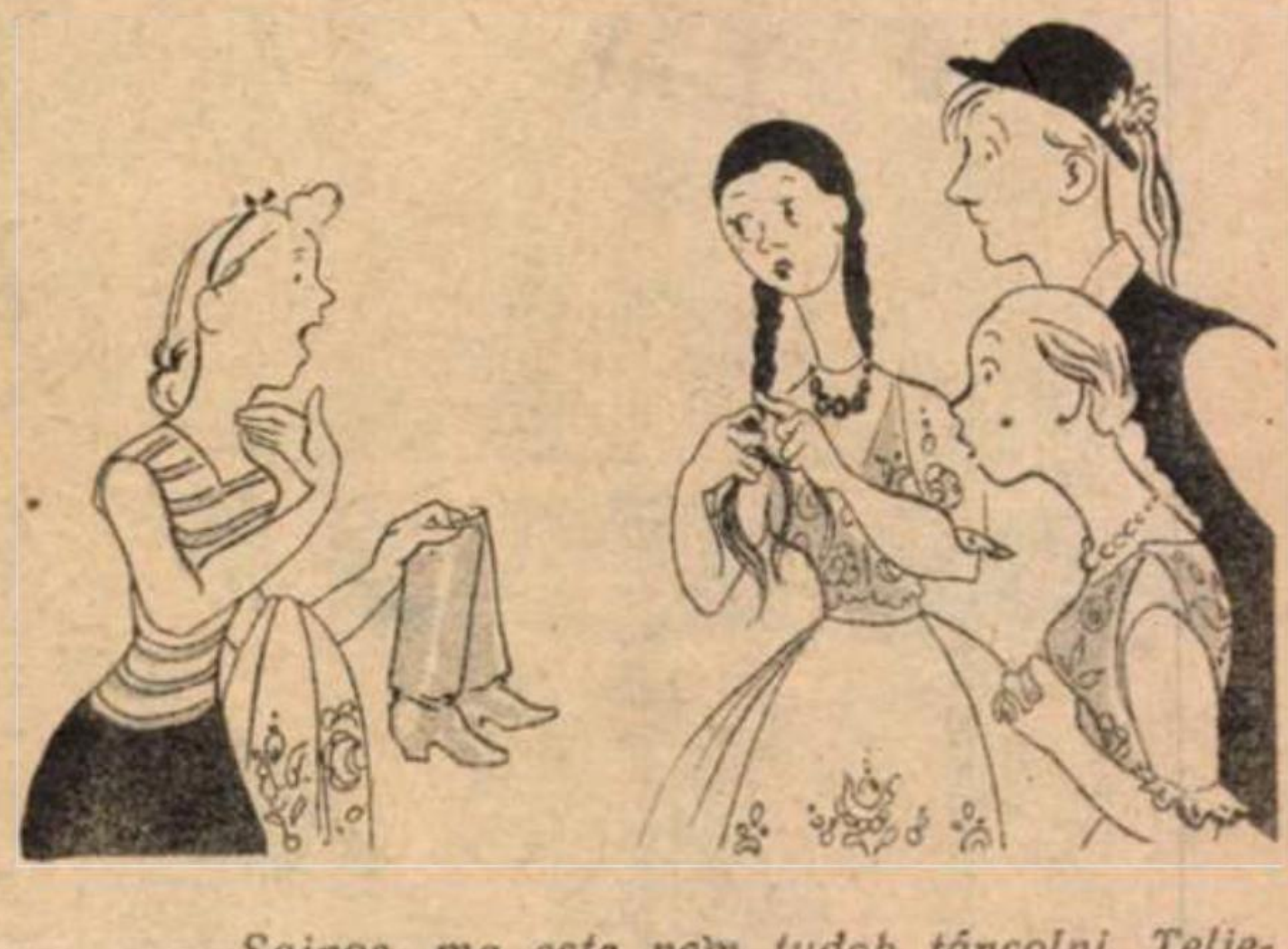

*— Sajnos, ma este nem tudok táncolni. Teljesen be vagyok rekedve ...*

●

## *180 millió villamosutas Pesten az első félévben*

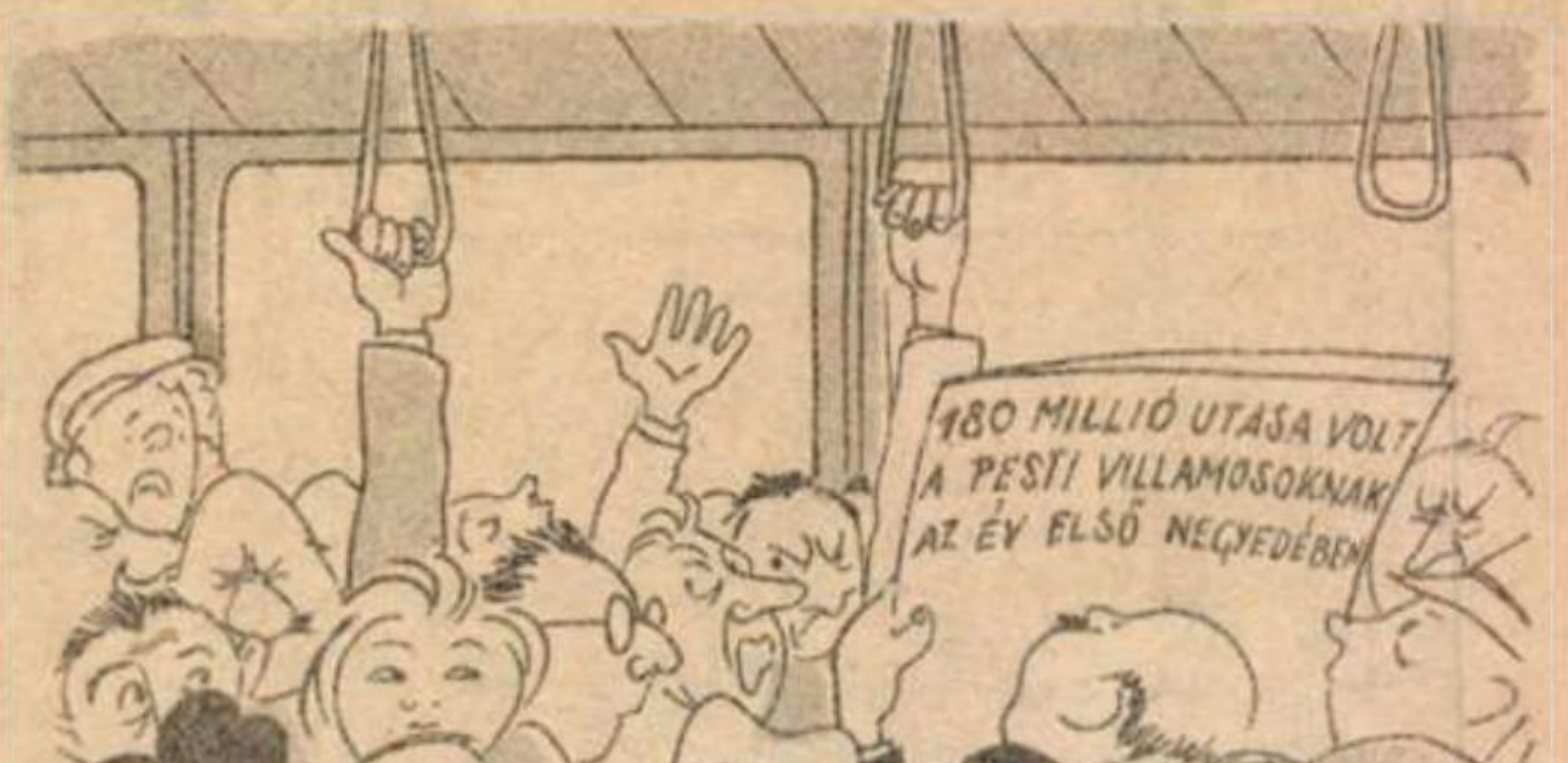
180 MILLIÓ UTASA VOLT A PESTI VILLAMOSOKNAK AZ ÉV ELSŐ NEGYEDÉBEN

— No, azért ez a félév is jól kezdődik!

●

## *Szivarka inkognitóban*

**(Nem a márkának megfelelő dohányt töltenek egyes cigarettafajtákba.)**

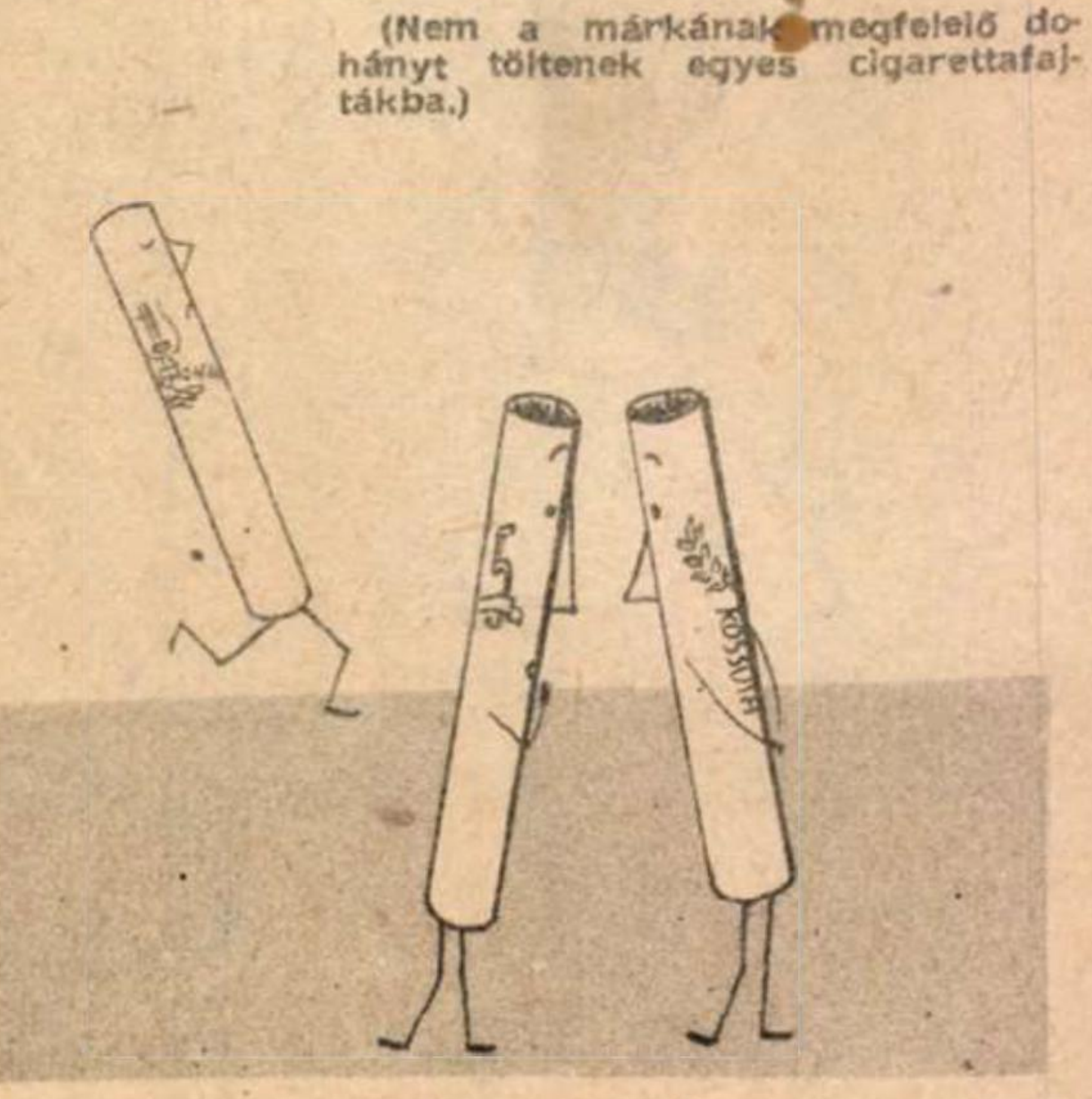

**— Ne higgy neki! Harmóniának adja ki magát, de csak egy közönséges Sellő ...**

A továbbiak folyamán...

*Az előadó meglepetésszerűen felemelte a hangját, lelkendezve a magasba nézett...*

*— Mindjárt vége lesz! — gondolta magában Tikasi és szedelőzködni kezdett, de az egyik lábát nem találta meg, mert az annyira „elaludt”, hogy szinte nem is érezte.*

*De korai volt az öröm, mert az előadó újra lehalkította a hangját és így szólt:*

*— Most rátérek a következő pontra...*

*Tikasi nagy sóhajjal visszasüllyedt a székébe, lába köszönés nélkül aludni ment... Az előadó lassan, megfontoltan beszélt, gyakran azt mondogatta, hogy öhö...*

*— Vajjon meddig tart még? — töprengett Tikasi és megpróbált találgatni: — Még tiz percig, legfeljebb tizenöt percig... Az már igazán semmi, azt féllábon állva is ki lehet birni...*

*Eltelt a negyedóra. Az előadó azonban unott hangon továbbra is előadott, időnként szünetet tartott, miközben hangszálait megfürdette egy pohár langy vízben. Aztán öt ujjával hátrafésülte a haját, amitől még borzasabb lett. Ezt általában minden öt percben megcselekedte.*

*Egyszer csak azonban mozgásba jött a hallgatóság, — lábcsoszogás, fészkelődés, köhögés — mert a szónok újra felrepítette a hangját és egy szép hosszú hasonlatot vágott a hallgatósághoz.*

*— Majdnem igazam volt azzal a negyedórával... Csak tiz percet tévedtem. Nemsokára befejezi! — vigasztalta magát Tikasi és szeretetteljes tekintettel megsimogatta az előadó fejét. De legnagyobb megdöbbenésére az így beszélt:*

*— A későbbiek folyamán beszélek majd arról is, hogy...*

*Tikasi megdermedt. Jól hallotta? Nem hallucinált? A későbbiek folyamán?*

*— De mikor, könyörgöm!? — siránkozott Tikasi hangtalanul. — Egy óra mulva, jövő héten, vagy mikuláskor?*

*Választ nem kapott.*

*És mult az idő, csak az előadó nem mult el, ott állott az asztal mögött, mint egy biztos oszlop, szemüveges, tömöttbajuszos oszlopfővel, és beszélt, ráérősen, mint akinek legalább egy évszázad áll rendelkezésére.*

*De akkor új reménysugár hatolt Tikasi elgyötört szívébe.*

*— Végezetül... — mondotta az előadó ünnepélyes arccal.*

*— Végezetül — ocsudott fel merengéséből Tikasi. — Csak nem? Végezetül? — Hálálkodva nézett az emelvény felé.*

*Eltelt egy újabb félórácska és a szónok még semmi tanujelét nem adta annak, hogy be is tartja a szavát.*

*— Mi lesz te Demosthenes? — türelmetlenkedett Tikasi.*

*Egy kis idő mulva megint elhangzott a bűvös szó:*

*— Végezetül...*

*— Hát hány vége van egy előadásnak? — találgatta Tikasi elgondolkozva.*

*Eltelt megint harminc perc.*

*Az előadó ekkor felcsatolta az óráját, begombolta a kabátját... Ezek a műveletek mind azt mutatták, hogy az előadás vége felé jár. A beszélő valóban olyan „vége fele járó hangon” azt mondotta:*

*— Végezetül...*

*Tikasi féloldalt ült a széken, mert a másik felét pihentette. S aztán megtörtént a csoda. Az előadás mégis véget ért. Hihetetlennek látszott, de jegyzőkönyvek tanuskodnak róla. Az előadó ekkor mosolyogva, kecsesen a szomszédja felé bókolt:*

*— És most megkérjük Popper elvtársat tartsa meg beszámolóját!*

**Mikes György**

## ÍGY SZERETNÉK ŐK!

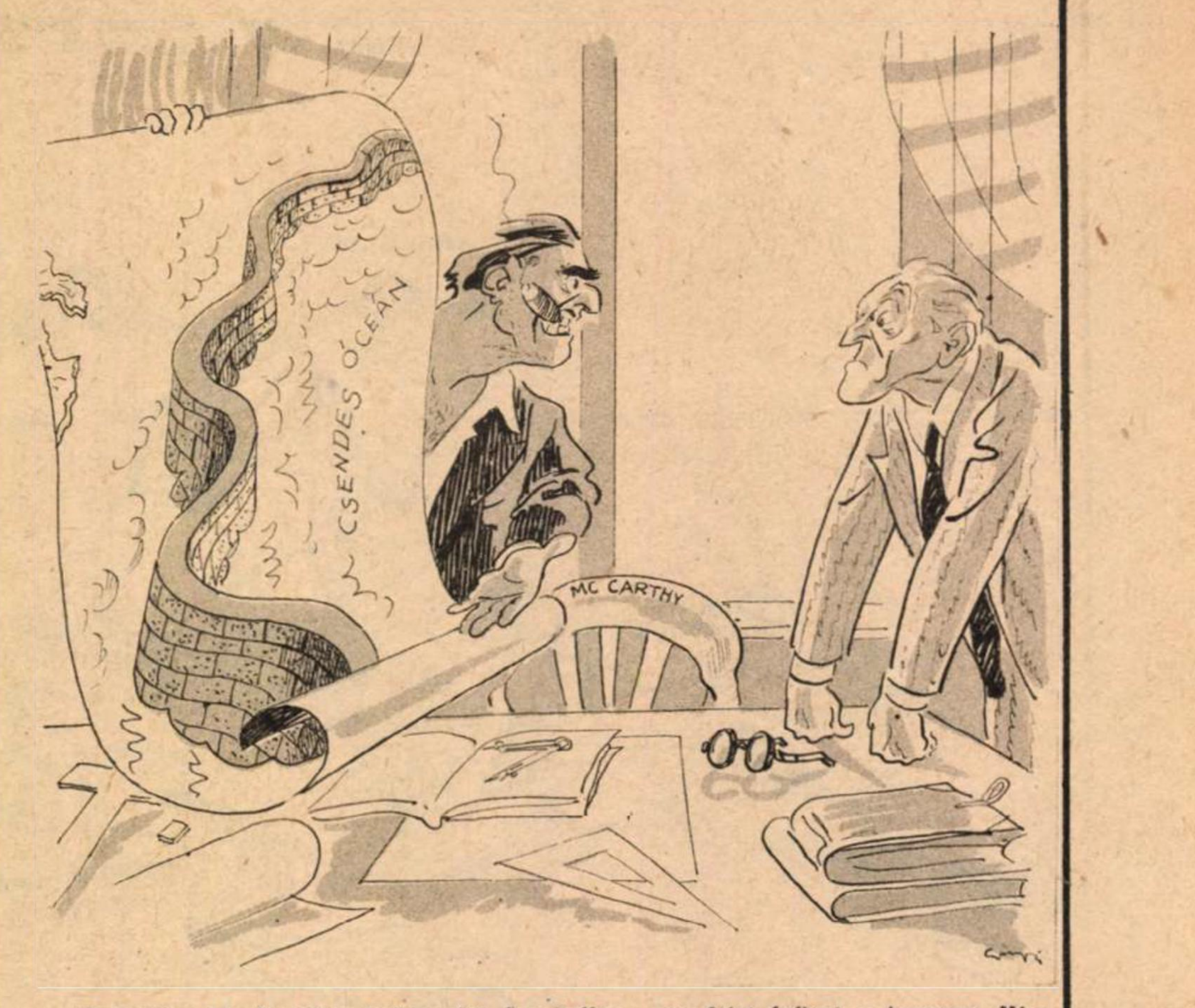

**McCarthy: Ide figyeljen építész úr! Így kellene egy falat építeni a tengerre Kína körül... látja? Nahát!**

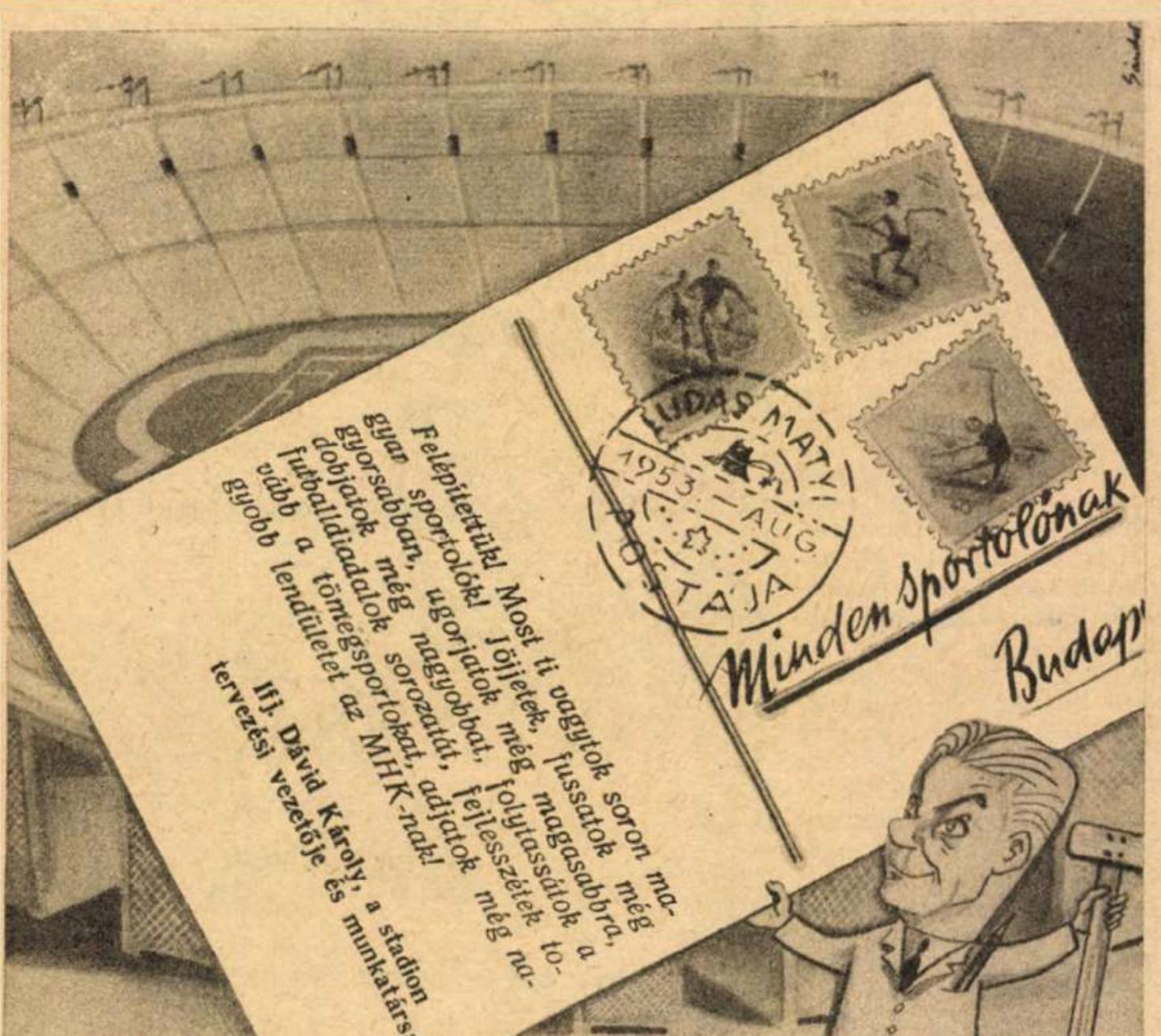

Felépítettük! Most ti vagytok soron magyar sportolók! Jöjjetek, fussatok még gyorsabban, ugorjatok még magasabbra, dobjatok még nagyobbat, folytassátok a futballdiadalok sorozatát, fejlesszétek tovább a tömegsportokat, adjatok még nagyobb lendületet az MHK-nak!

Ifj. Dávid Károly, a stadion tervezési vezetője és munkatársai

## Egy ember, aki végigment a Lenin-körúton

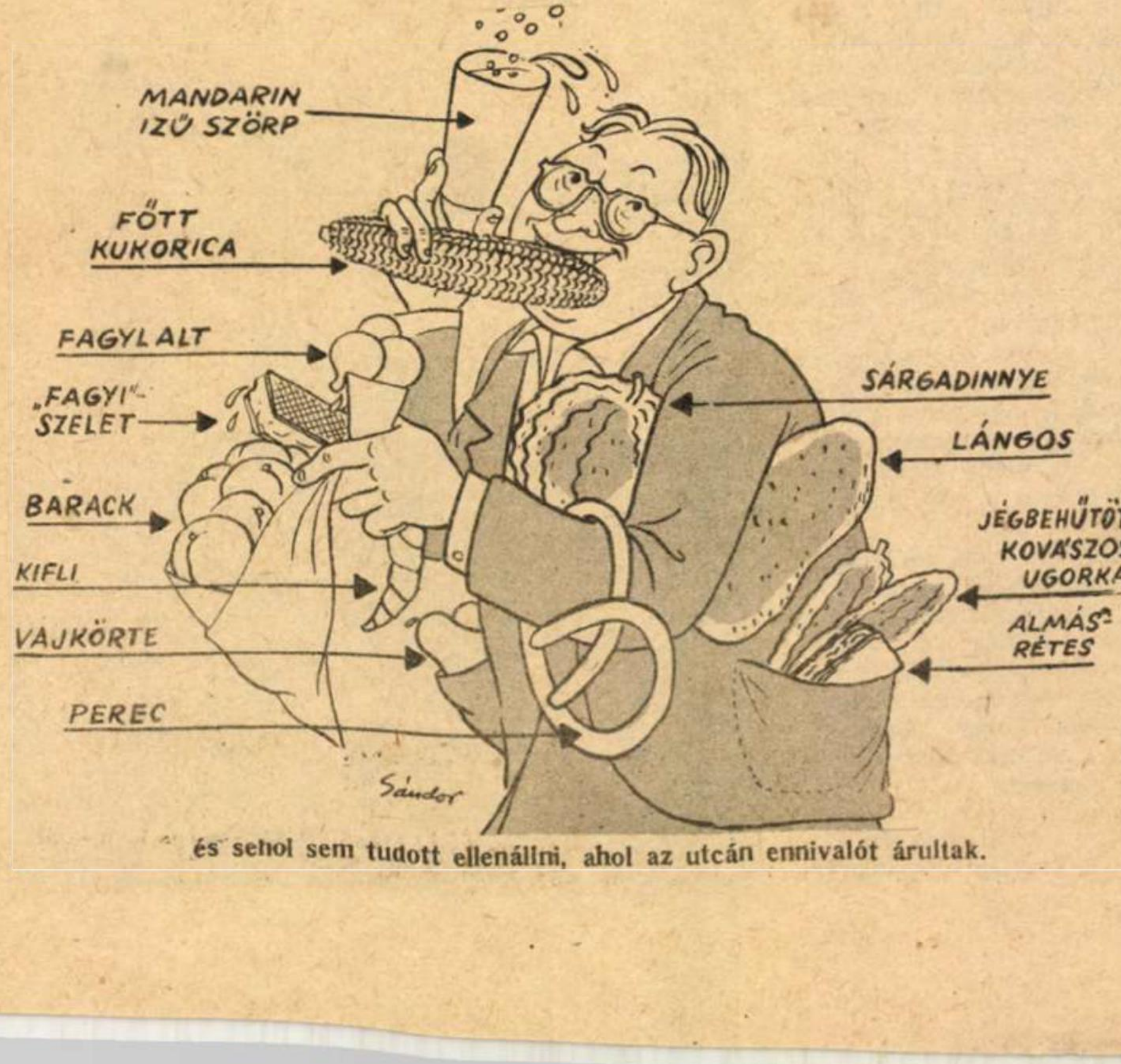

**és sehol sem tudott ellenállni, ahol az utcán ennivalót árultak.**

**DARVAS SZILÁRD:**

## „HELYEZKEDNI KELL...“

— Az élet olyan, mint a villamos... — mondta réglátott ismerősöm, Kristóf és átszellemülten nézett maga elé.

Körülöttünk zúgott a Moszkva-tér forgataga, villamosok és autóbuszok kanyarogtak jobbra-balra példás pontossággal, mint valami nagy közlekedési revü szereplői. Elgondolkoztam Kristóf mélyértelmű hasonlatán, igyekeztem megfejteni, hogy borotvaéles és minden szellemi torna iránt rendkívül fogékony eszemnek újabb bizonyítékát adjam, de sikertelenül.

— Miért olyan az élet, mint a villamos? — kérdeztem Kristófot mérgesen, miközben az összes közismert ostoba hasonlatok átcikáztak agyamon.

— Helyezkedni kell! — válaszolta ellentmondást nem tűrő hangon. — Ide figyeljen!

Éppen bekanyarodott a hatos. Kristóf megragadta karom és felrántott a pótkocsi peronjára, de nem vitt be a villamos belsejébe, hanem a peron hátsó csukott ajtajára rogyott le velem és magyarázni kezdett:

— Helyezkedni kell! Pillanatnyilag, e nyári kánikulában ez a villamos legkellemesebb része. Bent a kocsi zsúfolt és meleg. Itt levegőn vagyunk. A villamos rögtön megindul, kellemes légáramlat keletkezik, állandóan friss levegőt kapunk és ráadásul támaszkodhatunk is, ami majdnem ülőhelynek felel meg. Továbbá nincs olyan állami vagy etikai szabályzat, melynek értelmében a peronajtót át kell adni az állapotos nőknek. Még továbbá: a felszállás a másik ajtónál történik, minket tehát semmi sem mozdíthat ki nyugalmi állapotunkból. Egyszóval: helyezkedni kell!

El kellett ismernem, hogy Kristóf szavaiban van némi logika. Csakhamar megtelt a peron is, mi azonban fél felünkkel a levegős ajtónak támaszkodtunk s így aránylag jól bírtuk a prést. Kristóf pedig ráért, hogy e kis példázatot az élet nagy dolgaival összefüggésbe hozza.

— Így vagyok én a vállalatnál is. Bunkó Balambért, az igazgatót mindenki utálja. Alapjában véve nem is ok nélkül. Viszont jól fekszik, akik pedig utálják, nem fekszenek jól. Én tehát tűzön-vizen át szolidáris vagyok Bunkó Balambérral, minél fogva én is jól fekszem. Mert az élet olyan, mint a villamos: helyezkedni kell!

Éppen elképzeltem Kristófot és Bunkó Balambért, amint jól fekszenek, mikor a villamos megindult, hogy elkezdje földkörüli útját a Nagykörúton. A kalauz nyomban odanyomakodott hozzánk és leakasztotta a peron ajtaját, minélfogva Kristóffal együtt majdnem kiestünk a kocsiból.

— Most ezen az oldalon van a felszállás — magyarázta a kalauz és felcsukta a másik ajtót.

A következő megállónál a felszálló utasok rajtunk tolakodtak felfelé és Kristóf, a helyezkedés nagymestere csakhamar ronggyá lett bokszolva.

— Erről megfeledkeztem — mondta szemrehányó pillantásomra — de sebaj. Tovább helyezkedünk. Szép lassan átnyomakodtunk a peron másik ajtajához — az életben is így van ez...

Megragadta kezemet, hogy el ne veszítsen és magával vonszolt. Centiméterenként, de állandóan haladtunk, minden kis rést kihasználva és a Margit-híd budai hídfőjénél valóban a csukott peronajtó mellett kötöttünk ki. Kristóf diadalmasan nézett rám.

— Így volt ez a vállalatnál is — magyarázta. — Az előző igazgatónak, akit ez a mostani fúrt meg, szintén nagyon jó embere voltam. De idejében felismertem az erőviszonyokat, hogy úgymondjam: átvándliztam a peron másik ajtajához. És megint friss levegőhöz jutottam, akárcsak most...

Büszkén rátámaszkodott a peronajtóra, de az odalépő kalauz egy gyengéd mozdulattal lelökte róla.

— Most ezen az oldalon van a felszállás — mondta és leakasztotta az ajtót.

A következő pillanatban megindult a felszállók rohama és Kristófot pillanatok alatt elborították az utasok. Nem is láttam többé. Mert amikor pár hét mulva felkerestem a vállalatnál, hogy csodálatos helyezkedési szisztémáját illetően kifejtsem a véleményem, közölték velem, hogy egy revizió következtében Bunkó Balambérral együtt kitették a szűrét...

Leeresztették a peronajtót...

## „Nyílt hét“ a bölcsődékben

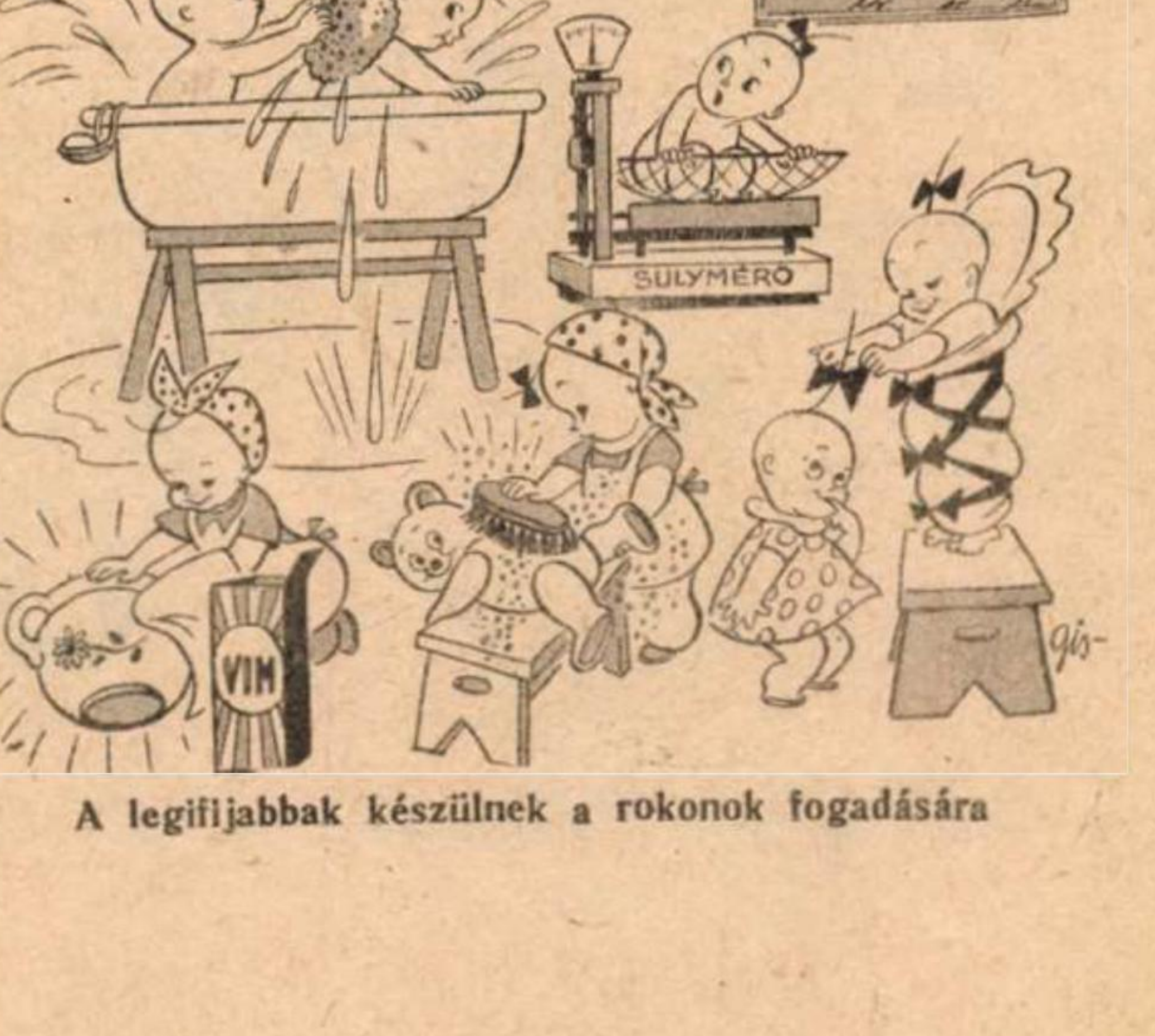

**A legifijabbak készülnek a rokonok fogadására**

# A WALL STREET FAVORITJA

(A „Der Spiegel“ Adenauer politikájáról írva megállapítja, hogy Adenauer döglött lovon lovagol.)

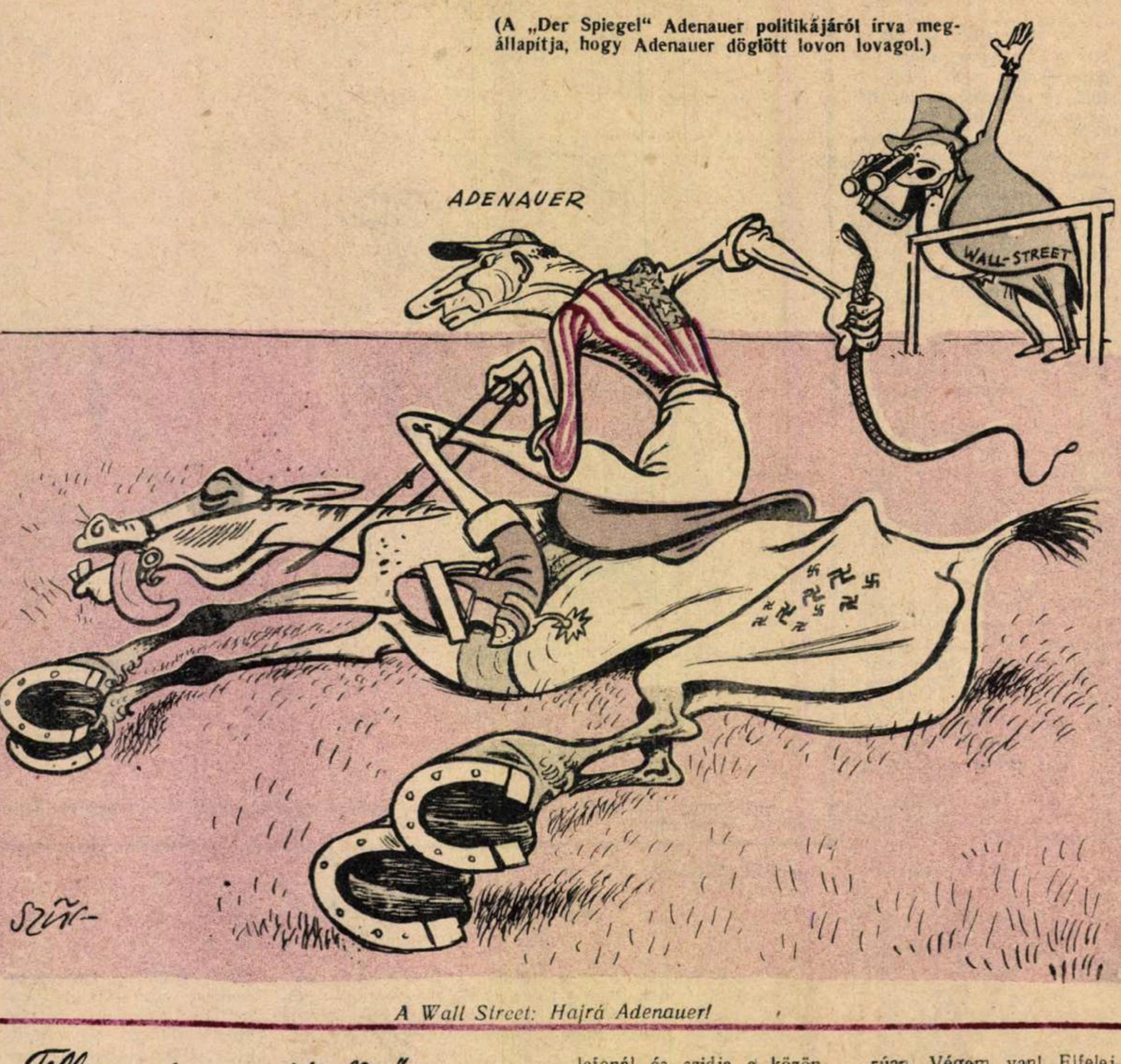

*A Wall Street: Hajrá Adenauer!*

## *Hallottak már ilyet?*

**(Elmondja egy mérges szaki)**

*Alig találok szavakat, a mindenségit neki... Tudják, ha én most úgy istenigazában... De így nem értünk szót, hadd mondjam el sorjában. Gyalus vagyok a Vasgyárban és nagyszerű asztalgyalugépet kaptunk a multkoriban. Hát, gondoltam, no, most majd meglátjátok, mit hoz ki ebből az öreg Leska! Ez én vagyok. Decemberben múltam huszonöt éves, azért mondom, hogy öreg Leska. No, meg azért, mert a gyaluzásban öreg vagyok. Egyetemi tanár. Ezt nem én mondom, hanem a művezetőm, meg Csete Pali, akit én tanítottam és ma már 140 körül teljesít. Nem boszorkányság a jó munka, higgyék el. Az ember nyugodtan jár a gép körül, mielőtt mozdul a kéz, már dolgozik az agy, így aztán nincs fölösleges mozdulat, se fölösleges járkálás.*

*De nem erről akarok beszélni. Mondom: az új asztalgyaluval majd én megmutatom... Közeleg az Alkotmány ünnepe, az üzemben mindenki nézegeti a százalékát, meg a gépét, hogy lehet többet kihozni... Én is nézegetem a százalékomat: százhatvan körül volt eddig, most az új gyaluval felviszem száznyolcvanra. Ezt mondtam magamnak, de már mentem is a versenyfelelőshöz, hogy neki is megmondjam.*

*Hát... képzeljék, bemegyek, ott ül az íróasztala mögött — mert mindig ott ül, fel nem állna a nagynehézségért sem. Mondom neki:*

*— Felajánlás ügyében jöttem!*

*Rámnéz a sok kacat-irkafirkája közül és azt mondja:*

*— Rendben van már, elvtárs, el van intézve!*

*Csak nézek. Mi van elintézve? Hiszen eddig csak én intéztem el magammal. Mondom neki, hogy az Alkotmány ünnepére felviszem 160-ról 180-ra.*

*— Azt nem lehet — mondja és a válla idegesen rángatódzik.*

*Hát ezt meg ő honnan tudja, amikor sose kel fel az íróasztala mellől? Gondolhatják, odamondtam neki. Hogy az új gyaluval majd meglátja, több is lesz a teljesítmény...*

*— Az lehet — mondja végül makogva, — de a felajánlása nem lehet annyi!*

*— Hogy az ördögbe ne lehetne, ha én annyit ajánlok fel! — így én, de harsogva, hogy rezeg az ablak.*

*— Azért nem lehet annyi — így ő, — mert... mert én már megcsináltam maguk helyett a felajánlásokat és magának azt írtam be, hogy 165 százalékot vállal.*

*V. A.*

●

## Filharmonia, avagy bábeli zűrzavar

Nagyon örvendek és sok köszönettel tartozom a sorsnak azért, hogy elvezérelt az Országos Filharmónia Dalszínház-utcai tanyájára. Sosem gondoltam volna arra, hogy néhány perc alatt, ennyi megrázó élményt gyüjthetek össze.

Az Operaháznál kiszállok a földalattiból. Mindjárt ott van a Dalszínház-utca. Én az egyes számot keresem, tudniillik ez az Országos Filharmónia új címe. (Állandóan költözködnek, hurcolkodnak, átszerveznek.) Csakhamar szemembe tűnik az 1. szám, de a főbejárat előtt elmegyek, mert észre sem veszem azt a poros táblát, amelyre arany betűkkel fel van írva, hogy „Országos Filharmónia“. Végül megtalálom a főbejáratot. Ősrégi, poros, piszkos lépcsőkön felballagok az első emeletre. A falakon mindenütt nyilak „Országos Filharmónia“ felirattal. A folyosó üvegtörmelékekkel tele, jaj annak, aki vékonytalpú cipővel jön ide. Mindenütt habarcs, törmelék, téglapor, szemét. Őrült zaj: kopácsolás, írógépkattogás, telefoncsengés, vitatkozás. Benézek az egyik féligmeszelt szobába, három ember éppen a VIT szervezési programmját vitatja meg. Végre észrevesznek. Egy únottképű, rikító szőkehajú nő ünnepélyesen kiszól: „Kit keres az elvtárs?“ Megmondom, hogy kit. „A másik lépcsőn tessék felmenni. Ez kérem a szervezési osztály!“

Elfojtottam dühömet és lementem az üvegtörmelékekkel díszített úton a földszintre, ahonnan tényleg nyílt egy másik lépcső is. Ez a lépcső vezetett a magasságos Filharmónia esztrád-osztályára. Itt már nem volt olyan nagy zűr, mint a szervezési osztályon. Az egyik ajtón végre megtaláltam azt a nevet, akit kerestem. Benyitok. A szobában körülbelül tizenöt ember nyüzsög. Az egyik aktázik, a másik rekedt hangon telefonál és szidja a közönségszervezőket, a harmadik egy ügyféllel tárgyal, írógép kattog, csöng a telefon, jönnek-mennek. A hozzám legközelebb eső férfitől megkérdem, hogy hol lehet megtalálni azt az elvtársat, akit keresek. „Bocsánatot kérek, nem tudom, én is ügyfél vagyok!“ — hangzik a válasz. Szédülten tántorgok ide-oda az asztalok között. Végre egy elvtársnőnek elpanaszolom a bajomat. „Ah!“ — örvend az elvtársnő, — „végre, hogy jön, már vártuk!“ Az illető, aki ezt az ügyet intézi, ugyan szabadságon van, de ő is elintézi. Üljek le és várjak. Leülök és várok. Az elvtársnőt egy magas, bajuszos öregúr foglalja le. Ülök és várok. Egyszer csak az elvtársnő szól, hogy menjek az esztrádosztályra, ott majd elintézik.

No jó, megyek az esztrádosztályra. De csak mennék, mert a portás elibém áll és kérdi, hova megyek. Megmondom. Kit keres ott az elvtárs?“ — kérdi szigorúan. Végem van! Elfelejtettem az illető nevét. Most mi lesz? Szerencsére jött egy elvtárs az esztrád-osztályról, és magával vitt. Újra besodródtam egy kis szobába, ahol körülbelül tíz nő tárgyalt. Innen tovább sodródtam egy még kisebb szobába, ahol két nő valamelyik művész honoráriumáról tárgyalt, a jobb sarokban meg két lektorkinézésű valami írásműben piszmogott. Végre visszajött az elvtárs, aki magával hozott erre az osztályra. Elmondtam neki az ügyemet, erre így szól: „Elvtárs, én nem tudom mennyire tartozik ez rám, én ugyanis dramaturg vagyok. Menjen a zenei osztályra!“

Megyek. Bár nem tudom hol van. Megzavarodva megyek szobákon, folyosókon keresztül. Hirtelen azt veszem észre, hogy a cipőm alatt újra csörög-ropog az üveg és ott állok újra a szervezési osztály előtt. Most már dühös voltam. Kopogás nélkül berontottam és ideges hangon plakátokat kértem a művészegyüttesünk számára.

Az egyik asztal mellől felugrott egy vékony, szemüveges fiatalemberke: „Mit gondol az elvtárs, mire való a plakát? — kiáltotta. — Nem azért készült, hogy egyesek elzárják az íróasztaluk fiókjába! Hanem azért, hogy a széles tömegek olvassák a műsorokat!“

Erre aztán tényleg elállt a lélekzetem. Azt hittem, hogy ezt a kis emberkét menten összezúzom. Szerencséjére egy fiatal elvtárs közbelépett és barátságosan, emberhez méltó módon ideadta nekem a kért plakátokat.

Hogy és mint kerültem ki a Filharmóniától, arra már nem is emlékszem. Csak pár percet töltöttem ott, de délután olyan fáradt és beteg voltam, mintha egy hónapig kaszáltam volna. Nem tudom, mikorra heverem ki fáradalmaimat.

**Csende Béla**
XII., Fürj-utca 5.

## *A törökszentmiklósi strandon*

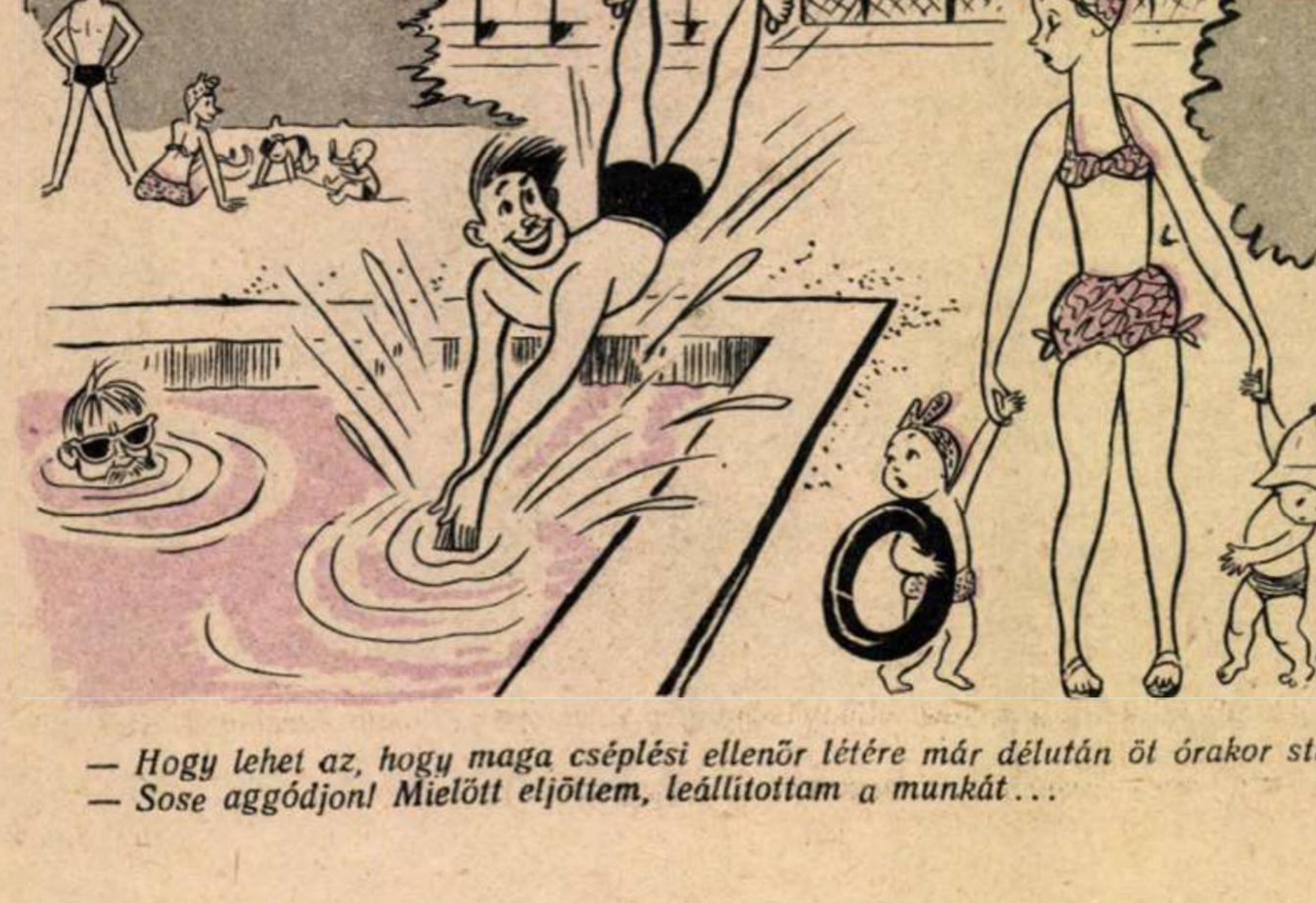

*— Hogy lehet az, hogy maga cséplési ellenőr létére már délután öt órakor strandol?*
*— Sose aggódjon! Mielőtt eljöttem, leállítottam a munkát...*

## *Ifjú fagylaltszakember*

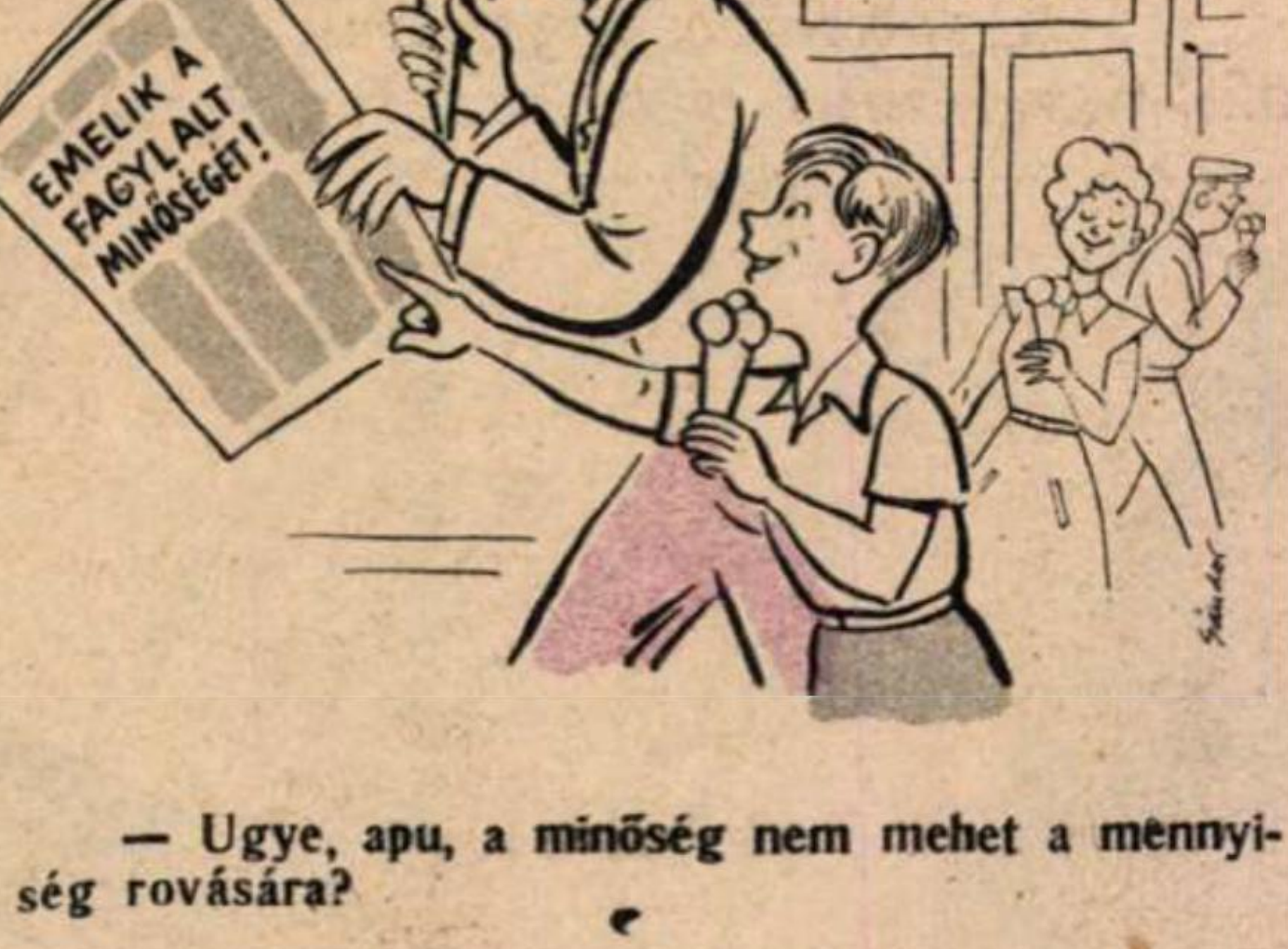

**— Ugye, apu, a minőség nem mehet a mennyiség rovására?**

●

## Így lehet szép egyenletes barnára lesülni

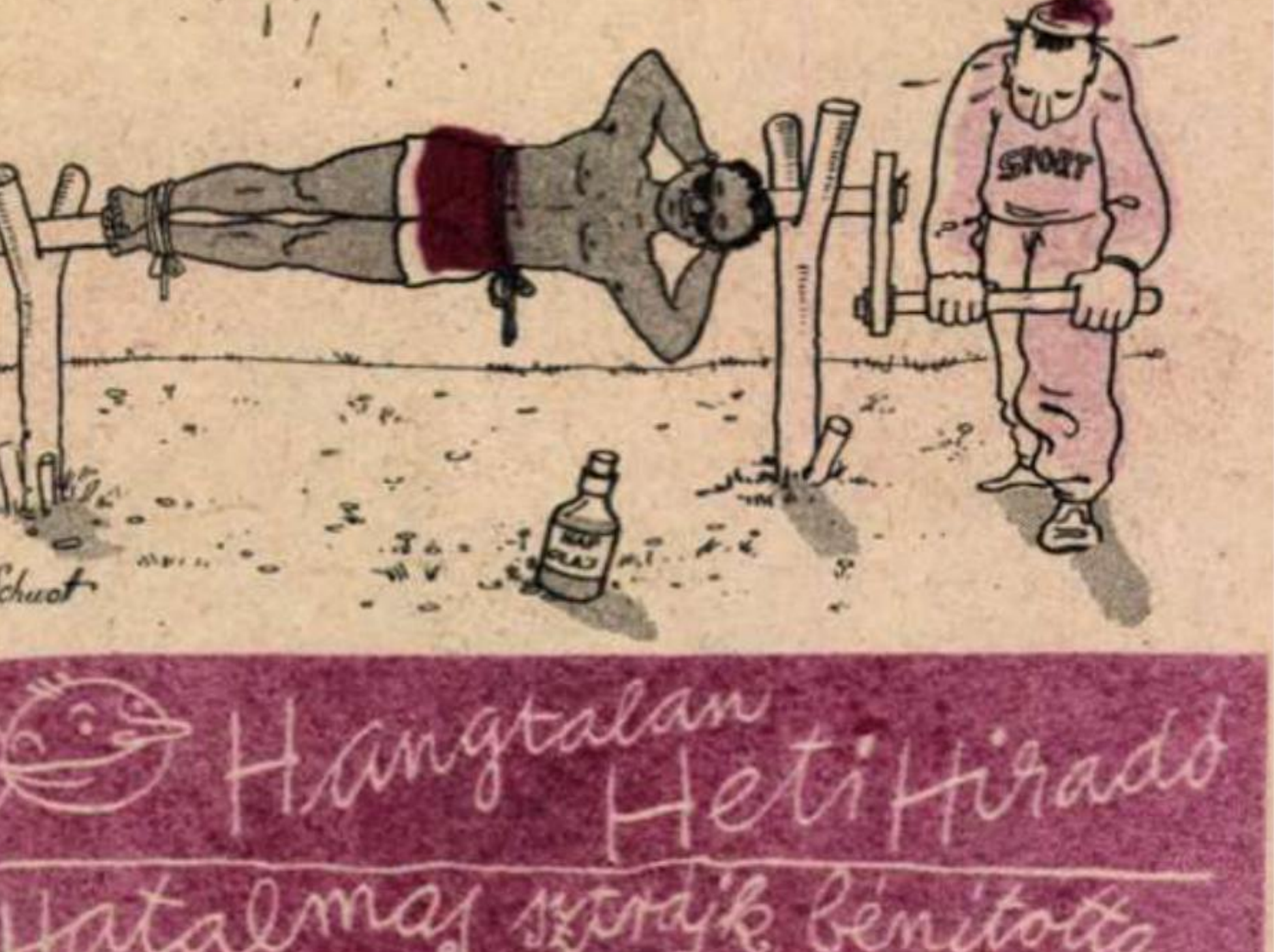

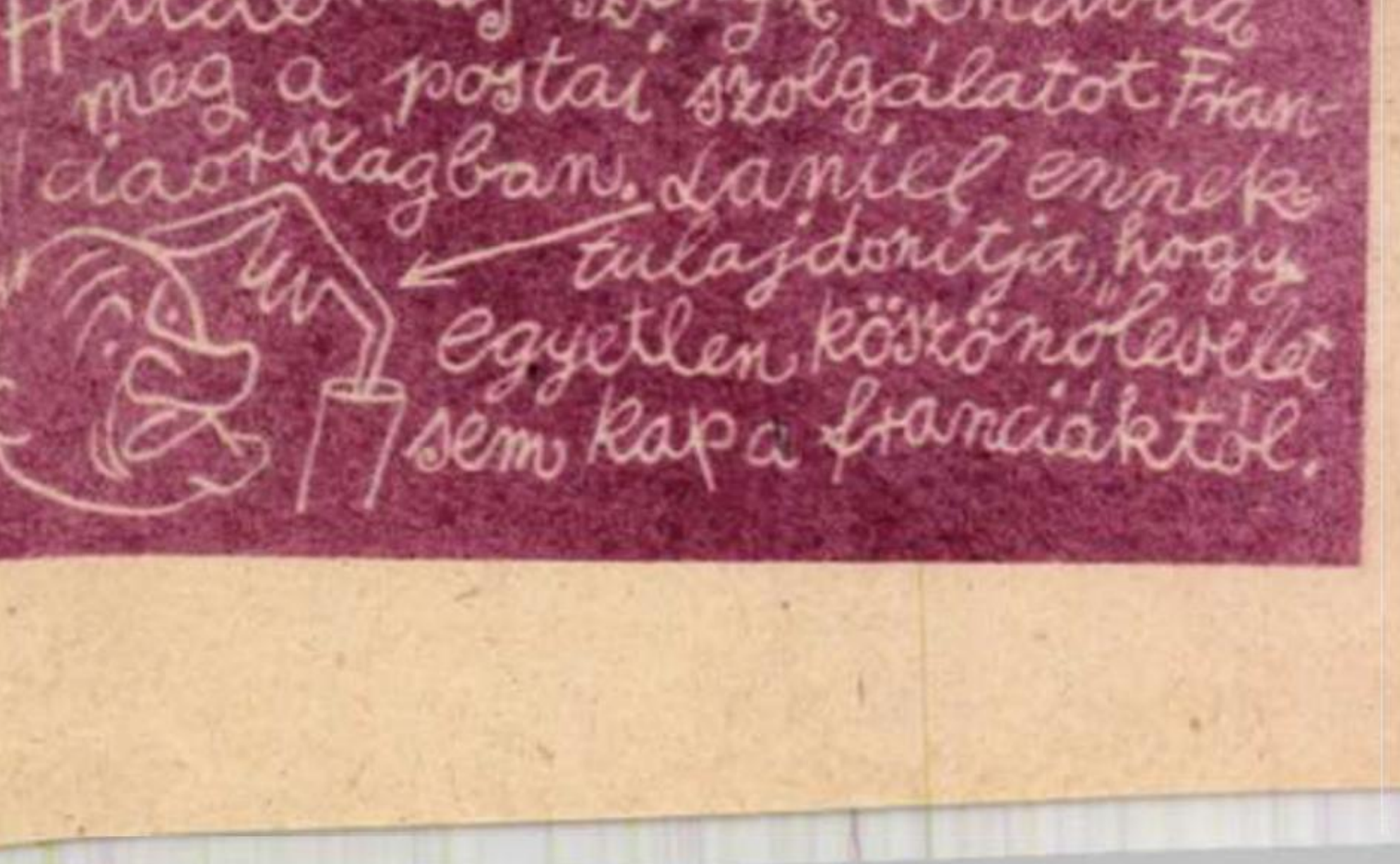

Hangtalan Heti Híradó

Hatalmas sztrájk bénította meg a postai szolgálatot Franciaországban. Laniel ennek tulajdonítja, hogy egyetlen köszönőlevelet sem kap a franciáktól.

# Szerény ember

Majtinec annyira, de annyira szerény és ezt annyira, de annyira tudja róla mindenki, hogy sokan szerénytelennek tartják.

A nemrég lezajlott kerületi kultúrversenyen elnyerte a „Kerület Legjobb Rézfúvósa" büszke címet. Várható volt a jó eredmény, Majtinec szorgalmasan készült a versenyre, sokat gyakorolt (aki nem hiszi, kérdezze meg annak a háztömbnek a lakóit, ahol Majtinec lakik). A sikert követő nap reggelén szembejött velem a vállalat folyosóján, halk hangon köszönt, bocsánatot kért a zavarásért, majd gyengéd mozdulattal félrevont a sarokba, s ezt rebegte:

— Egy titkom van számodra.

— Miről van szó? — kérdeztem meglepetéssel.

— Tudom, hogy te jobbérzésű ember vagy. Nem csinálsz közhelyet magasztos dolgokból... Neked elmondhatom... Tegnap a kultúrversenyen... Különben mégse mondom el... Ezt az oklevelet kaptam... A, elő sem érdemes venni — dadogta és szemlesütve egy papírtekercset húzott ki a kebléből. Amíg elolvastam, háttal fordult. Hogy ne lássam piros orcáit. Örömmel gratuláltam, de Majtinec felháborodottan fogadta jókívánságomat:

— Ezért a fecniért gratulálsz? Óh, én érdemtelen fráter... Csak arra kérlek, hogy titkomat ne fecsegd el egyszerűbb embereknek, akik könnyelműen dobálóznak a szavakkal. Különben nem bánom, a Laváknak elmondhatod... Sőt, a Laváknak feltétlenül mondd el — és szemét lesütve, elmosolyodott.

Csodálkoztam és elmondtam a dolgot Laváknak, akiről köztudomású, hogy a vállalat legnagyobb pletykása. Ennek alapján egy marós, aki értesült a titokról, viszont nem értesült Majtinec ibolyatermészetéről, gratulálni akart a legjobb rézfúvósnak. De a sebzett szívűnek ez már sok volt. Kitört:

— Óh, mily gyarló emberek vagytok! Ilyen kázust csináltok semmiből! Való ez? Éppen velem, akiről tudjátok, hogy nem tűröm homlokomon a dicsőség babérkoszorúját?

Közben öten-hatan odagyűltek köréje s megrendültek ekkora tömény szerénység hallatára. És Majtinec megeskette őket, hogy nemcsak nem fogják elmondani a nagyszerű kitüntetés hírét, de még gondolni sem fognak rá. Eskü ide, eskü oda, a hír mégis terjedt. Elismerő pillantások kísérték Majtinecet aznap, de ő csak zsémbesen a fejét csóválta.

Délután átmentem egy másik üzemrészbe, ahol Kovács váratlanul félrehívott: „Pszt, titok, Majtinec oklevelet kapott a kultúrversenyen" — és sietve figyelmeztetett, hogy el ne mondjam senkinek. „Honnan tudod?" — furdalt a kíváncsiság. Kovács elmesélte, hogy Majtinec felhívta őket telefonon és lelkükre kötötte, hogy ha már a rézfúvosi oklevélről tudnak, ne mondják el senkinek. És mikor csóváltam a fejem ilyen hallatlan szerénység hallatára, Kovács „tudod, ő már ilyen" megjegyzéssel zárta le a dolgot.

Majtinec délután odasomfordált Prémhez, aki a tervosztályon dolgozik és egyike volt azoknak, akik még nem ismerték a titkot. Szégyenlősen elmondott neki mindent: a kitüntetést, az oklevelet, a sok gratulációt, de becsületszavát kérte, hogy nem mondja el senkinek. Prém véletlenül megtartotta a szavát, amit Majtinec onnan tud, hogy senki sem gratulált neki a tervosztályról. Azóta Majtinec, a zenetörténelem óriása, és Prém, a szavatartó ember haragban vannak.

Csanádi Ákos

## Elefánt a porcelánboltban

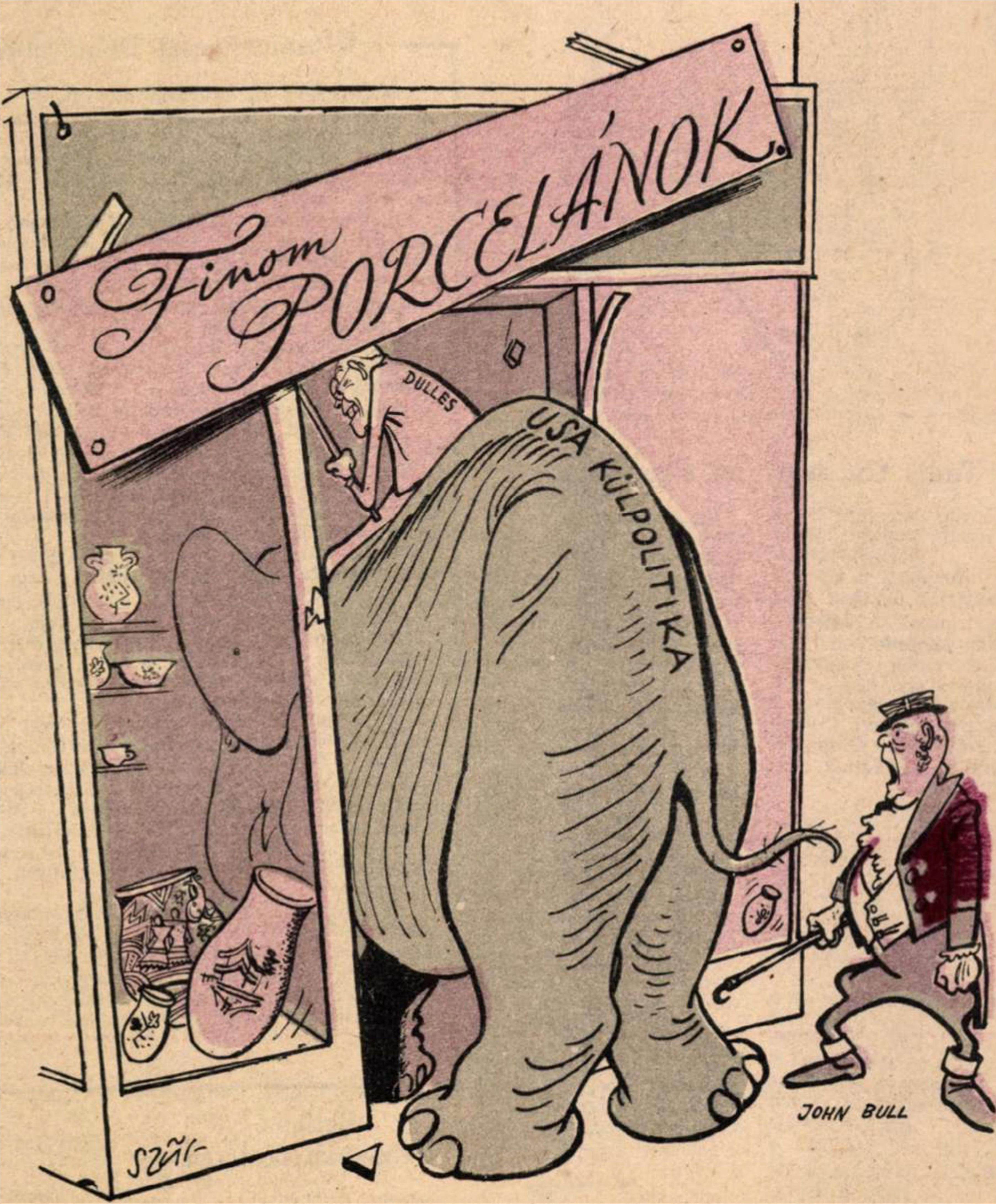

John Bull: Ennek már egyszer oda kell vágni! Megint garázdálkodik...

## A zománcedénygyárak már figyelembe veszik a fogyasztók igényeit

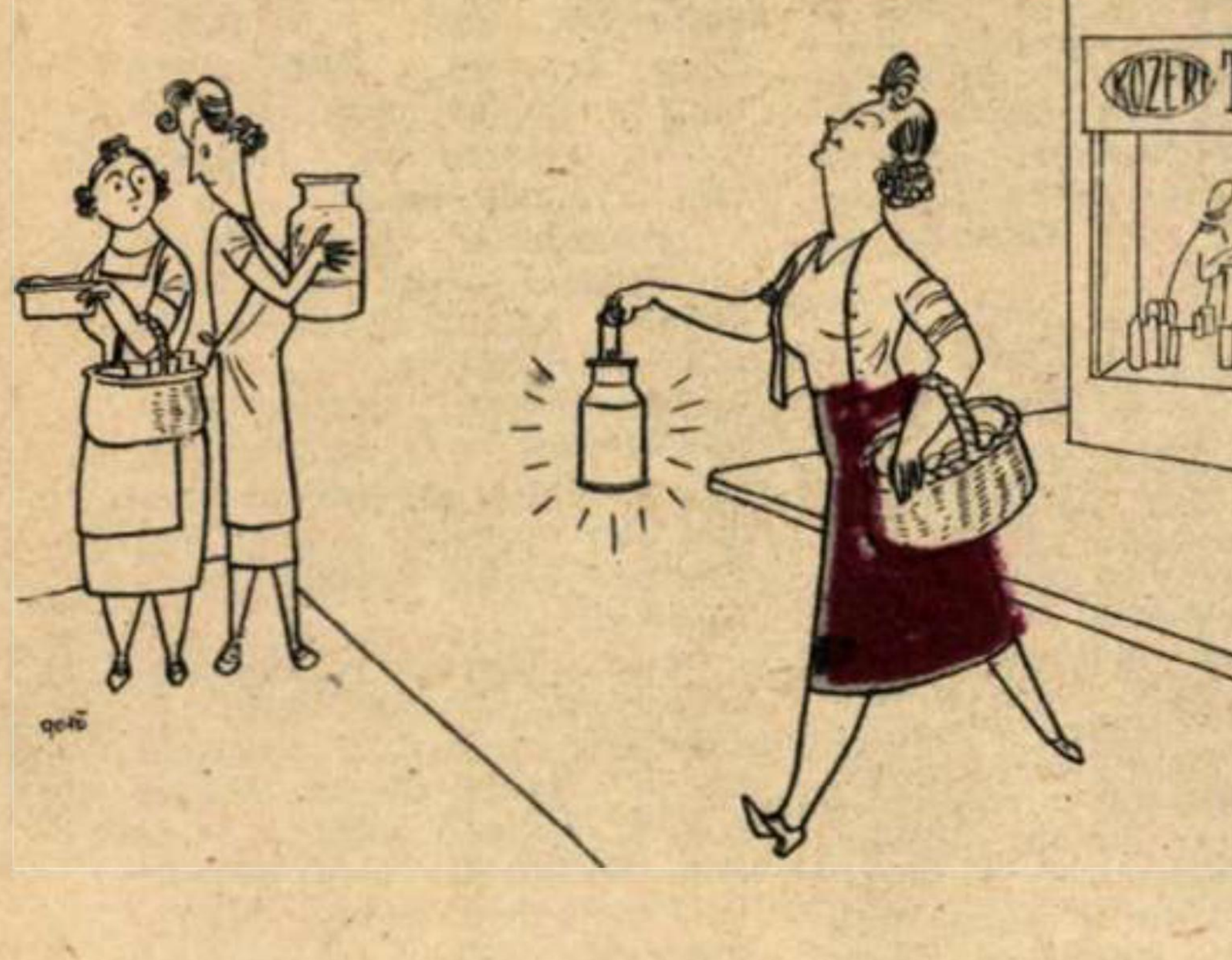

— Mire olyan büszke Kovácsné?

— Kétliteres tejeskannában viszi haza a két liter tejet.

## *Meglepő jelenet egy pesti étteremben*

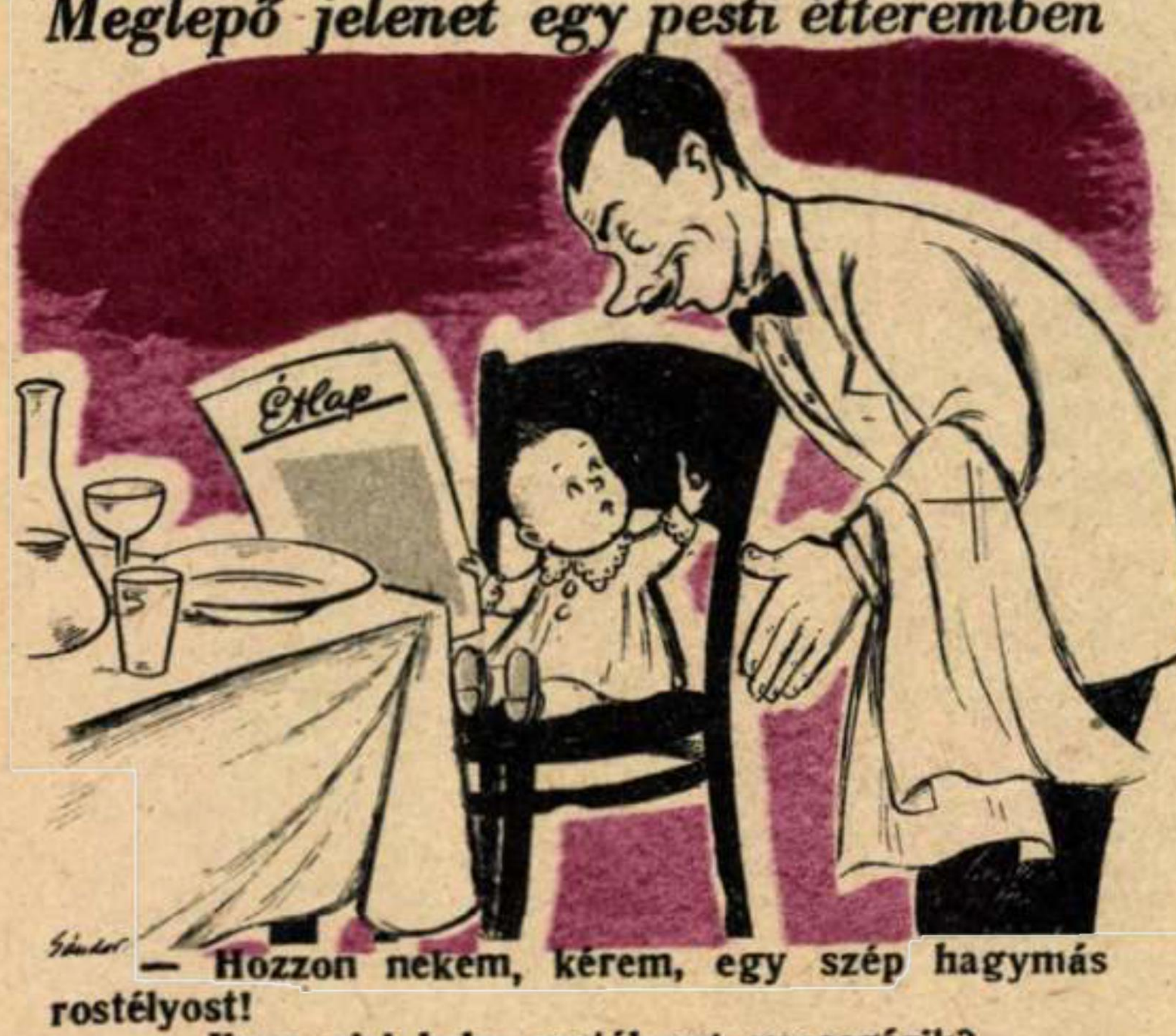

— Hozzon nekem, kérem, egy szép hagymás rostélyost!

— Ilyen pici baba rostélyost vacsorázik?

— Hát mit csináljak, ha az ipar nem gyárt elég csecsemőtápszert...?

## Heti krónika

**A COMBAT** című francia polgári lap azt írja: „Indokínában elvesztettük a játszmát. Ki kell szabadulnunk az indokínai darázsfészekből." A franciák már látják, hogy elvesztették a játszmát, de az amerikai kibic nem engedi őket felállni az asztaltól. Kibicnek semmi se drága...

**EGY EGYIPTOMI** angol katonai táborban fegyveres összeütközésre került sor két angol ejtőernyős kötelék között, lőfegyverekkel és szuronnyal, majd harckocsikat hívtak a helyszínre. Tehát nemcsak egyes imperialista országok között vannak nézeteltérések, hanem egyes imperialista kötelékek között is.

**AZ U. S. NEWS AND WORLD REPORT** „Mi a baj Latin-Amerikával?" című cikkében megállapítja, hogy Latin-Amerika nem szereti az Egyesült Államokat. Erről a tapintatos fogalmazásról eszébe jut az embernek a régi vicc: „Nem mondom, pofont már kaptam, ki is dobtak már, de megsérteni még nem sértett meg senki..."

**FRANCO** Anglia felé fenyegetőzve nyilatkozott a gibraltári kérdésről. Először volt az, hogy a varjú a varjúnak nem vájja ki a szemét. Aztán jött az, hogy varjú a varjúnak kivájja a szemét. Most meg már a kisebb varjú is feni a csőrét a nagyobb varjú szemére, mert — a háta mögött érzi a legnagyobb varjút...

## Túlméretezték a margitszigeti padokat

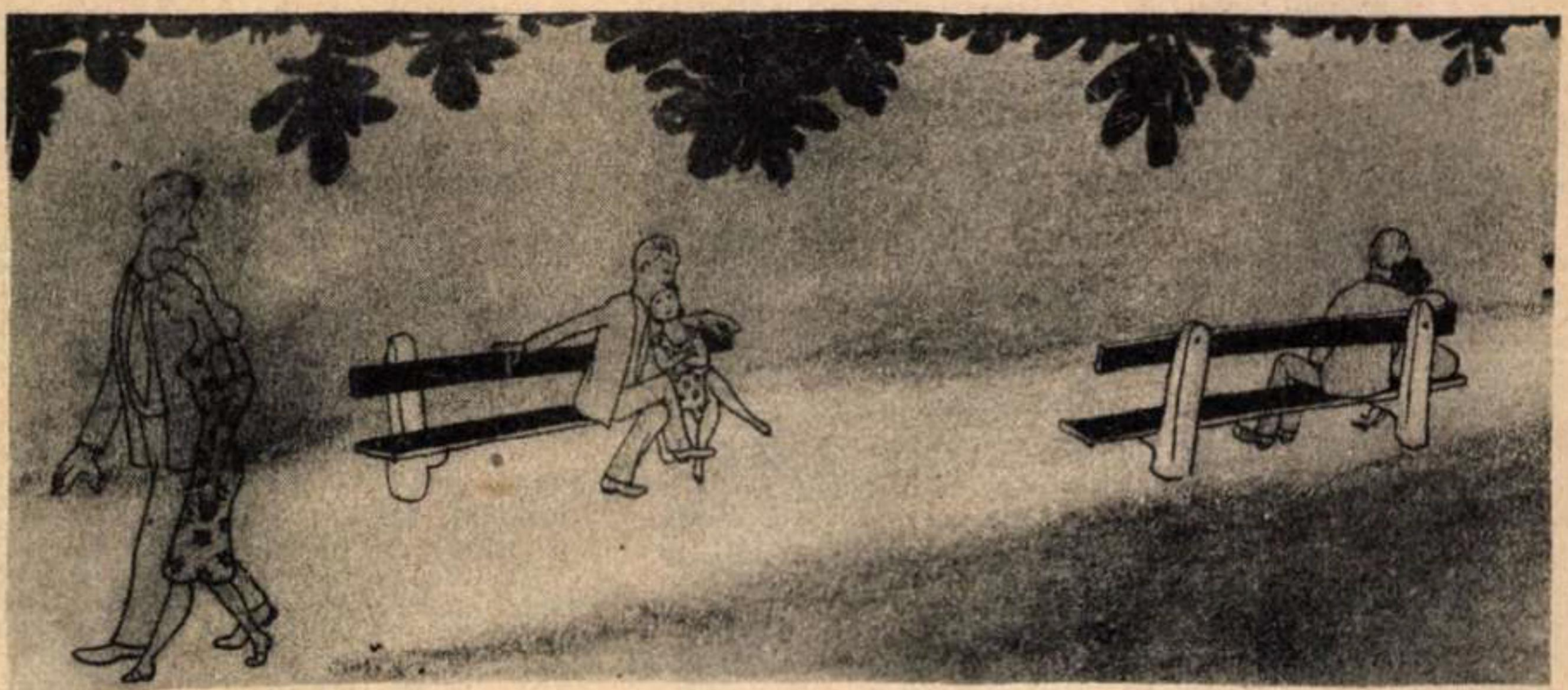

## *Somogy megyében nem tudja a jobbkéz, mit csinál a bal*

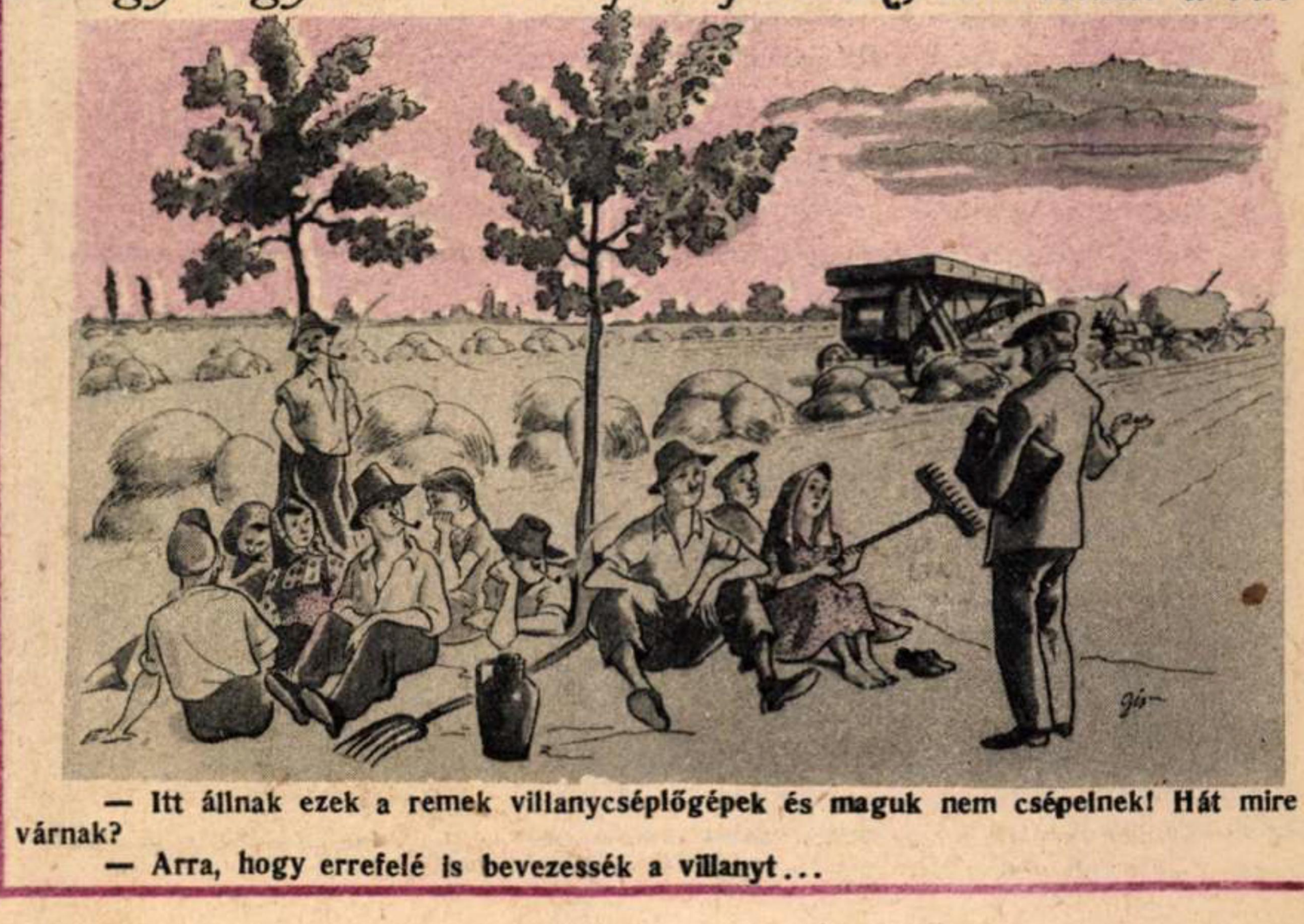

— Itt állnak ezek a remek villanycséplőgépek és maguk nem csépelnek! Hát mire várnak?

— Arra, hogy errefelé is bevezessék a villanyt...

# LE A BÜROKRÁCIÁVAL !

## Méreg a mérleg körül

**(Az Illatszerbolt fiókjai csak úgy jegyzik elő a csecsemőmérleg-kölcsönzést, ha előzőleg rengeteg nyomtatványt töltenek ki az igénylők.)**

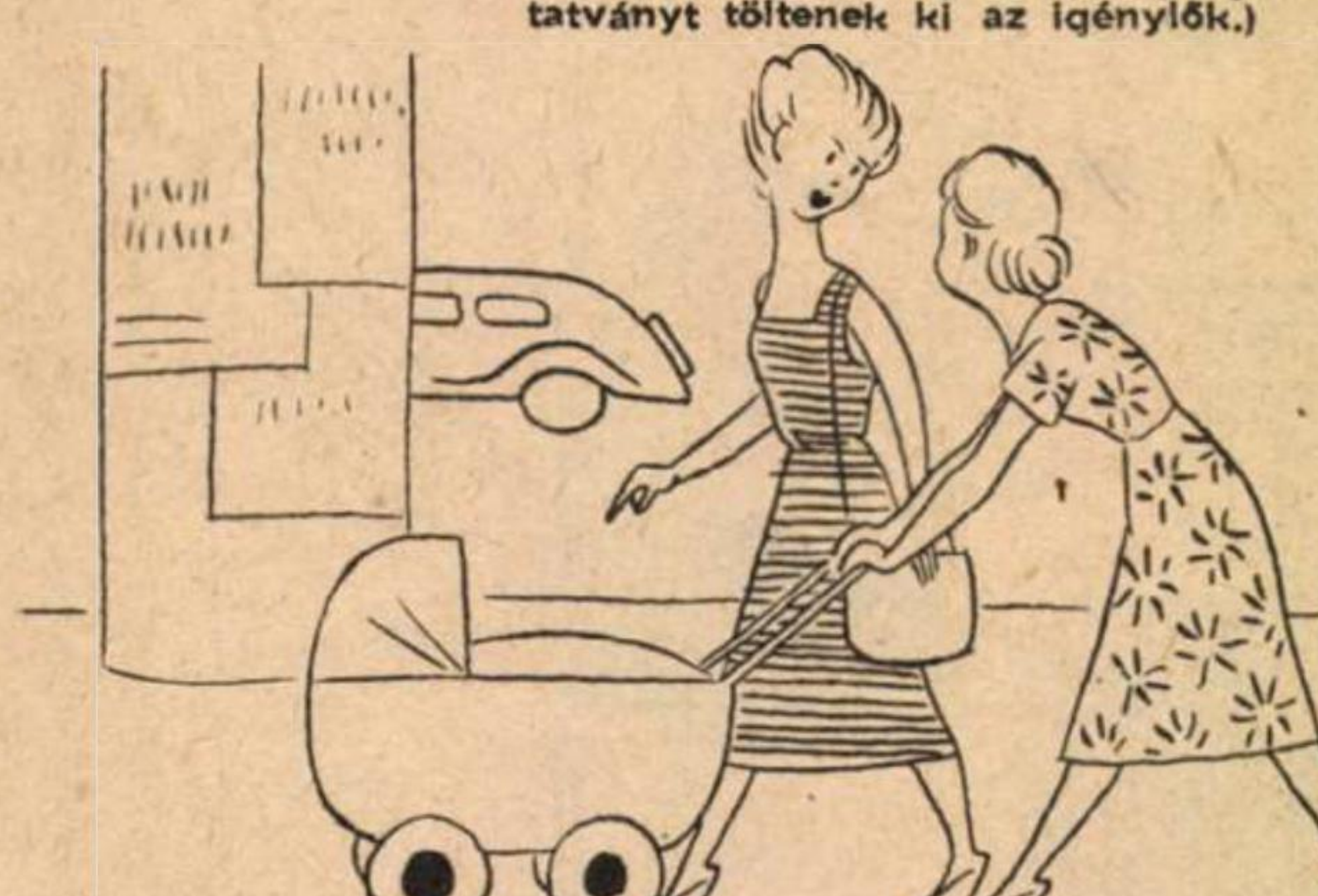

*— Hallom, fiad született! Mutasd a kicsit.*

*— Nem ő van a kocsiban. Csecsemőmérleget akarok kölcsönözni, a nyomtatványokat tolom haza.*

## Tudja Ön, hogy mi a Supratan?

Irányító szervünktől a Budapesti Városi Tanács Vegyes Iparcikk-kereskedelmi Irodájától a kötelező patkányirtás ügyében értesítést kaptunk. A Belkereskedelmi Minisztérium leiratát ismertették. Utasítottak bennünket arra, hogy a patkányirtás lebonyolításához szükséges irtószert (Supratan) a Budapesti Gyógyáruértékesítő Vállalatnál szerezzük be.

PATKÁNYIRTÓ

Miután fogalmunk sem volt arról, hogy a kötelező patkányirtáshoz vállalatunk mennyi Supratant rendeljen, telefonon érdeklődtünk a leirat előadójánál, Bálint elvtársnál, hogy mondja meg, mit kell tennünk a Supratannal, hiszen még azt sem tudtuk, hogy a Supratant a patkányok eszik-e vagy isszák.

Bálint elvtárs közölte velünk, hogy ő a Belkereskedelmi Minisztérum leiratát szószerint lemásolta és patkányügyekben ő sem tud többet mondani, ezért forduljunk a Budapesti Gyógyáruértékesítő Vállalathoz. Nyomban érdeklődtünk a Gyógyáruértékesítőnél. Verpeléti kartársnőt kérdeztük meg, hogy mi a Supratan és mennyit rendeljünk belőle. Kijelentette, hogy ők csak a forgalombahozatallal foglalkoznak. Tanács: forduljunk a Chinoin-gyárhoz.

Chinoin: Kiss kartárs. Megtudtuk, hogy a Supratan még „kísérletezés" alatt áll. A mennyiségre vonatkozóan nem tud felvilágosítást adni. Újabb tanács: forduljunk az Egészségügyi Minisztérium járványügyi osztályához.

Egészségügyi Minisztérium járványügyi osztály, Adamovits doktor... Végre megtudtuk, hogy a Supratan háromszázalékos csalétek és egy és félkilogrammos csomagokban kerül forgalomba. Száz négyzetméter beépített területen negyedkiló Supratan szükséges ahhoz, hogy a patkányok jobblétre szenderüljnek. Ha a terület nincs beépítve, akkor kétszáz négyzetméter területen végzi el feladatát a negyedkiló Supratan.

Ezután megkérdeztük, mit csináljunk a Supratannal, hogyan használjuk, hogy egyetlen patkány se maradjon élve. Adamovits doktor kijelentette, hogy nem tudja megmondani a használat módját, forduljunk az Országos Közegészségügyi Intézet parazitológiai osztályához, vagy a Fertőtlenítő Intézethez, ahol egy kisebb tanfolyam elvégzése után sikeresen el lehet sajátítani a patkányirtást.

Ezúton közöljük, hogy a Belkereskedelmi Minisztérium utasításának ezidőszerint nem tudunk eleget tenni, mert a Supratan még „kikísérletezés" alatt van. De ha már forgalomba került volna, akkor se használhatnánk, mert nincs kiképzett patkányirtónk, sőt még az sem biztos, hogy az Országos Közegészségügyi Intézet parazitológiai osztálya, vagy a Fertőtlenítő Intézet hajlandó-e tanfolyamon megtanítani bennünket a patkányirtás művészetére.

**APISZ Papír- és Írószerbolt**
VI., Bajcsi-Zsilinszky-út 5.

## Egy építkezés jubileumára

1952-ben a Minisztertanács elrendelte, hogy szovjet mintára Budapesten és az ország néhány városában ipari mintaboltokat létesítsenek.

Szeptemberben bezárták a Lenin-körút és a Sztálin-út sarkán lévő áruházat, hogy átépítsék mintabolttá. A tervezést kiadták a Középülettervező Irodának, amely decemberben (!) el is készítette a terveket, de úgy látszik a városrendészet keveselte a négy hónap tervezési időt és különböző szépészeti szempontból még késleltette az építkezést: csinálják szélesebbre a kirakatokat, a homlokzatra gipsz stukkatúrákat tegyenek! Az új terv anyagban, árban eltért a jóváhagyott tervtől és a régi portált is le kellett bontani.

Ezután megindult az építkezés. A VI. kerületi Tatarozó Vállalat — hogy el ne siesse — június közepére vállalta az átépítés befejezését, amely még most is tart. Néhány kőművest látni a bolt tájékán, lehangoltan tesznek-vesznek és panaszkodnak, hogy ezzel a lassú építkezéssel nem lehet keresni.

Mi az oka, hogy egy ilyen fontos, központi helyen lévő üzlethelyiség tervezése és átépítése egy éve tart, amíg máshol hetek alatt új emeletes házakat húznak fel?

## Klosmerli eset Debrecenben

Debrecenben tíz nyilvános illemhely van, illetve volt. Ezek közül kilenc régen készült, egyet pedig néhány évvel ezelőtt építettek. Ezt az utóbbit nyilván azért létesítették, mert a meglévő kilenc kevésnek bizonyult. A tíz „létesítmény" kitűnően működött, a jövedelem fedezte a karbantartás költségeit.

A mult évben a Helyiipari Minisztérium keretszámot állapított meg és ennek alapján a „betervezés" szerint, az akkumulációra hivatkozva, a tíz illemhely tizennégy kezelőjének egyenként évi 16.000 forint bevételt kell elérnie. A Minisztérium illetékes osztálya ugyanis nem elégedett meg az 1952-es év 8254 forintos „termelési értékkel", — ezért emelték csaknem duplájára a keretszámot.

Kötelezték a város köztisztasági hivatalát, hogy ezt az összeget biztosítsa, tehát a tíz „létesítmény" tizennégy kezelője 1953-ban 224.000 forintot bevételezzen.

A debreceni Tanács és a Köztisztasági Vállalat vezetői tiltakoztak a furcsa követelés ellen. Hivatkoztak arra, hogy az „üzemek" forgalmát sem az idegenforgalom emelésével, sem a lakosság „aktivizálásával" nem tudják fokozni. Igy a kiadott „keretszámot", valamint a termelési értéket biztosítani nem tudják.

Hiába tiltakoztak. Azt a választ kapták, hogy a közegészségügyre való tekintet nélkül végre kell hajtani a rendelkezést és biztosítani kell a bevételt, mert ezek „betonszámok" s aki nekimegy, betörik a feje.

Tekintettel arra, hogy a rendelkezés értelmében a kezelők számának megfelelően kellett a bevételt biztosítani, a várható forgalmat mérlegelve Debrecen városi tanácsa a tíz illemhelyből ötöt bezáratott.

A különös intézkedés hatását mindenki „érzi" Debrecenben. A város legforgalmasabb pontjain is, így a Déry Múzeum, a Csokonay Színház és az Arany Bika környékén a kora reggeli órákban penetráns illat terjeng. A város vezetői erről a tényről is értesítették a Minisztériumot. Válasz: ebben az évben nincs tervmódosítás, ezért semmit sem lehet csinálni. Tehát mivel nincs tervmódosítás, a közegészségügy legelemibb követelményeit is fel kell függeszteni.

Helyes lenne, ha a Könnyűipari Minisztérium helyiipari főosztályának kiküldöttei tanulmányútra mennének Debrecenbe. Nem kellene sokat keresgélniök a városban. A személyes tapasztalat talán meggyőzné a bizottságot arról, hogy egy kicsit furcsán értelmezték az akkumuláció elméletét és gyakorlatban való alkalmazását.

Fábián Sándor,
Debrecen

## Ballada
### egy zseniális ötletről

**Minőségi sütemények**
**Boltjába én bementem,**
**Ingerelt a sok sütemény,**
**(S a süteményt szerettem).**

**A pénztárnál hosszú sor állt,**
**Nem tehettem egyebet,**
**Beálltam, s hogy miért e sor,**
**Törtem rajt a fejemet.**

**A pénztárhoz odaérve**
**Kértem én egy mákosat,**
**Két túróst és három pitét,**
**Kis kuglófot, nem sokat.**

**A pénztáros hatszor blokkolt,**
**S a blokkokra egyenként**
**Ráírta, mit kértem sorba,**
**A hatféle süteményt.**

**Közben eltört ceruzája,**
**És amig ő hegyezett,**
**Nőtt a sor és várt topogva,**
**Én meg törtem fejemet.**

**Hogyha a két forintomért**
**Nem egy túróst veszek én,**
**De két brióst, talán csalás**
**Amit akkor teszek én?**

**Avagy talán leltároznak,**
**Ha a boltot bezárják,**
**S nem mehetnek haza, ha a**
**Brióst meg nem találják?**

**Hiányzik két briós, ámde**
**Egy túrós a többletük.**
**Tán, hogy ezt elkerüljék, hát**
**Erre volt az ötletük?**

**Akárhogyis, rossz az ötlet,**
**Beteg ez az „újítás",**
**Hagyják abba, értelmetlen,**
**És bosszantó, nem vitás!**

**LÁSZLÓ GYÖRGY**
**Kistext**
**XVIII., Fáy-u. 2.**

## Ludas Matyi ELINTÉZTE

**A Fővárosi Autóbuszüzemmel együtt állandóan vizsgáljuk az 5-ös és az 5/A autóbuszjáratokat. Az adatokat feldolgozzuk és ha a két járatnál napközben lemaradást tapasztalunk, a járatokat sűríteni fogjuk.**

**Budapesti Városi Tan. VB közlekedési ig.**

**A vasipari továbbképző tanfolyam hallgatói azért nem kapták meg idejében bizonyítványukat, mert a Vasipari KISZÖV nem egyszerre, hanem rendszertelenül küldte be jóváhagyás miatt az OKISz munkaügyi osztályának a bizonyítványokat. A hallgatók a legrövidebb időn belül kézhezkapják bizonyítványaikat.**

**Budapesti Városi Tan. VB ipari osztálya.**

*Kedves Ludas Matyi!*

*Először is köszönöm a július 23-iki számban megjelent „Nem hiányzik egy kerekük" című cikket. Elmondom az elvesztett és házunkba begurult többezer forint értékű autókerék további sorsát. A Csatornázó Vállalat tizenkilenc nap mulva közölte velem, hogy a kerék nem az ő teherautójukról esett le. Ennyi ideig tartott, amig megállapították. Én tovább kerestem a kerék gazdáját, felhívtam a Mezőkert, mert hire járt, hogy az ő autójuk vesztette el. Kértem az elvtársat, könyörüljön meg rajtam, vitesse el a kereket, mert már rémképeket látok és amióta a lakásomon van a kerék, mániákus vagyok, folyton a teherautók kerekeit nézem az utcán. Az elvtárs nagyon megsajnált, de a kereket nem vállalta. Ezután a Mezőkémiát kerestem fel, még pedig személyesen. Ott is olvasták a Ludas cikkét, elmondták, hogy bizony övék a kerék, de hogy miért nem jelentkeztek, miért várták meg, amig én keresem fel őket, azt bizony nem tudom. Kiderült, hogy a Mezőkémia dolgozója, Kucsera elvtárs vesztette el a kereket, de most ő szabadságon van és nyilván ezért állt meg a világ. Közbelépésemre mégis csak elvitette a Mezőkémia az elcsatangolt kereket.*

*ZIMONYI SÁNDORNÉ*
*Budapest X., Szállás-u. 36.*

## Alkalmi vétel

Egy józsefvárosi cipész kirakatában ezt a táblát láttuk:

Ezen cipő ára
200 forint
Venni szándékozóknak
10% engedmény!

## Légyiskola

**(Sok a panasz, hogy a légypapirok rosszak, nem ölik meg a legyeket.)**

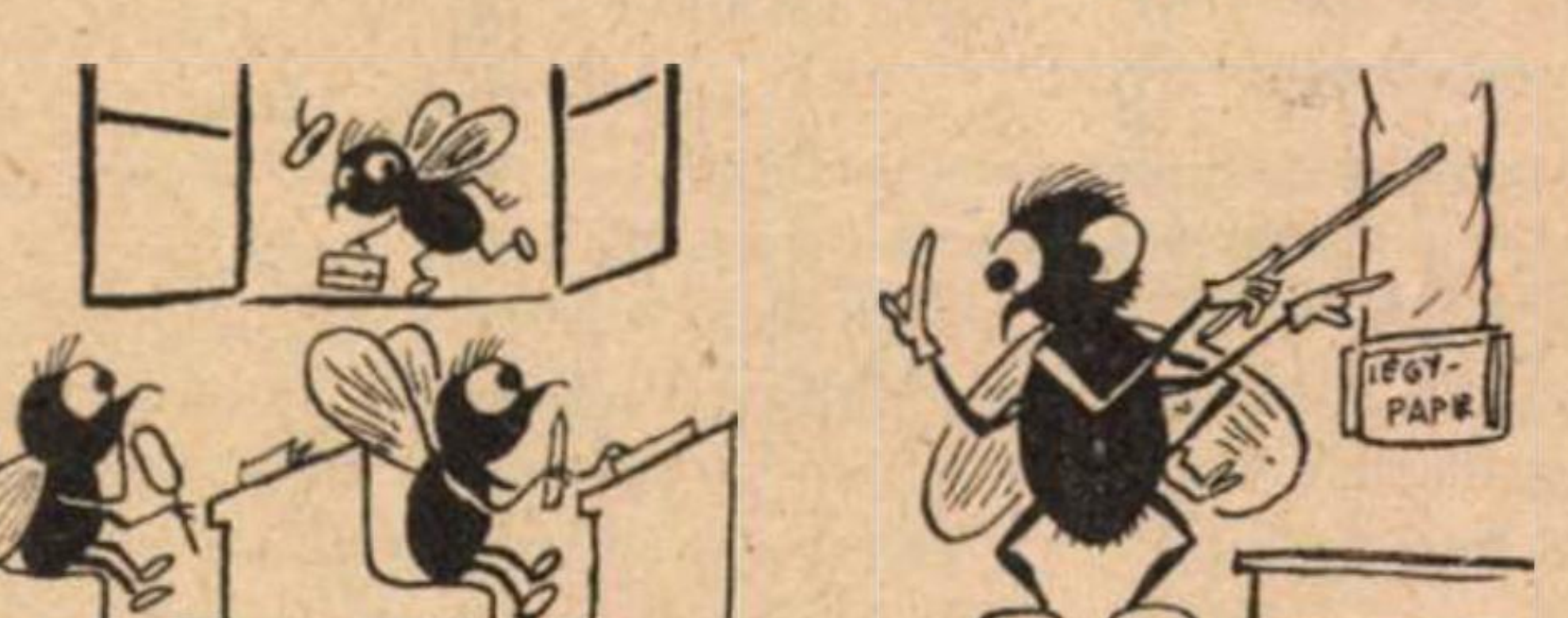

*— Ha légypapirt láttok, nyugodtan szálljatok rá! Nem ragad és az is biztonságot nyujt, hogy azon senki se akar agyonütni benneteket, mert az emberek félnek, hogy bepiszkitják a kezüket...*

## „Szigorúan titkos!!!"

*A kápolnásnyéki tanácselnök éppen Oroszlán Istvánnéval, a fejérmegyei tanács kiküldöttjével tárgyalt a kápolnásnyéki tanácsházán, amikor gondterhelt arccal belépett Bruck elvtárs, a kápolnásnyéki „Vörösmarty" termelőszövetkezet elnöke és kimerülten lerogyott egy székre.*

*— Mit tegyek, Oroszlán elvtárs, mondd meg, hogy mit tegyek? — kérdezte és végigsimitott homlokán. — Már napok óta töröm a fejem és még mindig nem találtam megoldást. Mondd, fontos dolog az éberség?*

*— Fontos bizony! — felelt meggyőződéssel a megyei küldött. — Halljuk, mi a baj?*

*— Magyarázd el nekem, hogy kell kezelni a szigorúan titkos leveleket?*

*Oroszlán elvtárs elmagyarázta.*

*— Most már érted? — kérdezte aztán.*

*— Dehogy értem. Hisz ezt tudtam eddig is. Nagy baj van, nagyon nagy, — itt sóhajtott egy nagyot és elmondta, hogy mi a baj. — A járás mezőgazdasági osztályától kaptam egy szigorúan titkos levelet. A szigorúan titkos levélben szigorú titkosan közölték velem, hogy a csoportnak hány holdon kell mohart, hányon paradicsomot, hányon egyebet vetni. Az elnöknek kötelessége a termelési tervet a tagokkal megbeszélni. Ha tehát ezt a kötelességemet teljesítem, a levél nem marad szigorúan titkos, ha pedig éberen őrzöm a termelési terv szigorú titkát, honnan tudják meg a tagok, hogy hová, mennyit, mit vessenek? Most adj tanácsot, Oroszlán elvtárs!*

*Oroszlán elvtárs megnyugtatta a csoport lelkiismeretes elnökét, hogy nem sérti meg a szigorú titkosságot, ha közli a tervet a tagokkal, de elmondott egy kis történetet, amely ugyancsak példa arra, hogy a szükségtelen titkosítás csak lejáratja az éberséget.*

*A megyei tanács a postától hatalmas pecséttel ellátott, hivatalos „titkos" jelzésű különlegesen erős borítékban levelet kapott. A levelet átvezették különböző nyilvántartásokon, aztán felbontották. A tanácselnök havi telefonszámlája volt a szigorúan titkos borítékban. A számlát át kellett adni a gazdasági csoportnak, ahol számfejtették és ezzel a titkosság megszűnt. De minek is volt szükség rá? Mindenki tudja, hogy az elnök lakásán van telefon. Tudják azt is, hogy hivatalos célra használja, tehát a számlát a megye fizeti. A telefonszám sem titkos, nagyon sokan ismerik. Mindezeket egybevetve enyhén szólva túlzottnak látszik ez a szigorú titokzatosság.*

*ORSZAGH GYÖRGY*

## DIÓHÉJBAN

**A tatabányai bányászasszonyok sérelmezik, hogy a Zöldség és Gyümölcs Kiskereskedelmi Vállalat fiókjaiban csak közelharc után jutnak paprikához, paradicsomhoz, főzelékhez. Jobban szervezzék meg Tatabányán az árusítást!**

**Polgár Géza (II., Erőd-u. 6.) és Molnár Béláné (XIII., Pozsonyi-út 23.) sérelmezik, hogy a Szent István-körút és a Mártirok-útja környékén kevés jeget árulnak, sorba kell érte állni. Megszüntették az 50 filléres jégeladást is, csak 1 forintért adnak. Molnár Béláné reggel 6 órakor állt sorba: kilencvenkilencedik volt. A Budai Nagy Antal-utca környékén lakók már egyáltalán nem kaptak jeget. Nyár van, jobb jégellátásra van szükség!**

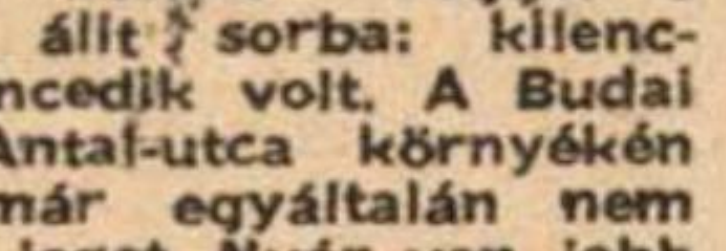

**A Kertész-utca 35. számú ház lakói sérelmezik, hogy a ház üzlethelyiségeibe nemrég gombaraktárakat költöztettek. A raktárak kibírhatatlan bűzt terjesztenek és már a negyedikemeleti lakások levegőjét is megfertőzték. A kerületi tisztiorvos megállapította, hogy a lakók panaszát orvosolni kell. Felmondtak a gombaraktárnak. A lakók most attól félnek, hogy a kilakoltatási eljárás egy esztendeig is elhúzódik. Sürgős intézkedést kérnek!**

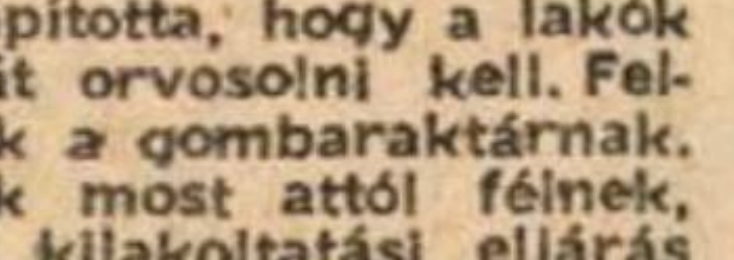

**Azok, akik a Ferencvárosi pályaudvarról utaznak Dunaharaszti, Taksony, Soroksár felé, a sinek mentén várnak — néha sokáig — a vonatra. A hatalmas pályaudvaron nagyon messze van az állomás épületéhez a sinpár, melyre ez a vonat befut. Állítsanak padot és várócsarnokot az indulás helyére, mert elfáradnak, megáznak az utasok.**

## Földalatti vita

*Minap a korlát-labirintuson ballagtam befelé a földalattihoz, de mire a lánchoz értem, a kalauz már beakasztotta: lemaradtam. Megvártam a másik kocsit.*

*„Igyekszünk! Igyekszünk!" vezényszóra most már láncakadály nélkül igyekeztem a többiekkel befelé. Az ajtók összecsapódtak. Aránylag enyhén úsztam meg az indulást, mindössze a bokámra kaptam egy zúzódást s a kalauz könyöke került érintkezésbe a vesémmel.*

*Ugyanakkor az „udvariassági verseny" porondján — amit a nagy tumultus váltott ki — Gyüre Győző kalauz elvtárs maradt felül a vitában. Gyűrt is, meg győzött is. Persze nem mindig ő győz. Előfordul néha, hogy egy-egy utas az udvariasság tornádószerű kitörésére ellenvéleményét próbálja kifejezni. A vita ilyenkor egyre hangosabb lesz és egyik is, másik is addig-addig válogatja a szavakat, míg a végén már nem is válogatnak...*

*Azt hinné az ember, hogy udvarias kalauz a földalattin csak egy volt, az 1896-os milleneumi esztendőben, a megnyitáskor és az is csak azért, mert I. Ferenc József volt az utasa. Pedig nem így van! Nézzük csak meg Popovics György és Németh István elvtársakat. Mindenkihez van egy-egy barátságos szavuk. Csupa derű ez a két ember: az utas úgy érzi, hogy a föld alatt kisütött a nap.*

*Az udvariassági verseny gorombasági tagozatának résztvevői tudják meg, hogy a földalattin az udvariassági verseny nem valami földalatti mozgalom. Ebben mindenki részt vehet. Ellenkező esetben előfordulhat, hogy épülő Metrónk önműködő ajtói nyerik majd a versenyt. Az élharcias kalauzok, illetve kalauznők pedig lemaradnak...*

*TÉNI FERENC*

# „BŐSÉGES SEGÍTSÉG“

A koránkelő madarak vidám füttykoncertjéhez mély baritonként szövődött az induló cséplőgép egyre erősödő búgása. Elkezdődött a földdel bajlódó emberek legszebb és leghosszabb örömünnepe: a cséplés.

A szügyi tangazdaság területén ezen a júliusvégi harmatos reggelen három helyen indult rohamra ember és gép, hogy kamatostul szerezze vissza a földtől azt a kenyérmagot, amit belévetett. Persze ez a visszaszerzési folyamat nem megy olyan egyszerűen, ahogy azt az íróasztal mellől igen sokan elképzelik, illetve eltervezik. A drága jó anyaföldünkön megtermő különböző növényféleségeknek ugyanis már természetében van, hogy nagyon ragaszkodnak a földhöz és attól csak erőszakkal lehet elválasztani őket. De ennek az erőszaknak nem szabad sem túl gyöngédnek, sem túl erősnek lennie. Mindkét elhajlás megbosszulja magát. A földművelő embereknél ugyanis a jelszó az, hogy mindent a maga idejében. Ezt a jelszót kellene támogatniok minden eszközzel a helyi és felsőbb szerveknek is. De nézzük, hogy történik ez a támogatás?

A járási tanács szakszervezeti területi bizottsága például a cséplési munkálatok kellős közepét választotta legalkalmasabb időpontként arra, hogy elszámoltatás végett maga elé rendelje a szügyi tangazdaság szakszervezeti elnökét és a szakszervezet gazdasági felelősét. Igaz ugyan, hogy ez még Szügyben is csak két ember, de kettőjük közül az egyik traktoros, a másik pedig a cséplőgép etetője. Nomármost. Ha ez a két elsővonalbeli harcos csak egy órácskára is kiesik a brigád munkájából, azt már holnap behozni nem lehet. Jól van ez így? Nem. Ennek nem szabadna megtörténnie. Addig ugyanis, amíg a gazdaság mindent be nem takarított, nincsen olyan jogcím, amivel egyetlen egy embert is el lehetne vonni a munkából anélkül, hogy annak ne a népgazdaságunk látná a kárát.

De menjünk csak tovább. A marcali községi tanács kiigényelte a tangazdaság egyik raktárhelyiségét kultúrterem céljaira. A végítélet, amely a raktárt odaítélte a marcali tanácsnak, pontosan a legnagyobb munkaidőre, a cséplés megkezdésének idejére érkezett a tangazdaság igazgatójához. Az igazgató tiltakozott, mondván, hogy a helyiségre a gazdaságnak igen nagy szüksége van, mert a hatalmas mennyiségű dohány simítását a téli időszakban ott végezteti el a tangazdaság. Megkezdődik a lótás-futás, telefonálgatás jobbra is, meg balra is, hogy a raktárépületet visszaszerezzék. És mindez a legnagyobb dologidőben!

Akad itt „segítség“ bőven, csak győzzék elfogadni. Itt van például a gyermekek öröme, a Bambi, amit a helybeli földművesszövetkezeti bolt szolgáltat korlátlan mennyiségben aratópálinka helyett az arató és cséplő munkásoknak. Ettől a szagosvíztől a hajnali órákban gyülekező cséplőbrigád tagjai annyira megvadulnak, hogy pálinkás jóreggelt helyett „bambis jóreggelt“-tel üdvözlik egymást. A túlzott alkoholfogyasztásról nekem is megvan a véleményem, de ettől a sárgaszínű Bambitól sokkal bambább képet vágnak az emberek, mintha teszem fel szerény féldeci „papramorgót“ eresztettek volna le szalmaporos gégéjükön. Dícséretére legyen mondva a brigádoknak, hogy a munka mindezek ellenére úgy megy, ahogy a versenyfelelős nagykönyvében meg vagyon írva.

Ezekután vakmerőség még gondolni is arra, hogy menne a munka akkor, ha a tangazdaság nem ilyen formában kapná meg a mindennapi bőséges „segítséget“.

**Bernáth Ede**

## McCarthy reggeli tréningje

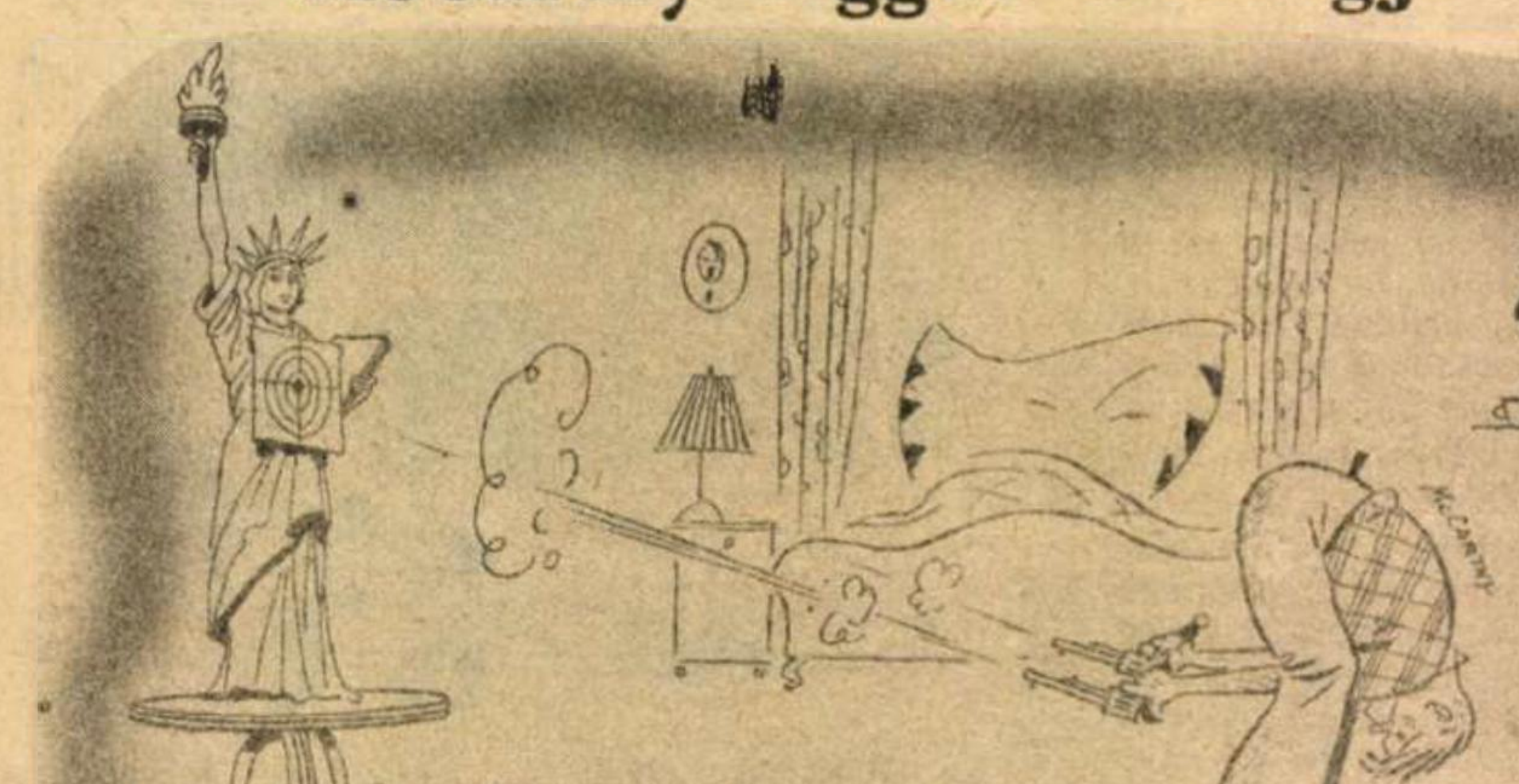

## Házi befőzés

(Egy férj sirámai)

Férfiembernek két komoly ellensége van nyáron: a szúnyog és a befőzés. Szúnyog ellen többé-kevésbbé tudunk védekezni, befőzés ellen csaknem lehetetlen. Megérkezik a nyár, nyomon követi a befőzés mint az árnyék. A férj kinyitja a pénztárcáját és mint utolsó érvet szerényen megkockáztatja:

— De flacskám, minek fáradni, amikor készen olyan nagyszerű dzsemmeket kaphatunk!

Megvető pillantás, megvető szöveg:

Egyék meg azt a konzervgyárak...

Július derekán kedves feleségem megkapta a beutalását a Balatonra. Sóvárgó pillantással nézte a papírlapot:

— Sajnos nem mehetek. Barackot még nem főztem be.

— Majd befőzöd ha visszajössz!

A laikusokat megillető mosollyal mért végig, majd így szólt:

— Addigra vége a barackszezónnak.

Minden érvemet mozgósítottam: „drágám szükséged van pihenésre“ — „pont barack nem lesz, majd annál több szilvát főzöl be“ — semmi sem használt. A Közértet és nagyszerű konzervjeit már csak suttogva merészeltem említeni. Végre nagyszerű ötletet sugalmazott a kétségbeesés:

— Amíg nyaralsz, Kati nénivel befőzzük a barackot...

Kati néni bejárónői státuszban működik nálunk és ismeri a családi befőzési receptet. Indítványomat legnagyobb csodálkozásomra elfogadták.

Kapkodással telnek el egy szalmaözvegy szomorú napjai. Ne szépítsük a dolgot: befutott az „este érkezem“ tartalmú sürgöny és a barackbefőzés Kati néni minden únszolására sem következett be. Szerencsére leleményes ember vagyok, a Közért is itt van a szomszéd sarkon, utolsó délután húsz üveg baracklekvárt vásároltam, jól lemostam az üvegekről a gyár címkéjét, levettem a pléhlemezt az üvegek tetejéről, újra lefedtem hártyapapírral, körülkötöztem dunsztspárgával, és este emelt fővel várakoztam a Déli-pályaudvar érkezési oldalán. Megérkezett az asszony, jókedvűen, bronzbarnára sülve. Első szava így hangzott

— Jól lekötöttétek az üvegeket?

Nem is feleltem a kérdésre, amely mögött gyanúsítás bújkált.

— Bontsunk ki egyet — kérte az asszony.

A felszólítás ámulatba ejtett. Nálunk eddig tavaszig nem nyúlhattunk a befőttökhöz.

— Kíváncsi vagyok, hogy sikerült... — indokolta meg a szokatlan javaslatot.

Kibontottunk egy üveget. Szakértő ínnyel ízlelte meg az asszony és diadalmasan mondotta:

— Na látjátok! Ez jó!

*(stella)*

## Helyzetkép
## a szabadban tárolt búzáról

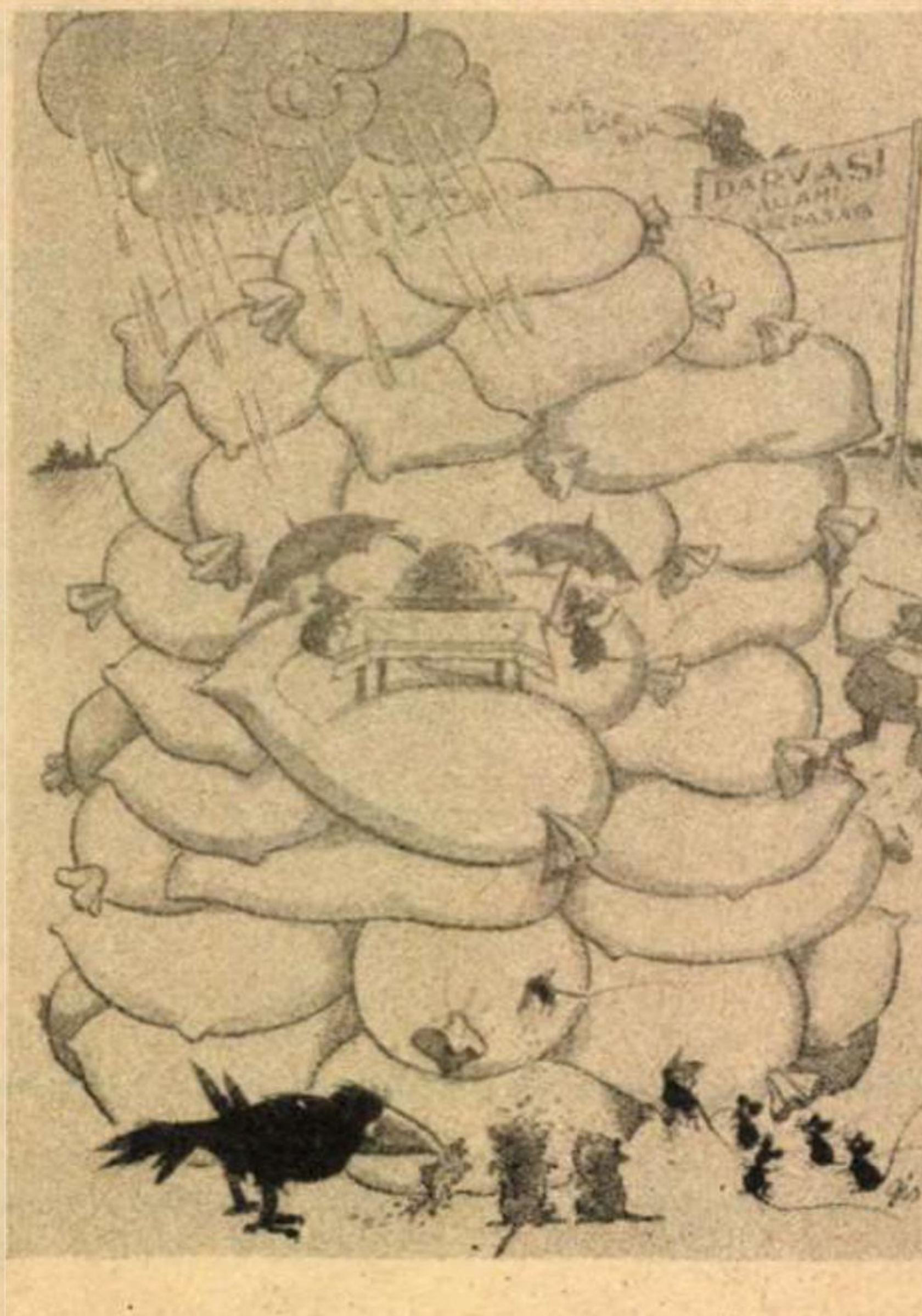

## Lógós Lali ÉS A MUNKAFEGYELEM

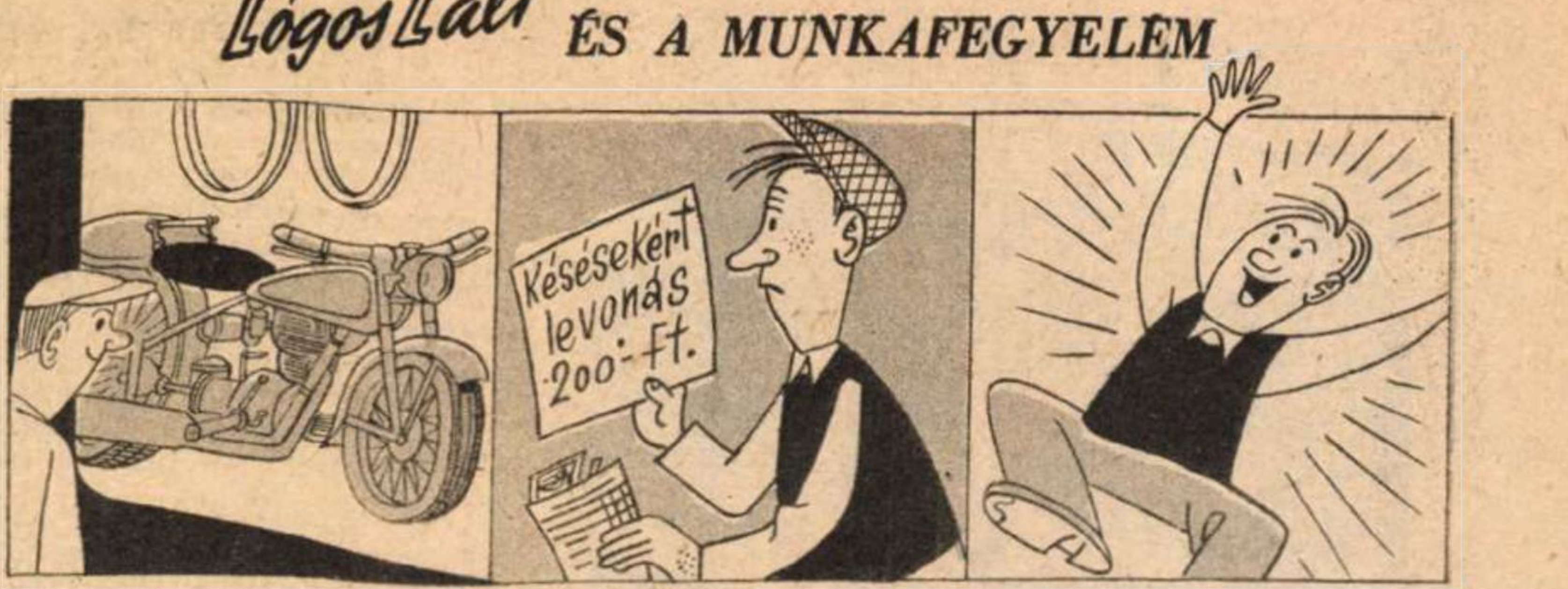
Késésekért levonás 200.- Ft.

Lógós Lali régen gyüjt egy
Motorkerékpárra,
Jól keres, hát nemsokára
Együtt lesz az ára.

Egy két százast félretenne
Minden fizetéskor,
Hanem épp az hiányzik a
Sovány borítékból.

— Eltörlik a pénzbüntetést!
Táncra perdül nyomban.
— Nagyszerű ez, lesz motorom,
Késhetek nyugodtan!

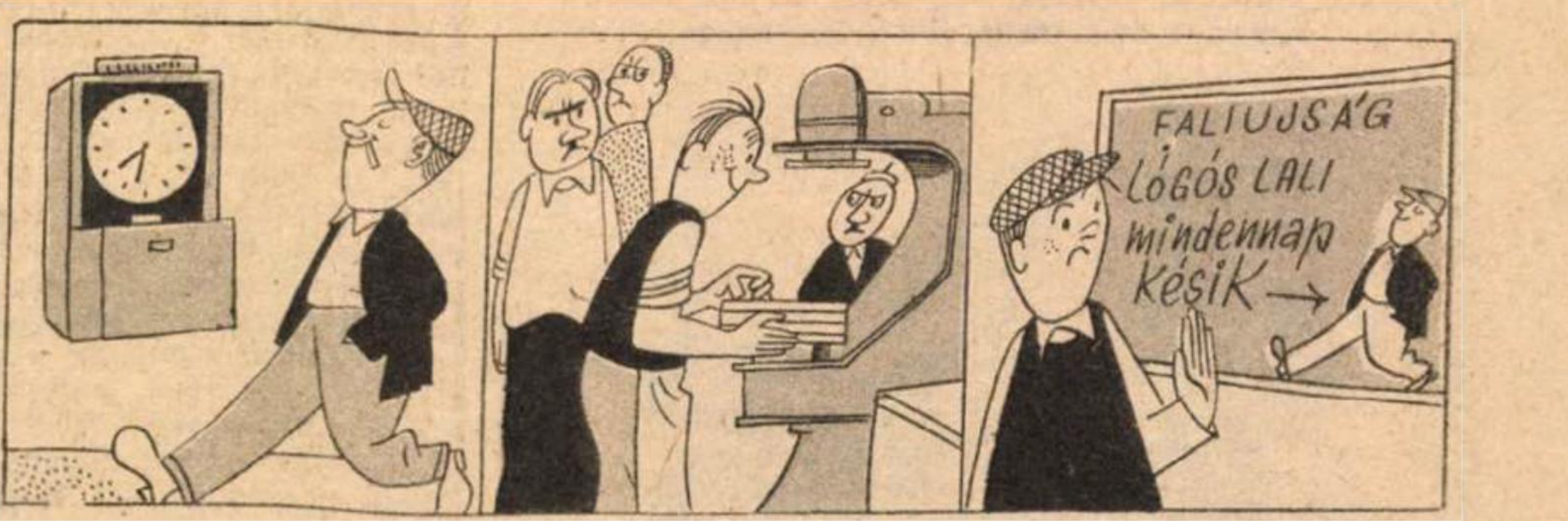

A motorral álmodik és
Míg beér a gyárba,
A mutató nyolcas körét
Félig már bejárta.

Nem bánja, hogy megvetik, hogy
Nem szereti senki.
— Lesz motorom! — ujjong fel és
Egyéb nem érdekli.

Nem vidul a faliújság
Róla szóló képén,
De így kiált: Lesz motorom,
Hagyjanak már békén!

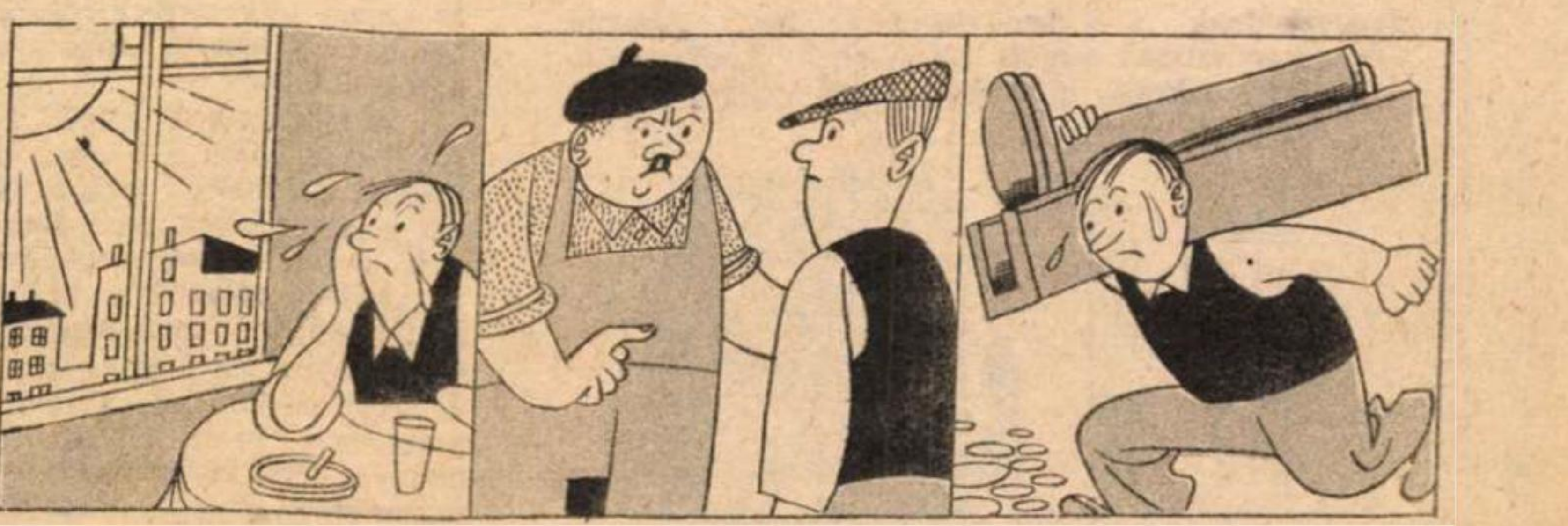

Szabadságán otthon izzad,
Bár a nap rég fenn áll,
S szomorú, mert üdülés a
Lógósoknak nem jár.

Meginti a művezető,
Mert újra elkésett.
Lali vállat von és így szól:
— Büntetés nem érhet.

Tovább késik. — Ej Lali, a
Sorsod el van döntve:
Eredj, dolgozz alacsonyabb,
Segéd-munkakörbe'!

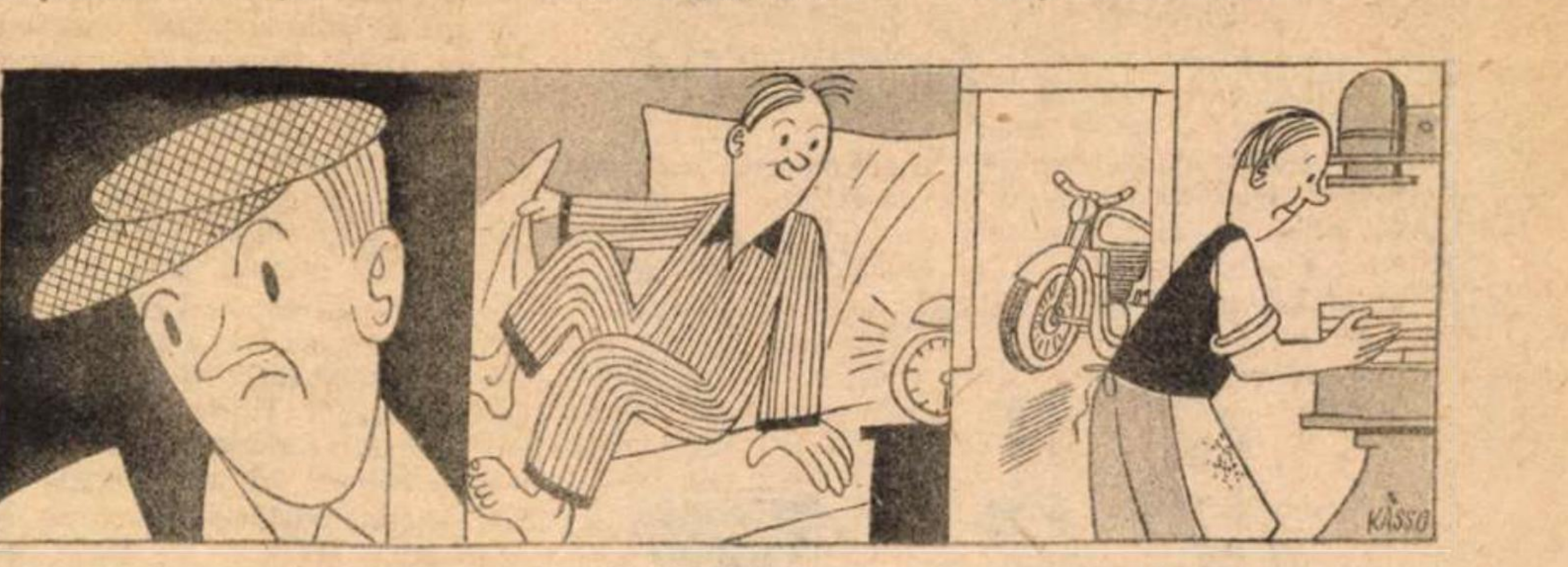

— Lesz motorom... — sóhajt Lali. —
Lesz? Vagy nem lesz mégse?
Épp két százassal kevesebb
Lett a munkabére.

Rájött már, hogy magának árt,
Ha húzza az ágya.
— Lesz motorom! — reméli és
Teljesül a vágya.

Gépénél áll újra, nincsen
Örömének párja:
Többet keres, s várja már a
Motorkerékpárja.

## Egy maradi vasutas,

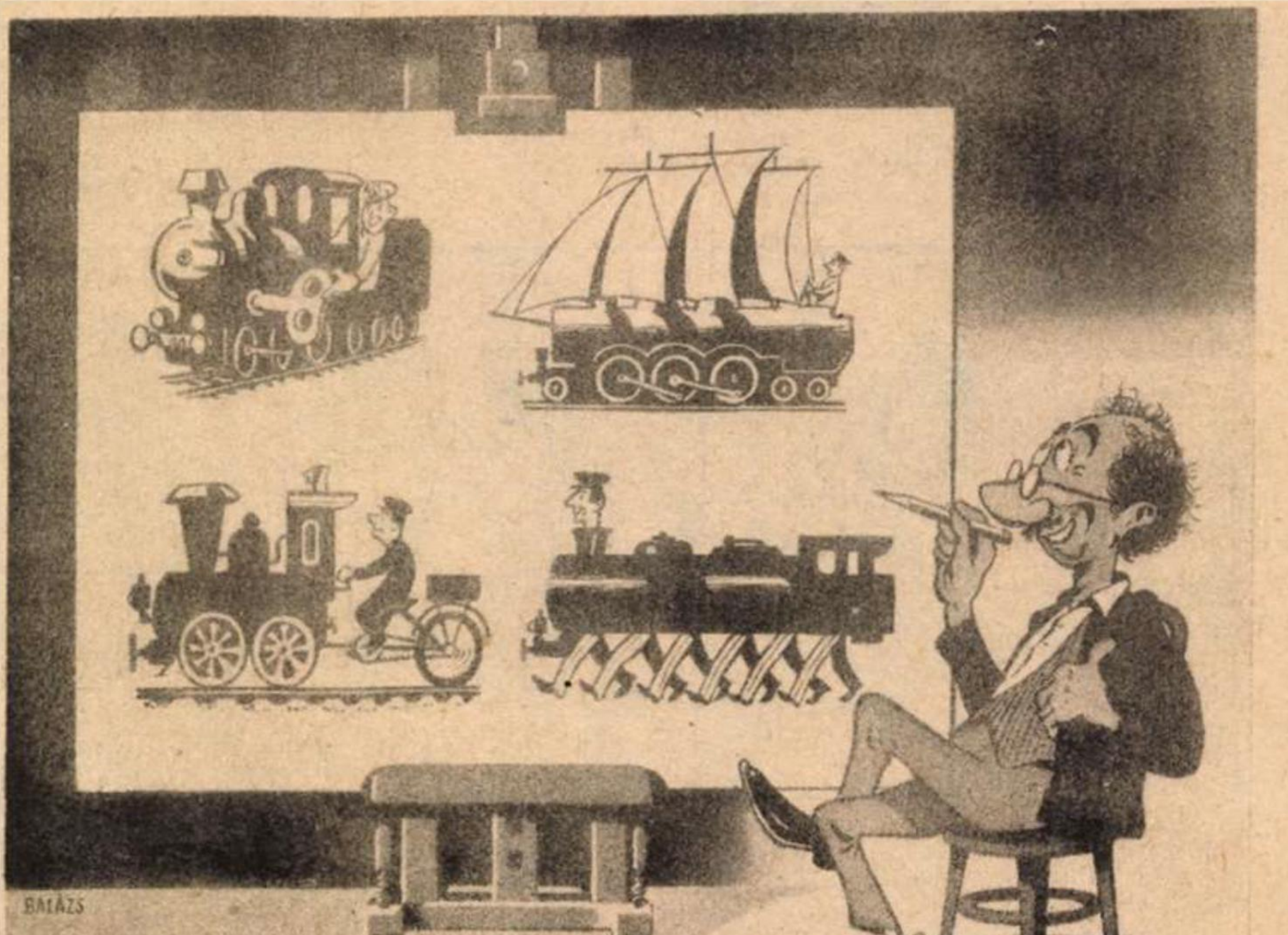

*aki korszerű széntakarékossági módszerek helyett ilyen ötletekkel akar szenet megtakarítani.*

# Bementünk az oroszlánbarlangba

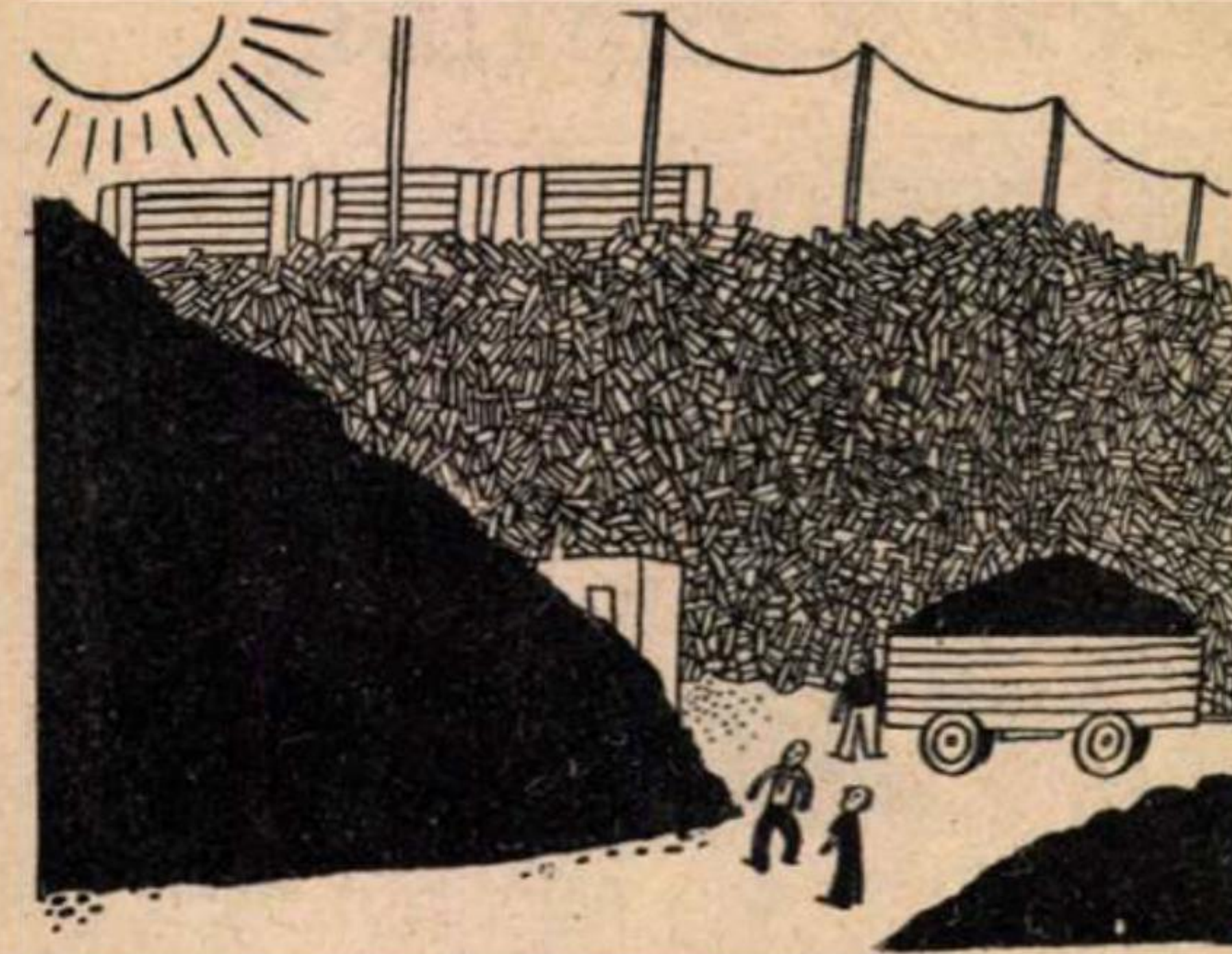

**Alaposan befűtöttek nekünk az egyik Tüker-telepen. Nem elég, hogy a Nap legalább negyvenfokos hőséget árasztott, ráadásul még a legnagyobb kalóriatartalmú szén mellé vittek bennünket.**

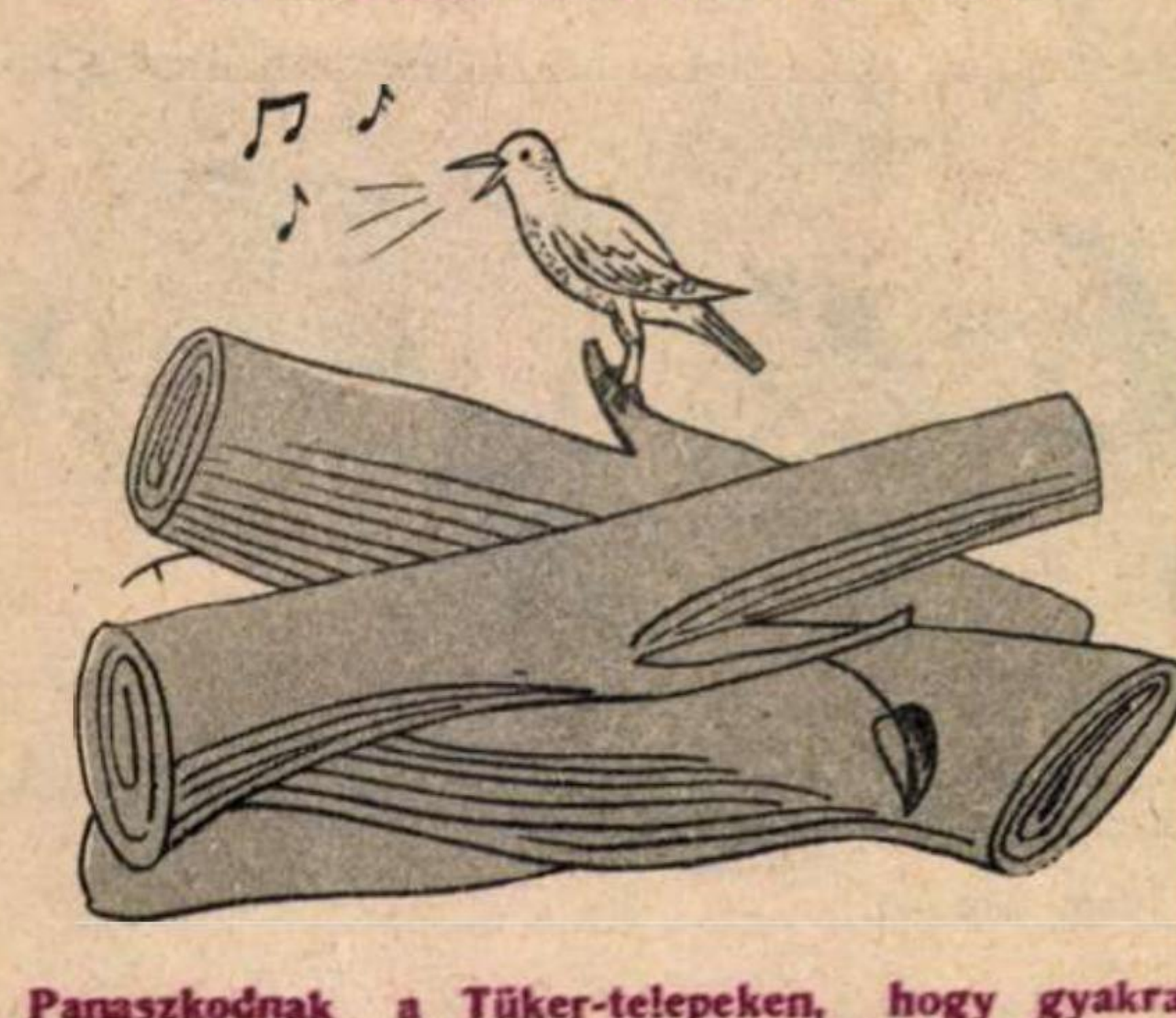

**Panaszkodnak a Tüker-telepeken, hogy gyakran túlságosan frissen vágott fát kapnak. Amikor a fa a telepre érkezik, néha még fütyül rajta a rigó.**

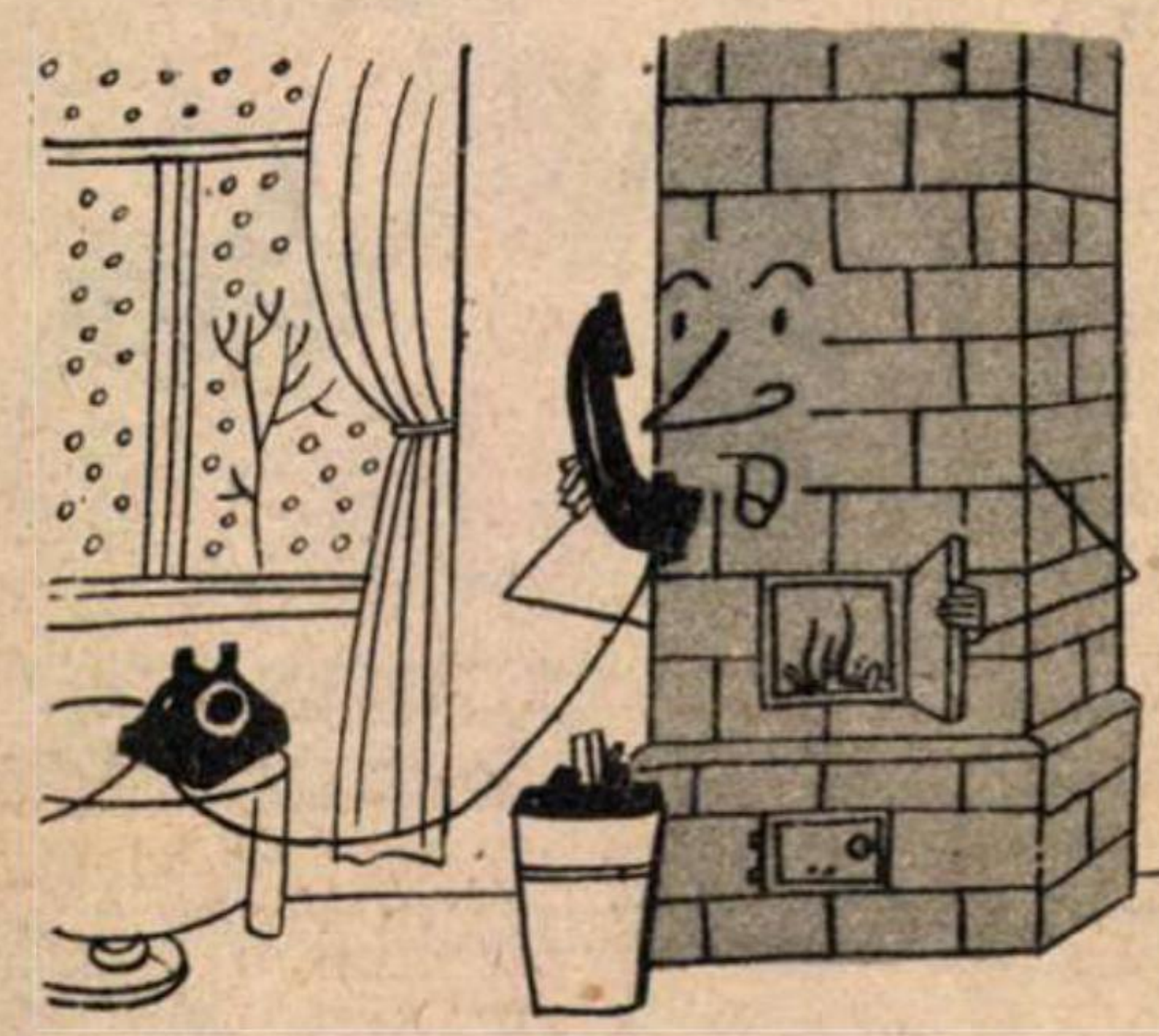

**— Halló, hibabejelentő? Itt a Kovácsék kályhája beszél. Egy hibát szeretnék bejelenteni... Nekem jó lenne a háztartási szén is, de a gazdám nem hallgat a szakemberekre és erőnek erejével koksszal akar megtömni... Sürgős segítséget kérek...**

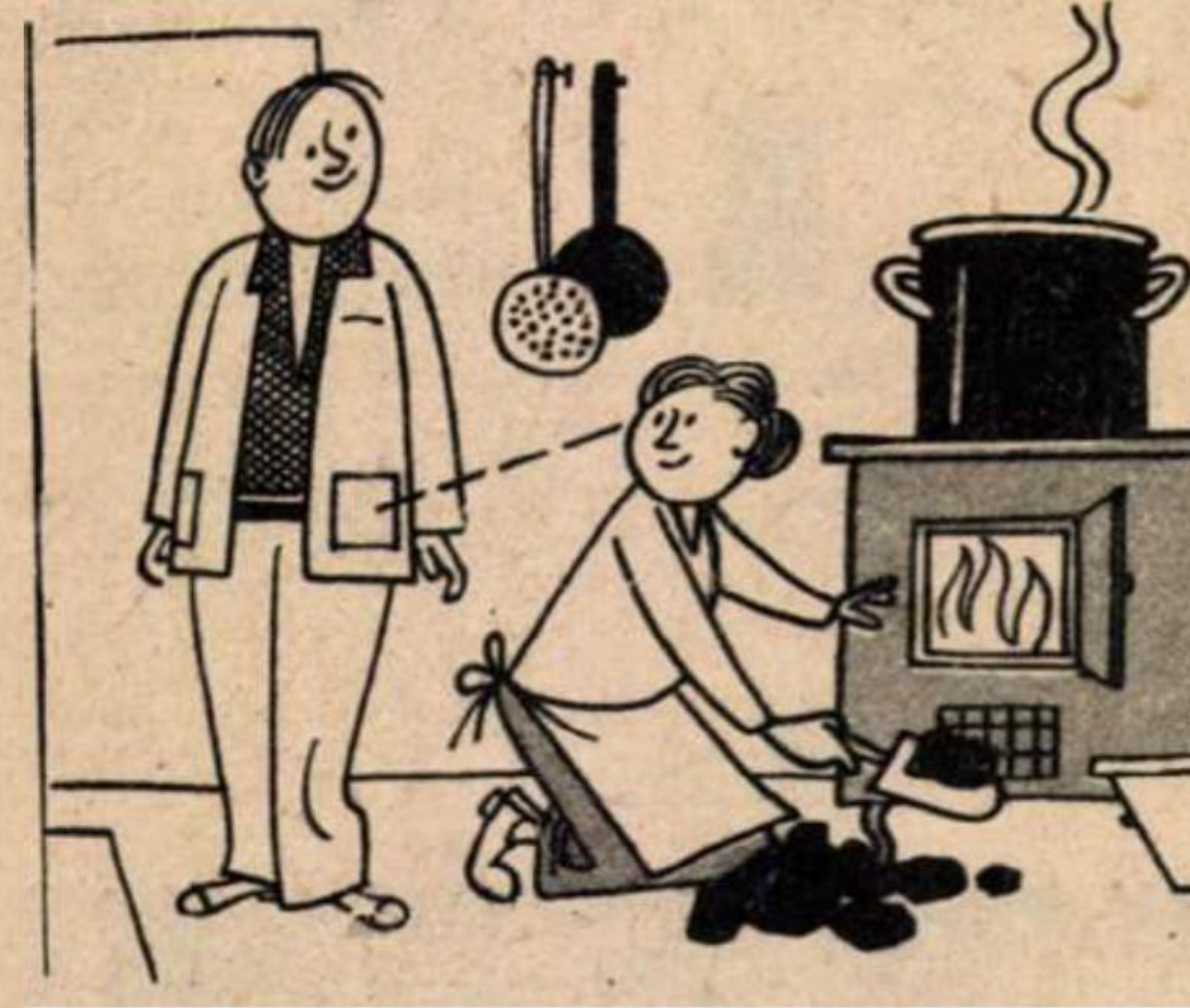

**Ez a háziasszony a drága fa helyett háztartási szénnel főz. Hogy miért fikszírozza közben a férje zakóját? Eláruljuk. Mert gondos feleség lévén... néz a férje zsebére is.**

Tüker! Fogak csikorgatása, elfojtott szitkok szítója, téli napjaink megkeserítője... Emlékezz vissza olvasó, hányszor néztél fel az ólomszürke égre és hányszor emlegetted felmenő rokonait, miközben kályhád hűvösen nézett rád és a rostélyokon besivító szél gúnyosan sziszegte: TÜKER...

Elmegyünk a Tükerhez. Útközben egymásra nézünk és akaratlanul is feltűrjük ingünk ujját. Ketten — egy rajzoló és egy riporter — bemegyünk az oroszlán barlangjába, arra a helyre, amelyet egész télen át szidtunk, ostoroztunk, bíráltunk, dorongoltunk. Most a nyári verőfény aranysugarától verítékes arccal betoppanunk, hogy feltegyük a kemény és határozott kérdést: „Hogy gondolja a Tüker az idei telet?"

*

Azt vártuk, hogy elgyötört arcú, átkoktól gyötört, imbolygó árnyak fogadnak. Tévedtünk. Vidám mosollyal, szépen táplált pocakkal felszerelt férfi és barnapirosra sült nő lép elénk. Hammel László, a Tüker igazgató-helyettese és Győzőné elvtársnő, a bel- és külkereskedelmi minisztérium tüzelő- és építőanyagkereskedelmi igazgatóságának kiküldöttje vár bennünket és néhány perc mulva már ide-oda cikázunk Nagybudapesten, hogy megtekintsük a fa- és széntelepeket. Közben néhány kínos kérdés. Hogy is volt az tavaly? Hát... igen. Mit tagadjuk, rengeteg baj volt. Igaz, hogy még így is több mint egy millió ember tüzelőszükségletét kielégítették, de nehezen, akadozva, szinte kávéskanalanként. Ha egy Tüker-kocsi télen megállt valamelyik ház előtt, egy-két lakó nevetve fogadta, mert az ő tüzelőjüket hozta, a többiek keze ökölbeszorult. Bizony, nehezen lehetett megmagyarázni, hogy a szomszéd miért kapott, a többinek pedig miért kell még hetekig, hónapokig várni. Akadozott a szén-ellátás, sok baj volt a szállítóeszközökkel, az elosztás körül is voltak hibák.

— Ennyit a multról! — vágjuk ketté a beszélgetést — bennünket most az érdekel, hogyan vonta le a Tüker és vidéki tejtestvére, a Tüzép, a tavalyi tél tanulságait?

Levonta. Az Északi pályaudvari Tüker-telep kapujában már megláttuk ennek első jelét. Hatalmas szén- és fa-Himaláják aljában játékszerként hatnak a rakódó kétlovas kocsik és öttonnás teherautók. És közben egyre özönlik a feketecsillogású, darabos, nem porladó háztartási szén a telepre. Meg sem látszik, hogy elvisznek belőle öt, tíz száz mázsákat. Mert visznek. Az élelmes vevők tudják, hogy szeptember elsejéig olcsóbban jutnak a szénhez, mert a fuvarozás mázsánként 1.70-nel olcsóbb. Meg aztán jó érzés az, ha az ember úgy nézhet fel a napfényes kék nyári égboltra, hogy: „Süss csak komám, engem nem tévesztesz meg, én már most gondolok a télre!"

A telepen sok a vevő. Leépítették már a bürokráciát, aki vásárolni akar, kijön a telepre, fizet és már haza is szállítják a szenét. Mintha a vásárlók arca is derüsebb lenne. S ha kimondjuk előttük ezt a szót: Tüker, nem komorul el tekintetük, mint télen. Úgy látszik, a Tüker kezdi megkedveltetni magát a közönséggel.

A Déli pályaudvar melletti telepen is nagy a forgalom. Jönnek a „tiszta-fás", „tiszta-szenes", „brikettes" és „aprított" vevők. Senkit se tévesszen meg ez a sok különös elnevezés. Azt jelentik, hogy a vevő milyen fajta tüzelőt vásárol. Itt árulják el nekünk azt a titkot, amit most teljesen bérmentve továbbadunk olvasóinknak, hogy a pécsi brikett kalóriatartalma 5200, míg a divatból felkapott úgynevezett hasáb-brikett csak 4800 kalóriát tartalmaz. Ez fűtési nyelvre lefordítva annyit jelent, hogy a pécsi brikettből ugyanolyan mennyiség több meleget ad, mint a hasáb-brikettből. Ennek úgylátszik híre mehetett, mert utóbbi időben a hasáb-brikett-láz alábbhagyott és átadta helyét a háztartási-szén hullámnak. A magyarázat különben roppant egyszerű: a háztartási szén olcsóbb, minősége az utóbbi hónapokban rohamosan javult és nem kell számtani zseninek lenni ahhoz, hogy az ember egy-kettőre kiszámítsa: öt mázsa fa áráért tíz mázsa háztartási szenet vehet. Nem hiába látjuk minden Tüker-telepen a vállalat dicsérendő célkitűzését jelző feliratot: „Kevesebb pénzért — több meleget!"

Mint tudjuk, a Tüker több száz kis pincét állított és állít fel, ahol öt mázsán aluli tételeket is vásárolhat a vevő. Benéztünk néhány pincébe is. Ebben a pokoli kánikulában nagyon jól esett a hűvös pince. De a télre nemcsak a pince hidege emlékeztet, hanem a felhalmozott szén- és fa-mennyiség is. Külön rekeszekben sorakoznak a Tüker-alágyujtósok. Hányszor és hányszor térdeltem magam is az elátkozott kályha mellett, tömtem beléje az újságpapirost, és fújtam, fújtam, fújtam, amíg a pernyék be nem lepték a szobát és én a küzdelemtől kimerülve el nem terültem a cinikus, jéghideg kályha mellett. Az alágyujtós mindezt kiküszöböli. Egy mozdulat... illetve mondjuk kettő, mert a gyufák legritkább esetben gyulladnak elsőre... és máris lángol a tűz a kályhában.

*

Úgy indultunk el a Tükerhez, hogy ceruzánk és tollunk fegyverével rohamot indítunk ellene. Bár kenyerünk a humor és a szatira, mégis nagyobb örömet okoz nekünk az, hogy azt írhatjuk: úgylátszik, a TÜKER felkészült a télre, kedves olvasóink... Szén- és fahegyek emelkednek a telepeken, szén- és fadombok várakoznak a pincékben... és neked, kedves olvasó, jövendőbeli téli melegszoba és duruzsoló-kályha kedvelő, egy percet sem kell várakoznod... megveheted akár rögtön is a téli tüzelődet...

Amikor elbúcsúztunk kísérőinktől, egymásra néztünk. És szinte egyszerre szakadt ki szánkon a szó: „Nos ugylátszik, télire új szatiraalanyok után kell néznünk. A Tükert idén nem fogja szidni senki..."

Adja a jó szervezés, hogy így legyen! Vajda Albert

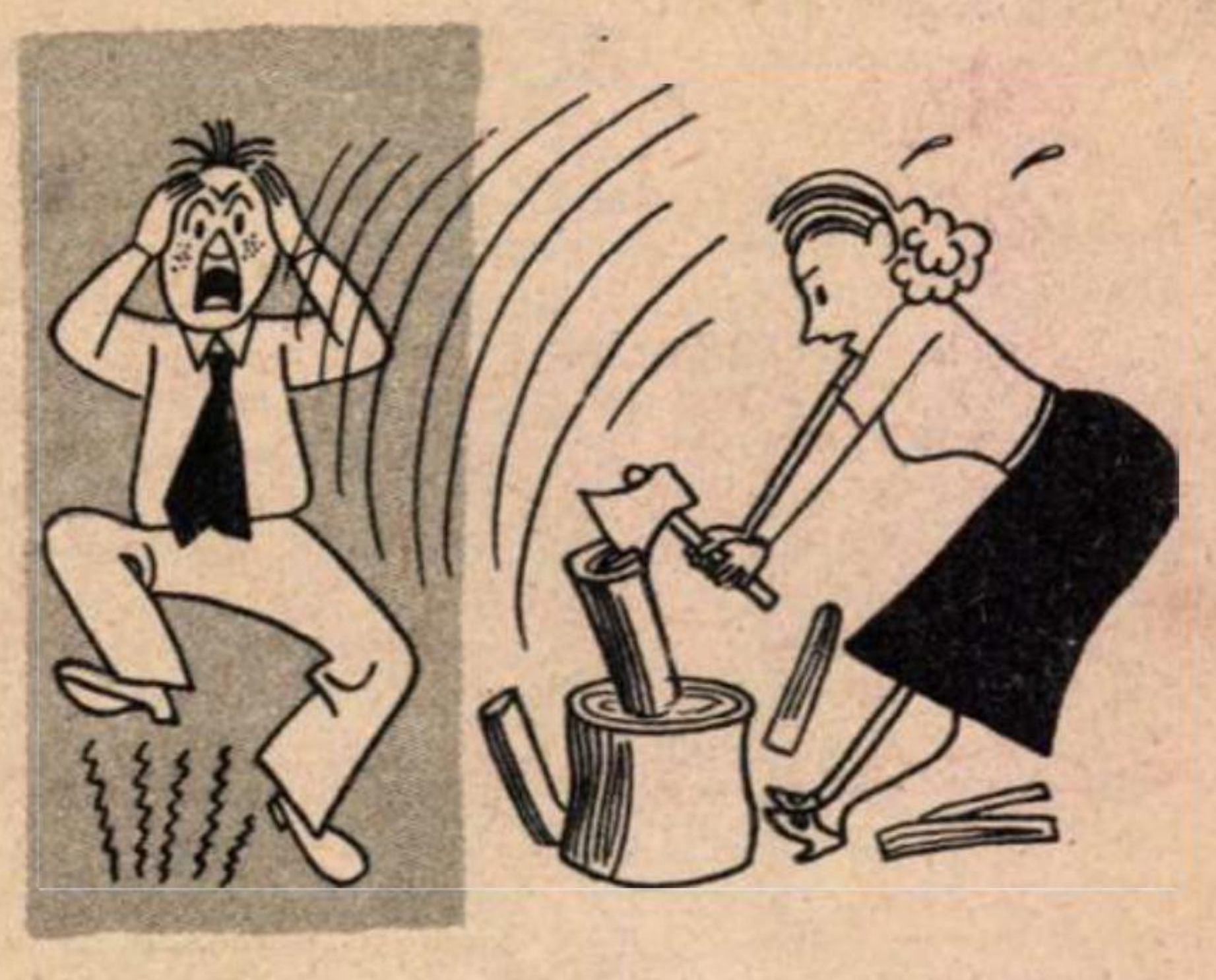

**A Tüker-alágyujtóst bizonyára olyan ember találta ki, aki minden hajnalban arra ébredt, hogy szomszédja éktelen lármával aprófát vág a begyujtáshoz.**

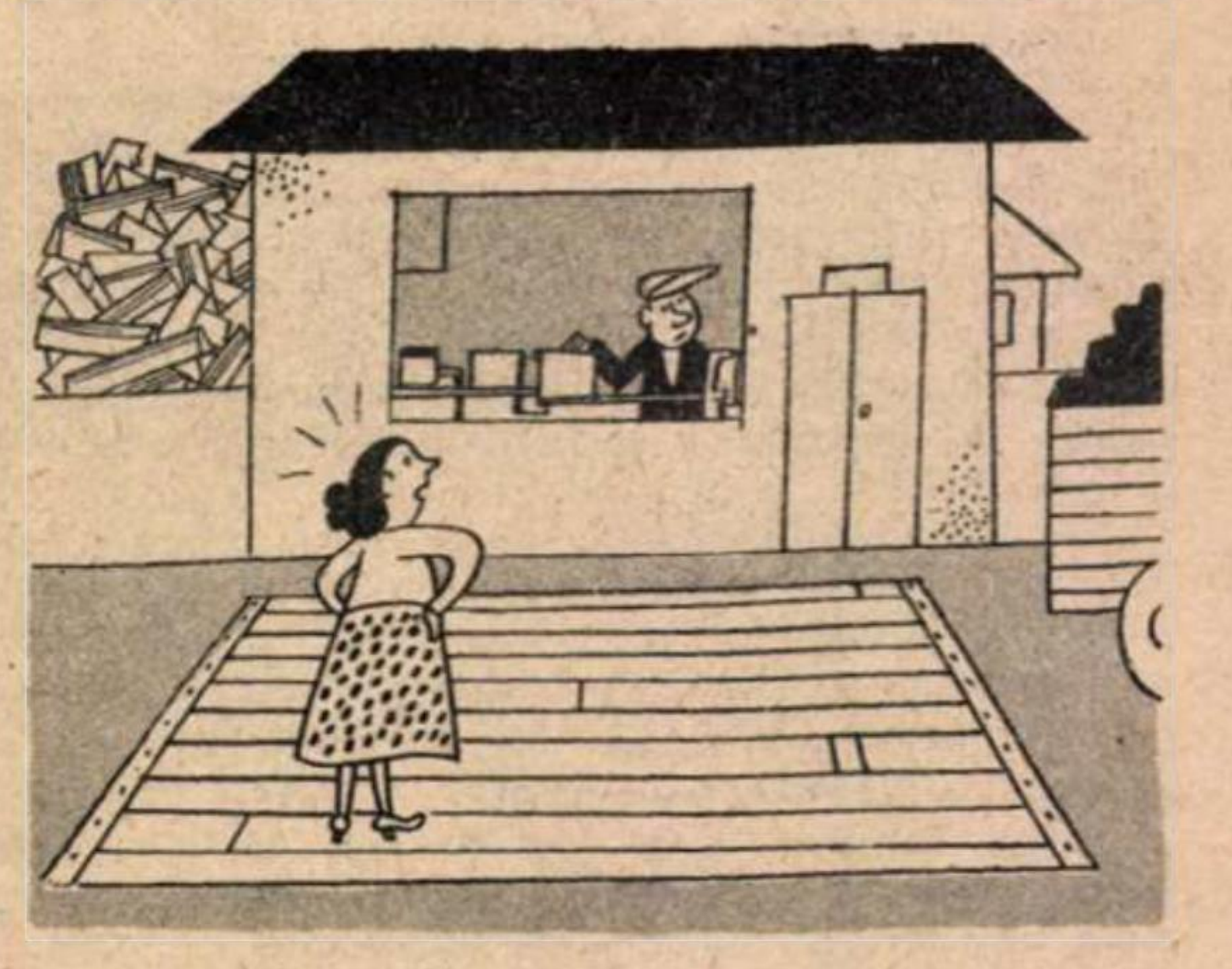

**Íme a gondos háziasszonyok mintaképe: ellenőrzi a tíztonnás hídmérleget. Ha ő 53 kilót nyom, a tüzelő is megvolt a huszonhét mázsa.**

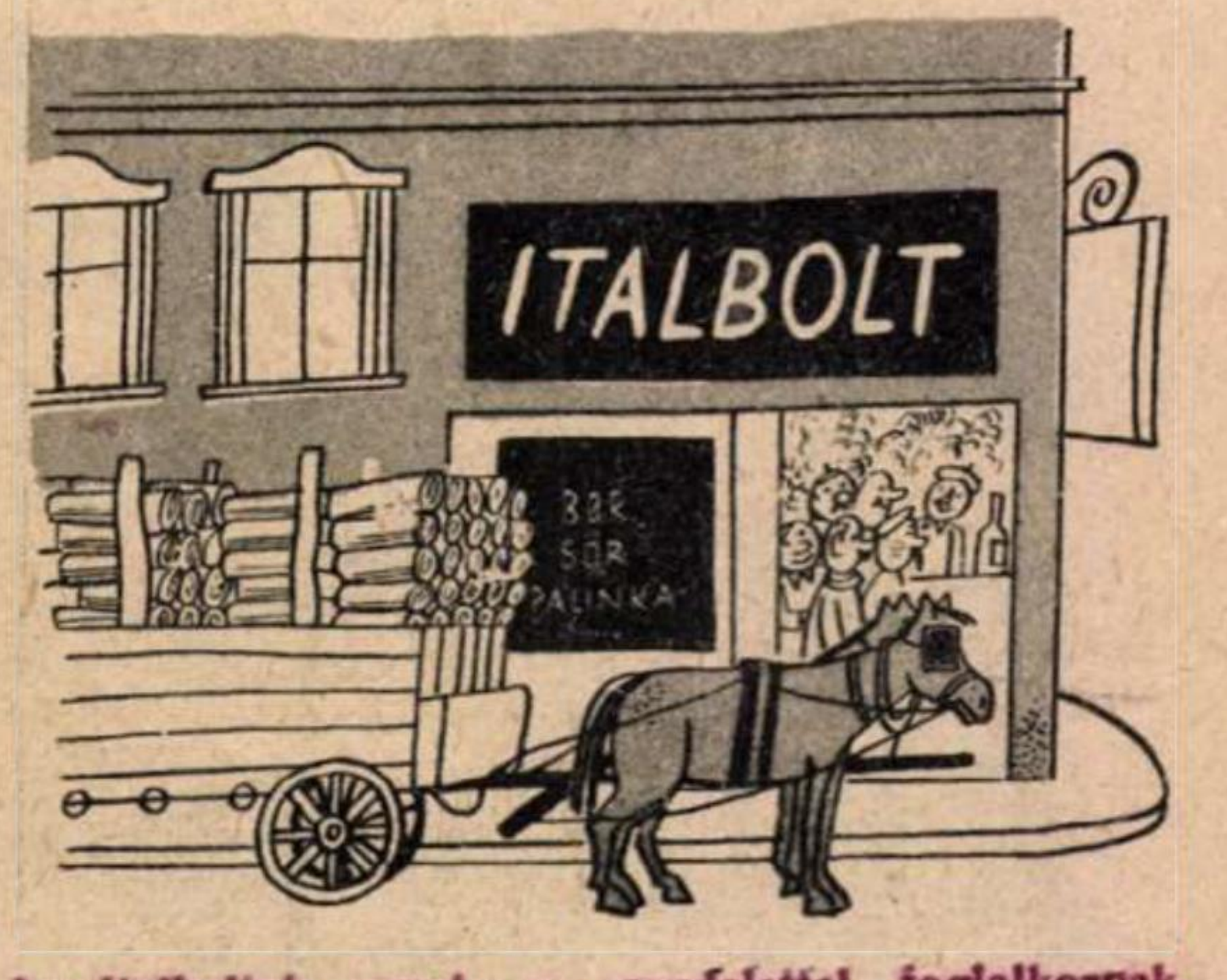

**Az Italboltok azzal a gondolattal foglalkoznak, hogy megszüntetik cégtábláikat. Cégtábla nélkül is könnyen rá lehet ugyanis ismerni minden Italboltra: legalább egy szenes- vagy fás-kocsi áll előttük.**

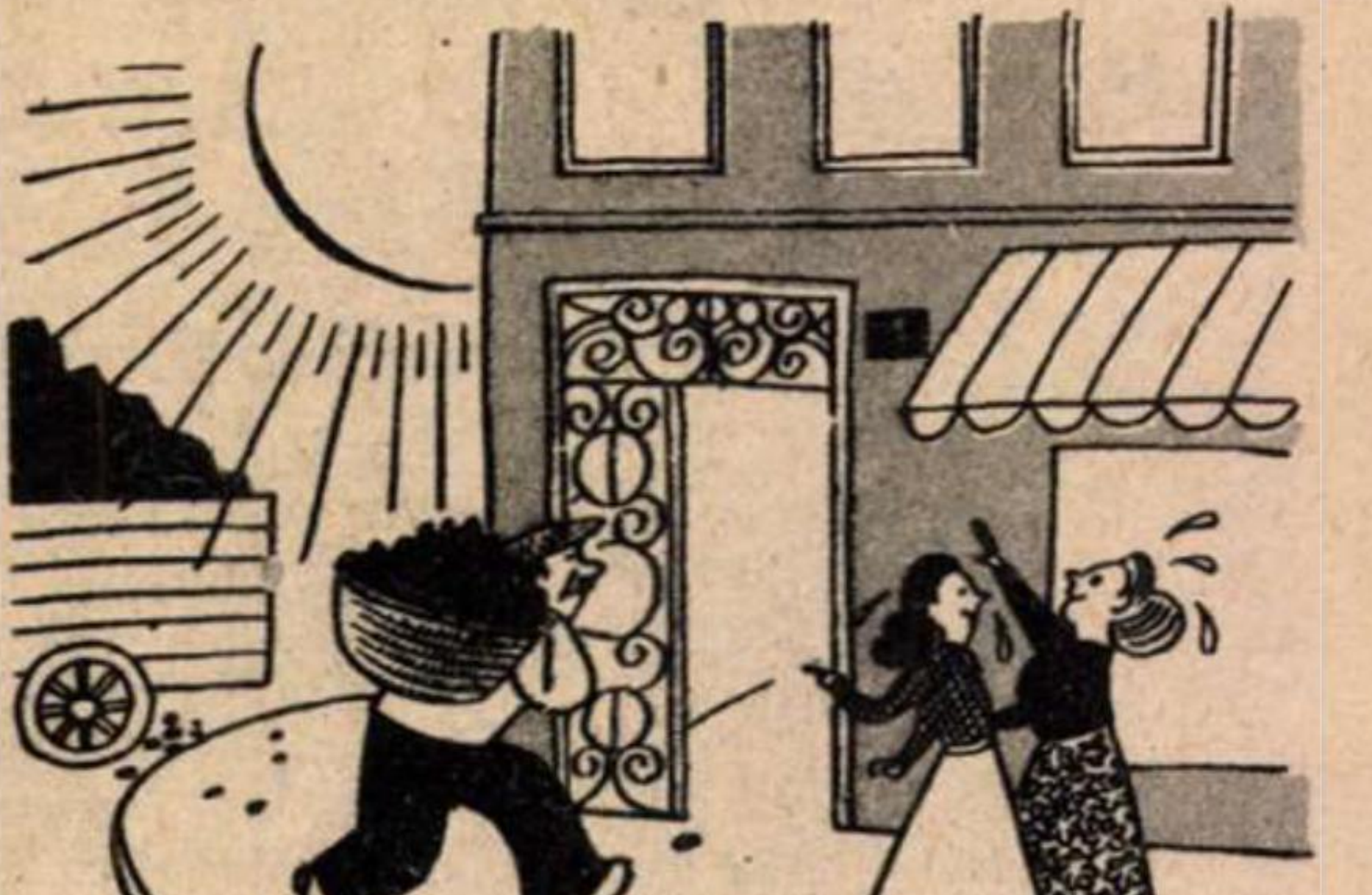

**Tűnődiné: De jó lenne eltenni télire ebből a finom melegből...**

**Okosné: Látja... én már eltettem!**

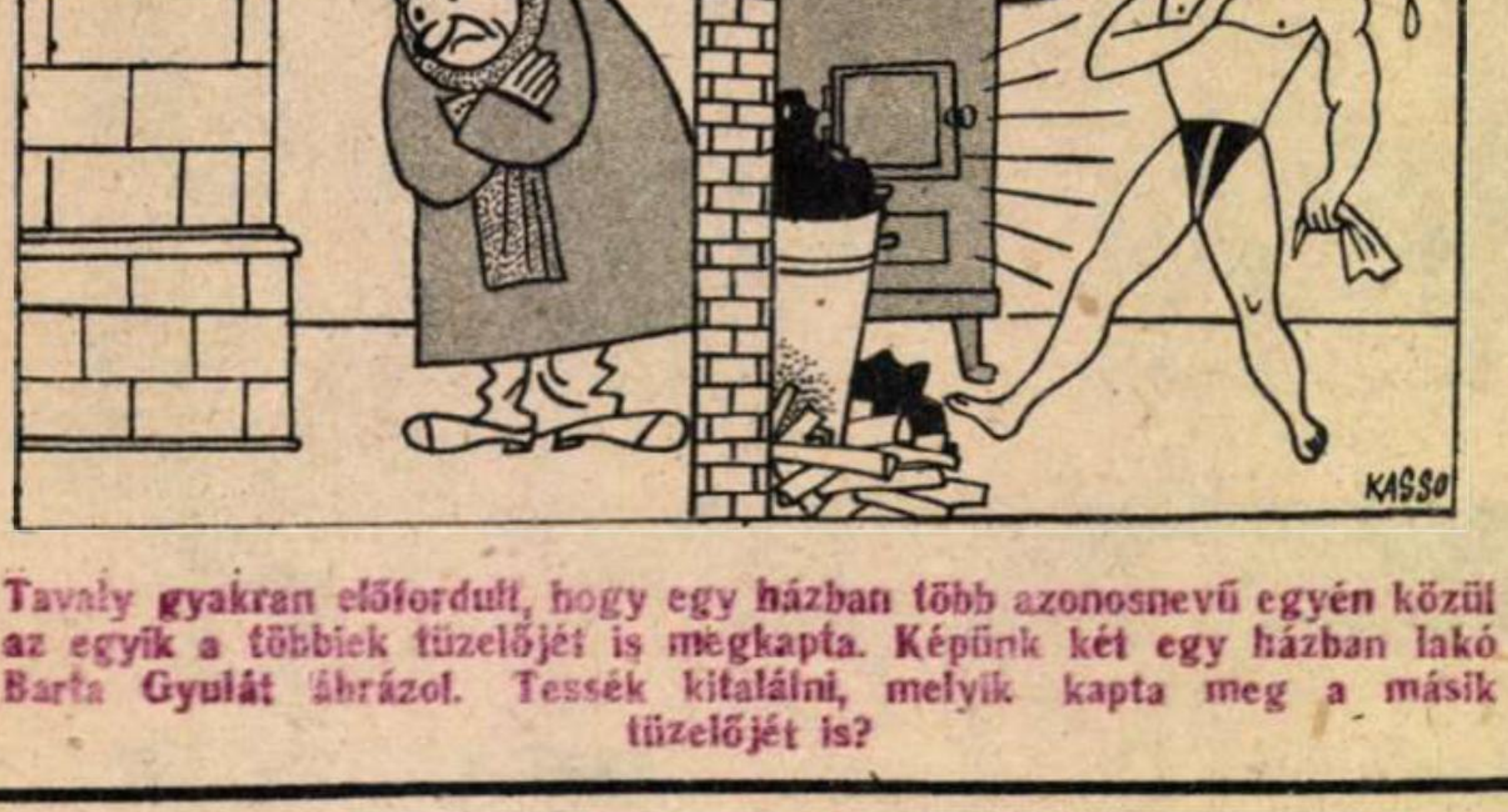

**Tavaly gyakran előfordult, hogy egy házban több azonosnevű egyén közül az egyik a többiek tüzelőjét is megkapta. Képünk két egy házban lakó Barta Gyulát ábrázol. Tessék kitalálni, melyik kapta meg a másik tüzelőjét is?**

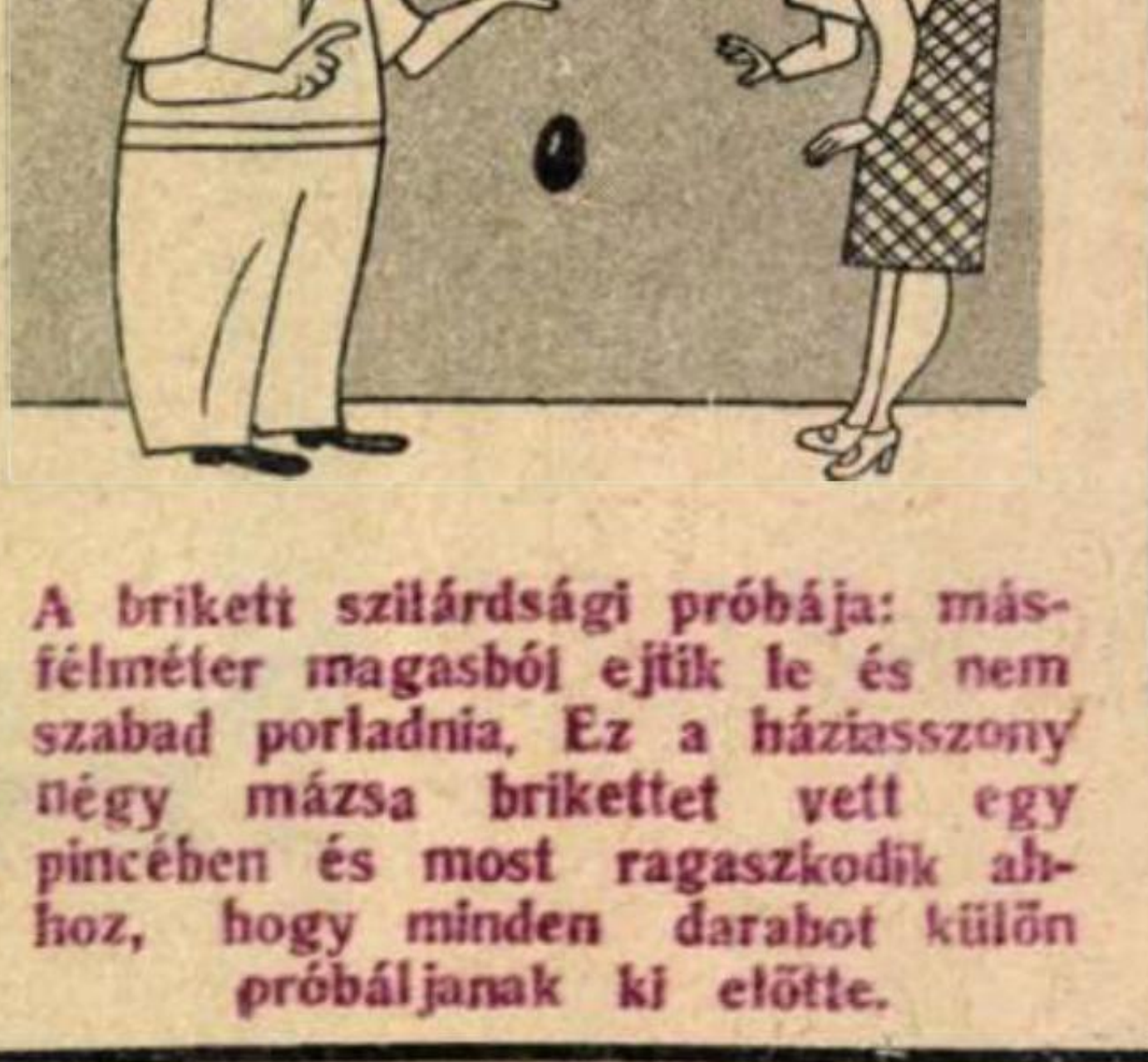

**A brikett szilárdsági próbája: másfélméter magasból ejtik le és nem szabad porladnia. Ez a háziasszony négy mázsa brikettet vett egy pincében és most ragaszkodik ahhoz, hogy minden darabot külön próbáljanak ki előtte.**

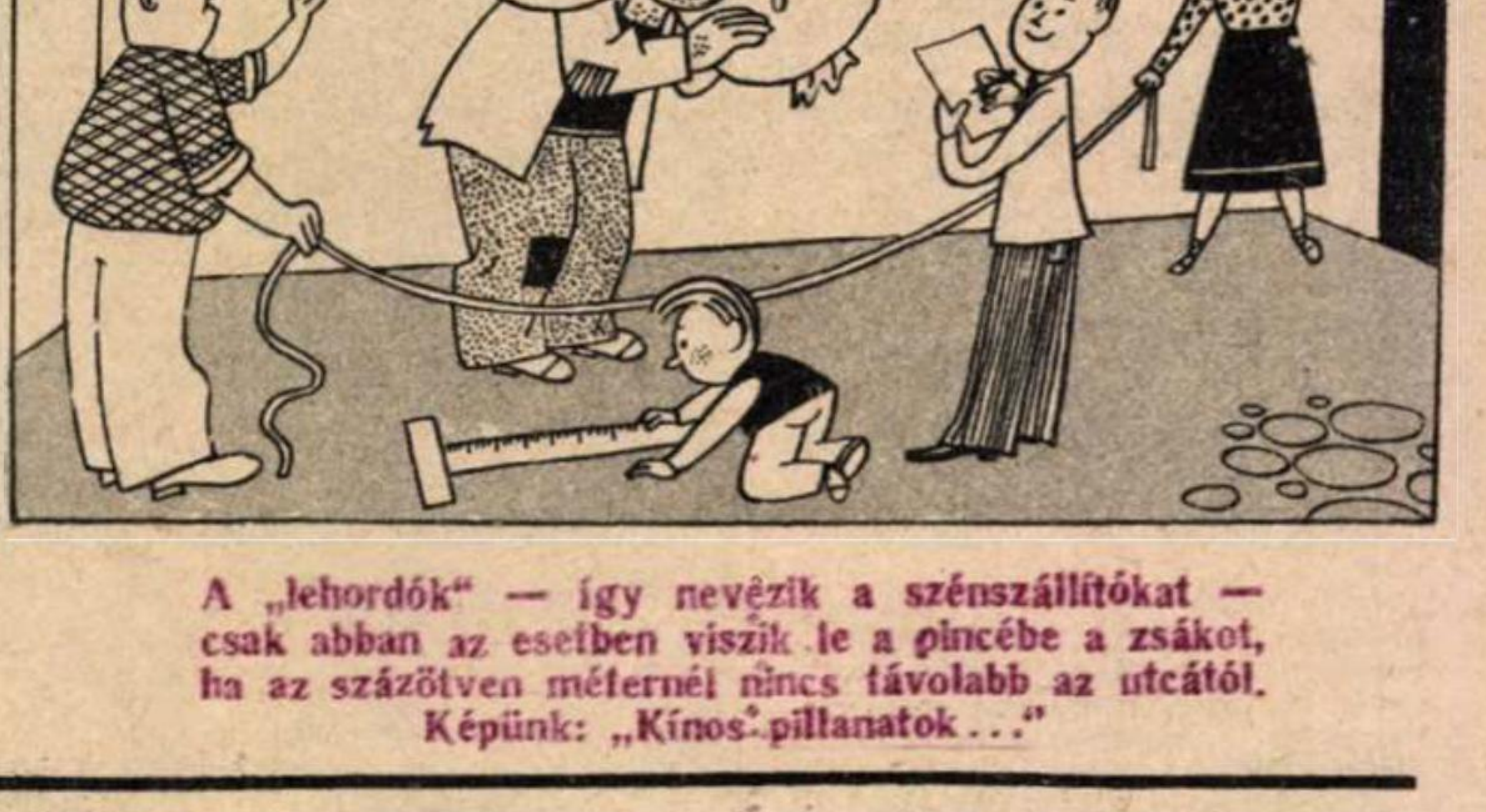

**A „lehordók" — így nevezik a szénszállítókat — csak abban az esetben viszik le a pincébe a zsákot, ha az százötven méternél nincs távolabb az utcától. Képünk: „Kínos pillanatok..."**

**LUDAS MATYI.** — Felelős szerkesztő: **GÁDOR BÉLA.** — Szerkesztő: **TABI LÁSZLÓ.** — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 222-271, 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 221-285. — Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda O. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-002, 180-850. — Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-u. 10. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 257.000.